

ÖZGÜR GAZZE FİLOSUNA İSRAİL SALDIRISI - I

Sunuş

Başbakan Tayyip Erdoğan “başkanlık sistemini gündeme getirebiliriz” dediğinde başlayan yoğun tartışma, Türkiye ve Brezilya'nın İran'la müzakere ettiği nükleer takas anlaşması eşliğinde devam ederken Deniz Baykal ve yakın çalışma arkadaşı Nesrin Baytok'a ait olduğu söylenen kaset ortaya atıldı ve bambaşka bir tartışma başladı. Deniz Baykal geri dönmek üzere istifa ettiğinin sinyallerini verirken Kemal Kılıçdaroğlu hızla CHP'nin başına getirildi. Artık gündem CHP'ydı. Ancak tüm bunlar yaşanırken zaman bakımından hepsini de kuşatan bir başka gelişme vardı ki 31 Mayıs'ta yalnızca Türkiye'nin değil dünyanın da gündemini silip süpürecektir.

33 ülke vatandaşı "**Rotamız Filistin Yükümüz İnsani Yardım**" sloganıyla İsrail'in dev bir hapisaneyeye çevirdiği ve beşer eliyle yapılmış bir felâketin içerisinde yaşayan ölüme terk edilmiş Gazze halkı için insâni yardım topluyordu. Özgür Gazze Hareketi adı altında yürütülen ve ablukayı kırma amaçlı bu uluslararası sivil şefkat girişiminin Türkiye ayağını İnsani Yardım Vakfı (IHH) örgütlemişti.

Filistin'e ilaç, tıbbi malzeme, çimento, demir, çocuk bahçeleri ulaştıracak Özgür Gazze Filosuna bağlı Mavi Marmara yolcu gemisi, 22 Mayıs 2010 tarihinde İstanbul Sarayburnu'ndan uğurlandı. Gemi Antalya'ya uğradı ve aralarında yabancı milletvekillerinin, sanatçı ve gazetecilerin de bulunduğu 560 kişi, gümrükteki işlemlerden sonra gece yarısı Antalya Limanı'ndan ayrılarak Akdeniz'de yol almaya başladı. Kıbrıs açıklarında diğer gemilerle buluşmanın ardından tamamlanan 6 gemilik şefkat filosu 30 Mayıs'ta öğleden sonra Gazze'ye yol almaya başladı.

Reuters'e demeç veren İsraili bir yetkili, Tel Aviv hükümetinden tâlimat alan Savunma Bakanlığı ve donanmanın, yardım konvoyunun Gazze'ye ulaşmasını engellemeye hazırlandığını belirtti. Yetkili, İsrail donanmasının konuyla ilgili olarak tatbikatlar yaptığını da kaydetti. İsrail 'gerekirse gemileri vururuz' tehditinde bulunarak, baskında kullanacağı 'özel harp timlerinin' resimlerini basına dağıtarak dünyaya açık tehditte bulundu. İsrail Deniz Kuvvetleri Komutanı Tümgeneral Eliezer Merom komutasında 'Gök Rüzgârları' adını verilen bir operasyonla gemilerin durdurulacağı açıklandı.

İsrail, Gazze'ye yaklaşık 80 mil ötede uluslararası sularda seyreden Mavi Marmara'ya 31 Mayıs 2010 günü hücumbot, zodiac botlar, helikopter ve denizaltılarla kuşatıp konvoyla temas kurdu. Aşdod limanına yönelmek gibi filonun amacına aykırı bir çağrıda bulundu. İsrail donanmasının Yahudi terörist örgütü Haganah'tan devşirme “seçkin birliği” S'13 (kuruluş tarihi 1949) bu aykırı çağrıya olumsuz cevap veren filoya şafak vakti baskın düzenledi. Şefkati mazlumlara hiddeti zalimlere tahsis eden sivillerin bir elde portakal suyu diğer elde kurabiyeyle karşılaşmadığı komandoların çıkan arbedede silahsız sivillerce etkisizleştirilmesi üzerine İsrail askerleri insâni yardım gönüllülerine ateş etmeye başladı. 8 Türk vatandaşı şehit edilirken 50'den fazla kişi yaralandı. Yahudi devleti bildiğimiz kadarıyla tarihte ilk kez aleni olarak Türk vatandaşlarını hedef aldı. Ancak hepsi bu kadar değil. Aynı gün, Hatay'ın İskenderun ilçesinde Deniz İkmal Destek Komutanlığına roketatarla düzenlenen saldırıda da 7 asker şehit oldu.

Türkiye ve dünya gündemini silip süpüren ve başka gelişmelere de gebe olan bu vaka ve karmaşık neticeleri hakkında şu an dünyada sayısını bilemediğimiz kadar çok sayıda fikir ve makale üretiliyor. İsrail'in Türk vatandaşlarına niçin ölümcül şiddet kullandığı; bu şiddet tercihinin Türkiye-İsrail, Türkiye-ABD ve tabii ABD-İsrail ilişkileri üzerindeki etkisinin neler

DÜNYA BÜLTENİ ARAŞTIRMA MASASI -DÜBAM

olacağı; Gazze ablukasının kalkması; İsrail sorununun Ortadoğu ve Akdeniz'deki seyrinin nereye varacağı hakkında yapılan fikir beyanlarını, anlama çabalarını dosyalar halinde bir araya getirmek, bugün ve gelecekte, konuya ilgili duyan karar alıcıların, öğretim görevlilerinin, araştırmacıların, gazetecilerin, dış politika öğrencilerinin ve konuya meraklı kişilerin önüne kolayca başvuracakları bir makale seçkisi koymak istedik.

Yerli ve yabancı pek çok kalemin, bu konuyla ilgili aynı veya farklı başlıklar altındaki değerli ve ufuk açıcı fikirlerini bu dosyayı göz korkutucu şekilde kabartmamak için almadık. O fikirleri ve gün be gün aktarılan diğerlerini arama motorlarının insafına! terk etmemek için toplayıp dosyalar halinde okuyucunun dikkatine sunmayı sürdüreceğiz.

Gazze ablukası kalktığı takdirde şehitlerin ruhları şâd olacaktır. Abluka'nın kalkması ve İsrail sorunu olmayan bir dünya ve İslam dünyası dileğiyle...

DÜBAM

İÇİNDEKİLER

Mavi Marmara'ya İsrail baskını öncesi

Korsanlar saldırıya hazırlanırken – Hakan Albayrak 5

İsrail, Türk gemisine niçin saldırdı?

İsrail neyi hedefledi? - Akif Emre 7

İsrail'in Türk kanıyla ulaşmak istediği nedir? Ertuğrul Aydın 9

İsrail niçin şiddeti seçiyor? - Patrick Seale 11

Mavi Marmara katliamı sonrası ilk yankılar

Türk kanı denklemini değiştirdi - Abdulbari Atvan 14

'Haydut devlet' İsrail'e ceza kesilmelidir – Cengiz Çandar 17

Mavi Marmara ya da tarihi denizden yürütmek – Yusuf Kaplan 19

İsrail'in denizdeki katliamı - Gilad Atzmon 21

İsrail hepimize saldırdı - Jonathan Cook 23

İsrail'in son cinayeti - Cynthia McKinney 24

Propaganda çarkı dönüyor – Fatmanur Altun 26

Siyonist kudurganlık – Hasan Celal Güzel 28

Akdeniz'deki korsanlar - Neve Gordon 30

İkinci Gazze Savaşı: İsrail denizde de kaybettiler – Bradley Burston 31

Suçlar, yalanlar ve hatalar - Richard Falk 33

Önce İsrail'in kafa yapısı değişmeli – Ilan Pappé 36

İsrail daha ne kadar cezasız kalacak? -Allan Gresh 39

Türkiye-ABD-İsrail ikili ilişkileri ve Filistin sorunu üzerindeki muhtemel etkileri

Türkiye ve Brezilya "iki şey arasında bağ kurarak" Gazze ablukasını kaldırabilirler - Robert Naiman 41

İsrail baskını bölgesel gerilimi azdırıyor ve barış sürecini tehdit ediyor – Nathan J. Brown,

Michele Dunne, Marina Ottaway 44

İsrail stratejik külfet haline geldi - Anthony Cordesman 47

İsrail'in vahşi yanlışlarının en sonuncusu - Stephen Walt 49

Gazze filosuna baskın ve sonrası - Bülent Alırıza, Stephen Flanagan ve Haim Malka 51

Mavi Marmara'nın rotası uluslararası ilişkileri değiştirebilecek mi? – Levent Köker 54

Genelde Arapların özelde Mısır'ın tepkisi

Cevap bekleyen bazı sorular – Fehmi Hüveydi 56

Öfke ve kızgınlık - Amira Huveydi 58

Direniş ve Hamas

Türkiye-İsrail gerilimi: Yanlışlar-doğrular – Cengiz Çandar 61

Terörist kime denir? - Roni Margulies 63

Korsanlar saldırıya hazırlanırken – Hakan Albayrak

Allah'ın işleri... Geciken Avrupa gemileri yüzünden Kıbrıs açıklarında iki gün iki gece beklemek zorunda kalmamız hayırlara vesile oldu. Yola çıktığımızda "Gazze'ye Özgürlük Filosu" henüz kamuoyunun gündeminde yeteri kadar yer etmemişti. Medyanın ilgisi sınırlıydı. Fakat İsrail'in bu iki gün boyunca yaptığı 'sansasyonel' açıklamalar sayesinde büyük bir ilgi patlaması oldu. Cumartesi günü Mavi Marmara gemisinden yapılan canlı televizyon bağlantılarının sayısı 130'dan fazlaydı. Gazze'de "Nuh'un gemileri" diye anılan özgürlük filosu artık dünyanın en önemli gündem maddeleri arasında yer alıyor.

Gecikmenin bir faydası da şu oldu: Gemilerdeki Filistin dostları birbirlerine iyice kenetlendiler, birbirleriyle iyice kaynaştılar, hemhal oldular. İsraili yetkililer 'Gemilere müdahale edeceğiz, eylemcileri kollarından tutup memleketlerine göndereceğiz, propaganda maksadıyla geldiklerini tespit ettiğimiz kişileri ise tutuklayacağız' deyip duruyorlar; fakat, cemaatle namaz ve niyazlarda, tadına doyumaz sohbet meclislerinde, ilahi ve marş fasıllarında tek yürek olan bu toplulukla İsrail'in işi o kadar kolay olmayacak. Müdahaleye elimizden geldiğince direneceğiz ve olur da korsanların eline düşersek birbirimizi muhakkak kollayacağız, içimizden bir tek kişiyi bile feda etmeyeceğiz inşaallah.

Korsanlar, evet! İsrail Dışişleri Bakanı Avigdor Lieberman (Gazze'ye atom bombası atılmasını isteyen cani var ya, işte o) "İsrail'in egemenliğini ihlale asla izin vermeyiz" derken öyle saçmalıyor ki, bazı İsraililer bile "Bu kadar da olmaz!" diyorlar. İngilizceniz varsa Haaretz gazetesinin internet sitesine girip Lieberman'ın açıklamasıyla ilgili haberin altındaki yorumlara bir bakın: "Gazze nere, İsrail'in egemenliği nere?" diye soruyor

kafası çalışan İsraililer. Gazze, İsrail değil. İsrail işgal bölgesi bile değil (2005 yılında Gazze'den def olup gitti İsrail ordusu. Giderken yanına "yerleşimci" diye anılan Siyonist milisleri de aldı). Gazze üzerinde İsrail'in hiçbir söz hakkı yok. Gazze'nin denizi üzerinde de söz hakkı yok. Uluslararası hukuka göre Gazze'ye deniz yoluyla insani yardım engellenemez, hatta Gazze'yle ticaret bile engellenemez. Şu da var ki İsrail basını bile Gazze açıkları için "İsrail karasuları" demiyor, "İsrail'in kontrol ettiği sular" diyor. Bir yeri kontrol etmeniz, sizin o yerde meşru bir egemenliğinizin olduğu anlamına gelemez. Gelseydi, Somalili korsanlar tarafından kontrol edilen sulara onlardan izinsiz girmek de uluslararası hukukun güvencesi altındaki egemenlik hakkını ihlal anlamına gelirdi. Hülasa: İsrail'in "Gazze'ye Özgürlük Filosu"na müdahalesi RESMEN korsanlık olacaktır. Yolcuların gözaltına alınması yahut tutuklanması da RESMEN adam kaçıрма olacaktır. Yani İsrail, gemilerde vatandaşları bulunan bütün devletlere (başta Türkiye Cumhuriyeti) ve elbette uluslararası hukuka meydan okumaya hazırlanıyor. Gereği yapılır inşaallah.

"Gazze'ye Özgürlük Filosu"nda son durum:

Kıbrıs açıklarındaki buluşma yerine Türkiye bandıralı gemilerden sonra ilk gelen gemi Yunan gemisi oldu. Yunanistan ve İsrail hava kuvvetlerinin ortak askeri tatbikat yaptıkları bir dönemde "Biz İsrail'le değil Filistin'le beraber ve Filistin'le dayanışma yolunda Türklerle omuz omuza yürümeye hazırız" diyen Yunanlı coşkulu alkışlarla karşıladık, onlar da bize layıkıyla mukabele ettiler. Türk-Yunan yakınlaşmasına Gazze katkısı...

Yunan gemisinden sonra İsveç gemisi geldi. İngiliz gemileri bazı aksaklıklar yüzünden filoya dahil olamadılar. O gemilerdeki yolcuların bir kısmı teknelerle

gelip Mavi Marmara'ya çıktı. Avrupa Birliği ülkelerinin Filistin dostu parlamenterleri de, Kıbrıs Rum Yönetimi'nin çıkardığı sorun yüzünden iki günlük gecikmeyle, Mavi Marmara yolcuları arasına katıldılar.

Bu satırları 30 Mayıs 2010 Pazar günü saat 14:00 civarında yazıyorum. Kıbrıs açıklarındaki iki günlük bekleyişimiz sona eriyor. Birazdan yola çıkacağımız ve yeni bir mani çıkmazsa yarın Gazze açıklarında olacağımız söylendi. Bu arada, İsrail donanmasının –Gazze açıklarına girmemizi beklemeyip- bizi uluslararası sularda karşılamaya hazırlandığına dair bir haber aldık. Hayırlısı olsun. Duayla, niyazla, aşkla, şevkle, ileri!

Yarın ve sonraki günlerde başımıza nelerin geleceğini bilmiyorum. Ama yeni bir dünyanın şekillenmekte olduğunu ve "Gazze'ye Özgürlük Filosu"nun bu sürece önemli bir katkı teşkil ettiğini, Cenâb-ı Hakk'ın bizi büyük bir devrimde enstrüman olarak kullandığını iliklerime kadar hissediyorum. Filistin'in meşru başbakanı İsmail Heniye'nin dediği gibi: "Gemiler Gazze limanına ulaşsa da ulaşmasa da kazandık." (**Yenişafak**)

İsrail neyi hedefledi? - Akif Emre

İsrail'in Gazze ambargosunu delmek için yola çıkan gönüllüleri "engelleme" operasyonunda kullandığı vahşi yöntemin arkasında yatan niyeti doğru okumak durumundayız. Kan dökmenin insani yardımı engelleme yöntemi olmadığını, isteseydi daha önce de yaptığı gibi kan dökmeden de gemilere el koyarak İHH gönüllülerini geri gönderebileceğini biliyoruz. Ama İsrail daha önce de yaptığı gibi bilinçli olarak kan dökmeyi tercih etti.

Bu vahşetin arkasında yatan siyasi irade, elde edilmek istenen hedef ancak İsrail'i kuran, yaşatan zihniyetin doğru anlaşılmasıyla mümkün olabilir. Her ne kadar İsrail'in dünyadaki değişimi anlamamakta direndiği ileri sürülse de; tam aksine dünyadaki değişimi fark ettiği ve bu eylemin muhtemel sonuçlarını hesapladığı için elini kana bulamıştır. Dünyayı kendi alanına çekmeye, kendi dilini kabul ettirmeye zorluyor İsrail.

İsrail devlet olarak varlığını sürdürmek ve işgali devamlı kılmak için sürekli gerilim ve çatışma ortamından beslendi. Bu sayede bölgede kurulan şiddet dengesiyle haksız uygulamaları sorgulanmadı.

Gelelim Mavi Marmara gemisine yapılan saldırının nasıl okunması gerektiğine. Öncelikle daha önceki ambargoyu delme girişimlerini engellemek için başvuru yöntemlerinden farklı olarak planlı biçimde kan dökülmek istendiği çok açıkça belli oluyor. Yani Cenin'de binlerce kişiyi katlettikten sonra dozerlerle vahşetin üstünü kapatmasına benzer bir yöntem başvurdu. Burada hem İsrail hem Türkiye açısından iki farklı mesaj verilmek istendi.

İsrail'in Türkiye'ye vermek istediği mesaj çok açıktı. Bölgede en azından diplomatik anlamda belli bir etkinlik kazanan, adeta bölgeye geri dönen Türkiye sıkıştırılmak ve alanı daraltılmak istendi. Hele hele bölgesel aktör imajından fazlasıyla

memnun görünen ve her fırsatta bunu kullanmaktan haz duyan Türklere adeta sınırlarını hatırlatmak kasdıyla taammüden cinayet işlenmiştir. Yani İsrail Türkiye'nin bölgede yükselen karizmasını masum insanların kanını dökerek çizmek istemiştir. Türkiye'nin karizmasının çizilmesiyle Türkiye'ye ve aynı zamanda Ortadoğudaki ülkelere mesaj verilmek istendi. Özellikle Müslüman Arap halklarına, Arap liderlerin bu zamana kadar gerçekleştiremediklerini Türkiye'nin yapacağı beklentisine girmeyin demek istendi. Adeta geleneksel sınırları hatırlatılarak karşılık veremeyeceği bir yöntemle Türkiye, İsrail'in alanına çekilmek istendi.

İsrail'le kurulan ve bir tür bağımlılığa dönüşen ilişki çerçevesinde stratejik anlaşmalarla eli kolu bağlanan Türkiye'nin bölge lideri olmaktan çok gururu kırılmış, dayak yemiş bir ülke durumuna düşürülmesi hedeflendi. Böylece İsrail'in bölgede gururunu kırmadığı, karşısında diklenecek hiçbir gücü görmek istemediği mütekebbir stratejiye dönülmüş oldu.

Mağduriyetin mağruriyete dönüştüğü İsrail kibrinin devlet stratejisine gelmesi durumudur yaşadığımız hal...

Türkiye'nin özellikle İran ve nükleer tehdit konseptini barışçıl bir düzleme çekme çabalarını provoke ederek gerilim politikalarına geri dönmeye zorladı. Aynı zamanda Türkiye'den de bir tür rövanş almış oldu.

İsrail'in bölgedeki konumu ve uluslararası denklemdeki yeri açısından bakıldığında gerilimi bilinçli olarak tırmandırmaya ihtiyacı görülür.

Uluslararası ilişkiler açısından savaş ve gerginlik ortamından çıkılması İsrail'in her zaman isteyeceği bir durum olamaz. Zira tarafların uluslararası normlara uygun ortamda, en azından uluslararası hukuk çerçevesinde konuşmaya başlaması

durumunda İsrail'in kuruluşundan beri uygulamaları sorgulanacak demektir. Bu durum bizzat varlığının, meşruiyetinin ve işgalin stratejisinin sorgulanmasını gerektirir.

Bunun yerine küresel sistemin patronunu yanına alarak her türlü şiddeti kullanmayı kendine hak gördüğü "güvenlik sorunu söylemi" kendince daha iş görüyor. Bu açıdan bakıldığında İsrail kendisini uluslararası anlaşmalara uymaya zorlayacak makul ortamların oluşmasından çok gerilimin tırmanmasını yeğleyecektir. Çevresindeki ülkelerin bölgeyi ateşe çevirecek bir savaşı başlatmaktan kaçınma refleksini de sonuna kadar istismar edecektir.

Her iki açıdan bakıldığında da Türkiye'nin diplomatik olarak kat ettiği mesafe ancak böylesi bir vahşetle provoke edilebilirdi.

İsrail bu zamana kadar yaptığı hesaplarda hep kazançlı çıktı. Attığı her adım bir önceki suistimalini, işgalini unutturdu... Kendince akıllı bir yöntemdi. İsteddiği anda herkese meydan okuyan, askeri güç kullanmaktan çekinmeyen ve bunun içinde hesap vermeyen bir şımarıklık...

Dünyada gerçekten bir şeylerin değişip değişmediğini, İsrail'in bölgeyi, özellikle ABD politikalarını rehin almaya devam edip etmeyeceğini, Türkiye'nin gücünün ve de çıkarının nerede olduğunu anlaşılıp anlaşılmadığını ortaya çıkaracak bir sürece girdik.**(Yenişafak)**

İsrail'in Türk kanıyla ulaşmak istediği nedir? Ertuğrul Aydın

İsrail 2008 Aralık ayında İsrail vatandaşı Arapların Gazze'ye yollamak üzere hazırladıkları bir yardım botuna el koymuştu. 2009 Haziran'ında Gazze'ye yardım götürmeye çalışan Özgür Gazze Hareketine bağlı "İnsanlık Ruhü" adlı yardım gemisine de el koydu. İsrail donanması, botun etrafını sarmış ve el koyduğu botu Aşdod limanına çekmişti. Rehin alınanlar arasında Nobel ödüllü Mairead Maguire ve ABD Kongre eski üyesi Cynthia McKinney de vardı. Mavi Marmara'nın başına bundan daha fazlası gelmemeliydi. Gaz maskeleriyle tatbikat yapan barış gönüllüleri açık ki bir İsrail müdahalesi bekliyorlardı ama İsrail ordusunun Türk kanı akıtacağına öyle pek ihtimal verilmemişti.

İsrail ordusu, Akdeniz açıklarında Türk vatandaşlarına saldırırken, terör örgütü de Akdeniz sahillerinde Türk askerlerine bombalı saldırı düzenledi. Bu ikisinin eşanlılığı not edildi.

Mavi Marmara'daki bir yardım gönüllüsünün mikrofon uzatılan gözü yaşlı eşi, kocasının sefere çıkmadan önce kendisine "çantaya traş bıçağı bile koyma" dediğini anlattı. Çantasına traş bıçağı bile koymayan yardım gönüllülerine saldıran İsrail'in şakasının olmadığını, Filistinliler gibi Türk halkı da anladı; Akdeniz'de bir şer donanmasının mevcut olduğunu iliklerine kadar hissederek Kıbrıs'ın Türk ulusal güvenliği adına can alıcı önemini hatırladı.

İsrail, Mavi Marmara'yı tek bir kurşun sıkmaya gerek duymadan limana çekebilirdi; uzun zamandır Arap-müslüman kanı akıtan İsrail bunu yapmak yerine, bu kez de Türk-müslüman kanı akıtarak insanlığın vicdanına saldırmayı tercih etti. Bu cüreti nerden buldu? Ve gâyesi nedir?

Cüreti, **cezadan muaf kalacağına** inanmasından kaynaklanıyor. Bu inanç ise **seçilmişlik** ve **üstünlük kuruntusundan** beslenmektedir. Bu kuruntu, gerçeklerle örtüşmediğinden dolayı Yahudi benliğinde parçalanmaya yol açmıştır. Ancak vakıa, İsrail II. Dünya Savaşı sonrası uluslararası sistemde başta medya ve finans olmak üzere maddi gücün imkanlarını kullanarak Filistin'de onlarca yıldır işlediği suçların cezasından gerçekten de muaf kalmıştır.

Bu cüretin, bu küstah meydan okumanın altında "kudurmuş köpek" metaforunda ifadesini bulan bir stratejik akıl vardır. Moşe Dayan'ın İsrail'in güvenliğinin, İsrail'in rahatsız edilmeye gelmeyen kudurmuş bir köpek olarak görülmesine bağlı olduğuna inandığı söylenir. İnsanların kudurmuş bir köpeğe ne yaptığını göz ardı eden İsrail siyasi-askeri seçkinleri, Türk yardım filosunun başına gelenden de belli ki bu öğüdü tutuyorlar. Bir yardım eylemiyle Gazze Ablukasını delme teşebbüsünün karşılığı ölüm olduğuna göre en başta Türk milletine ve Türk devletine ve insanlığın geri kalanına şu bayağı mesaj verildi: Beni kudurtma, kendimi kaybedebilirim.

İsrail'in gâyesi, umulanın aksine, Türkiye-İsrail ilişkilerini dibe vurdurarak, İsrail-Arap çatışması üzerinden kadim havzasına dönen Türkiye'yi geldiği yol üzerinden geri göndermek olmalıdır. Aşırı sağın hâkim olduğu İsrail ve İsrail hükümeti, İsrail'in politikalarına kayıtsız şartsız destek vermeyecek bir Türkiye'nin yokluğunun varlığından daha hayırlı olduğuna hükmetmiş görünüyor. İsrail-Arap/Müslüman çatışmasında gelişmelere müdahil olmayan bir Türkiye'nin bölgedeki etkinliğinin son derece sınırlı kalacağını ümit ediyor ve tüm taraflarla görüşebilen, müzakere yürütebilen Türkiye artık "Tanrı'nın seçilmişleriyle" oturup konuşamadıktan sonra zaten denklem dışında kalır diye düşünüyor olmalıdır. Eğer durum buysa, daha ziyâde Davos'un rövanşı olarak görülen "Alçak Koltuk

Krizi” bu bağlamda değerlendirilebilir. Türk yetkililerin şu an karar alma sürecinde hesaba katmaları gereken bir ihtimaldir bu.

Yahudiler, Yahudi aklından çok çekmiştir. Hitleri ortaya çıkaran, Avrupa'ya “kan bağı” salık veren Yahudi akıydı. İsrail'in mütecaviz politikaları da istenen sonuçları vermediği gibi daha büyük sorunlar olarak karşısına çıkmıştır. Seçilmişlik ve üstünlük kuruntusuyla cezadan muaf kalacağına derinden inanan ve sırf bu yüzden gözleri bağlanan İsrail'in Akdeniz'de Türk halkıyla kurduğu bu sıcak ve kanlı temasın sonuçlarını, cezadan muaf kalıp kalmayacağını veya ödeyecekse, nasıl bir bedel ödeyeceğini bekleyip göreceğiz. **Dünya Bülteni**

İsrail niçin şiddeti seçiyor? - Patrick Seale

İsrail'in Özgür Gazze Filosuna Pazartesi günü yaptığı öldürücü komando saldırısı tüm dünyada devlet terörizmi, savaş suçu, İsrail'in uluslararası hukuku küstahça hiçe saymasının son örneği, Yahudi olmayanların hayatlarına karşı mücrim kayıtsızlığı olarak kınandı.

İsrail'in hareketinin iğrençliği karşısında – ve Gazze üzerinde üç yıldır uygulanan ablukayı kırmak isteyen silahsız eylemciler arasındaki ölü ve yaralı sayısı karşısında – bu suçlamalar haklıdır. Fakat İsrail'in niçin böyle davrandığını açıklamıyorlar. İsrail'in sivil ve askeri liderleri beceriksiz, histerik çaylaklar değil. Hareketleri kasıtlı ve dikkatlice tartılmış. O halde bu hareketlerin ardındaki cam gözlü strateji nedir?

Biri Filistinlilere diğeri Ortadoğu'daki hasımlara – başta İran ama İran'ın radikal Arap müttefiklerine, Suriye'ye, Hizbullah ve Hamas'a- yöneltilmiş iki ayrı güvenlik strateji işliyor. İsrail'in Filistinlilere karşı stratejisi gizem değil. Siyonist projenin başından beri, Filistinlileri mağlup etmek, topraklarından sürmek istiyor. 1967 savaşından bu yana, işgal altındaki Filistin topraklarındaki Yahudi yerleşimi, İsrail hükümetlerinin tüm siyasi renklendirmeleriyle süratle ilerledi. Ürdün Nehri'nden başlayan Büyük İsrail özlemi, sadece mesihanik bağnazlarla ve aşırı sağ ulusçularla sınırlı değil. Bugünün İsrail'inde, İsrail'in kuruluşundan bu yana geçen zaman içerisindeki nispetle çok daha yaygın bir özlemdir.

İsrail, genişlemeci emellerini gerçekleştirmek amacıyla, Filistinlilerle ciddi müzakerelerden her daim sakınmaya baktı çünkü eğer müzakereler başarılı olursa, kaçınılmaz olarak Filistinlilerin toprak teslimi de son bulacaktır. İsrail, Mahmud Abbas gibi – Filistin Otoritesi'nin talihsiz başkanı - müzakere yapmak isteyen

Filistinli ılımlılardan tiksiniyor ve Hamas gibi müzakere yapmanın imkansız olduğu radikalleri tercih ediyor. Âşına olduğumuz bir İsrail nakaratı çıkıyor ortaya: “Seni öldürmek isteyen biriyle nasıl müzakere edersin?”

Gazze yolundaki filo saldırı, İsrail'in Filistinlileri radikalleştirme teşebbüsünün son örneği olarak anlaşılmalıdır; dolayısıyla da Obama'nın özel temsilcisi George Mitchell'in emek sarfederek tesis ettiği sözde “dolaylı görüşmelerin” hem de bu görüşmeler başlamadan evvel torpidolanması olarak görülmelidir. Mahmud Abbas, görüşmelerden çekilmeye zorlanacak veya tutuşmuş Filistin ve Arap kamuoyu tarafından hain olarak kınanma riskini üstlenecektir.

Şüphe yok ki İsrail'in hesabı, bu fırtınanın zamanla dineceği ve daha fazla genişleme için zaman kazanacağı yönündedir. İsrail'in son silahlı saldırısı çok geçmeden unutulacaktır tıpkı diğer olayların Aralık-Ocak 2008-2009 arasında Gazze'ye yaptığı cânî saldırıyı sollaması gibi. Gazze ablukası devam ediyor, Filistinliler bölünmüş haldeler, uluslararası câmia burnundan soluyor fakat hiçbir yapmıyor ve İsrail, yerleşimleri genişletmeye hazırlanıyor.

Şurası kesin ki Benjamin Netanyahu, gelecek Kasım ayında yapılacak ara seçim öncesinde – ve Demokratlar o seçimde zemin kaybederlerse, seçim sonrasında bile - Obama'nın İsrail'e karşı sertleşme cüretinde bulunmayacağına inanıyor.

İsrail'in Ortadoğu'ya yönelik güvenlik doktrinine gelince, ilk başbakanı David Ben Gurion İsrail'i kurmadan önce şekillendirilmişti onu: İsrail'in güvenliğini ve hasım bir çevredeki varlığını garantilemek için İsrail bölgesinin askeri efendisi olmalı, hasımlarının bileşiminden daha güçlü olmalıdır. İsrail asla zayıflık

göstermemeli ve herhangi bir meydan okumaya karşı - hatta bu meydan okuma Filistin yanlısı silahsız barış eylemcilerinden gelse bile - tüm gücüyle tepki vermede acziyete düşmemelidir. Kavgaya hazır küstah Yahudi devletinin sloganı “Bir Daha Asla'dır.”

Bölge üzerindeki askeri üstünlüğünü elde tutmak amacıyla, İsrail ve onun Amerikalı dostları – tam da zamanında Pentagon ve Başkan yardımcılığı makamında oturdular – Irak'ın elinde kitle imha silahları bulunduğu dair delil uydurmaktan çekinmeksizin, 2003 yılında Amerika'yı Saddam Hüseyin Irak'ına karşı savaşa sürüklediler. Bu savaş, Amerika değil de İsrail nokta-i nazarından başarıydı çünkü Irak tehdidini en az bir nesil için geriye atmıştır.

İsrail, ana meydan okuyucu olarak bugün İran'ı görüyor. İran nükleer tesislerine saldırmaya karar verirse, işi bitirmesi için Amerika'nın katılmasını ve ters tepkilerden İsrail'i korumasını istiyor. Ancak Amerika'nın desteğini sağlama almak için üstünlüğüne yönelik herhangi bir tehdidi - havadan sudan tehditler de olsa – onların üstüne gitme ve mağlup etme - noktasında önce bir kendi mutlak kararlığını ispatlamalıdır. Gazze filosuna yapılan saldırı belki bu açıdan görülmelidir yani İran'a karşı bir saldırı için siyasi ve psikolojik zemini hazırlamak amacıyla güç gösterisi olarak görülmelidir. Netanyahu ve Obama'nın kafasına göre, İsrail'in Filistinlilerle mücadelesi ve İran'la çekişmesi, birbirine bağlı şeylerdir.

Netanyahu ve yoldaşı ideologlar elbette ki yüksek riskli ve yüksek mâliyetli bir strateji benimsediler. İsrail artık dünyanın büyük bir kesimiyle arasının açık aldığını görüyor. Yahudi devletine duyulan nefret daha da yoğunlaşacak, sadece müslümanlarla sınırlı kalmayacak ve buna anti-semitizm de eşlik edecektir. İsrail'in gayri meşrulaşması hız kazanacaktır ki

ABD ve Avrupa'daki pek çok Yahudi aydını üzen bir durumdur.

Üç yıldır Gazze üzerinde uyguladığı ablukayı kaldırması için İsrail üzerinde uygulanan uluslararası baskı direnç gösterilemez bir hale gelebilir. 1979'dan beri İsrail'le resmi barış içinde olan Mısır, ilişkileri koparması için kendi kızgın halkının büyük baskısı altında kalacaktır. Arapların büyük bir kesiminin İsrail ablukasına suç ortağı olmakla suçladığı Mısır Cumhurbaşkanı Hüsnü Mübarek, insâni yardımların geçmesi için Refah sınır kapısının açılmasını emretti. Yıllardır İsrail'e yakın duran Ürdün de İsrail'le arasına mesafe koymayı zorunlu bulabilir.

Bir zamanlar İsrail'in müttefiki olan Türkiye, İsrail'in en keskin düşmanları arasına katıldı. Filistinlilere uyguladığı ağır zulmün, toprak açlığının ve abartılı bölgesel emellerin en büyük bedelidir bu. Bu kriz, Türkiye-İsrail arasında bölgesel üstünlük yarışına evrilmiştir.

İsrail'de sağcı bir yorumcu ve Bar Ilan Üniversitesi profesörü Mordechai Kedar bu hafta Ynet'te şöyle yazdı: “Bu bölgenin efendisi kimdir?...Ortadoğu'yu bir kez daha yönetmeyi arzulayan Osmanlı İmparatorluğu kuvvetleri, Gazze kıyılarında durdurulacak.”

ABD, İsrail'in saldırgan davranışı yüzünden kendi bedelini ödeyecek. Belalı müttefiki bir yük haline geldi. Obama'nın ikilemi bu. Şayet İsrail'le sebatla karşı çıksa – bunu istediğine şüphe yok – içeride siyaseten acı çekecek; yapmasa, acıyı yurtdışında itibarı çekecek.

Şimdiye dek cevapsız kalan sorunun kilidi, bu uluslararası krizin bizzat İsrail'de bir iç krize yol açıp açmayacağıdır. Dünyanın husûmeti karşısında alarma geçen ve korkuya kapılan İsrail kamuoyu, bir ihtimal, Netanyahu'nun ihtilafçı ve tehlikeli politikalarına ayaklanabilir.

Netanyahu istifaya zorlanabilir ve seçimlerle yüzyüze gelebilir.

Obama'nın gerçekleşmesi için dua ettiği sonuç belki de budur.

Kaynak: Agence Global

Dünya Bülteni için çeviren: M. Alpaslan Balcı

Türk kanı denklemini değiştirdi - Abdulbari Atvan

Allah'a şükürler olsun ki özgürlük filosu Türk limanlarından yola çıktı. Yine şükürler olsun ki bu gemilerden biri (Marmara) Türk bayrağı taşıyordu. Üçüncü kez şükrediyoruz ki Türk şehitleri gemiyi basan İsrail askerleri tarafından vuruldu ve İsrail askerleri öldürme amacıyla gemi sırtında bulunan aktivistlere kasıtlı ateş açtı.

Türkiye'nin Arap-İsrail mücadelesine bu kadar güçlü şekilde girmesi alışılmadık bir süratle sonuçları vermeye başladı. İşte Güvenlik Konseyi kısa süre zarfında İsrail katliamını tartışmak için toplandı; Mısır lideri Hüsnü Mübarek derhal Refah sınır kapısını açtı ve şehitlerin kanlarının intikamının alınması talebiyle tüm Türkiye topraklarını gösteriler kapladı.

Arapların talebiyle İsrail'in herhangi bir saldırısını tartışmak üzere ne zaman Güvenlik Konseyi bu kadar hızlı toplandı, Uluslararası kriterlere uygun olarak derhal ciddi bir soruşturmayı talep eden karar aldı ve İsrail'in işlediği suçu kınadı? Doğru, alınan karar yahut yapılan açıklama bizim istediğimiz güçte değildi. Ancak yine de diğerlerinden farklıydı ve bu farkın nedeni Türk faktörüdür.

Türkiye Başbakanı Sayın Recep Tayyip Erdoğan, İsrail'in işlediği suça karşı güçlü bir biçimde ve cesaretle karşı durduğu sırada Arapların bizzat kendisinden daha Arap'tı. Erdoğan, Güvenlik Konseyi'nin ve NATO'nun acil oturum düzenlemesini talep etti. Türkiye derhal Tel Aviv'deki büyükelçisini geri çekti; Gazze Şeridi'ne uygulanan ambargonun da hemen kaldırılmasını talep etti. Yine Türkiye özgürlük filoasus gemilerine yapılan saldırıları alçakça ve devlet terörü olarak nitelendirdi ve İsrail'in ülkesinin sabrını tüketmeme noktasında uyardı.

Biz kullanılan bu dilin bir benzerini Mısır lideri Cemal Abdunnasır'ın vefatından beri duymamıştık. Bu adam gibi tavır, Arap liderlerin sözlüklerinden tamamen kaybolmuş yahut kasıtlı olarak gizlenmişti. İsrail'i kötü şekilde anmak bir tür yasak kabul ediliyordu.

Biz burada -övgüyü gerçekten hak etse de- Erdoğan'ı övüyor değiliz! Sadece onun tavırları ile Arap liderlerin, Arap Birliği'nin, birliğin genel sekreterinin ve yardımcılarının tavırlarını karşılaştırıyoruz. İsrail'i bu ümmete karşı utanmadan arlanmadan işlediği tüm suçlarda, katliamlarda, uyguladığı ambargolarda ve hafif davranışlarında cesaretlendiren hep bu tavırları olmuştur.

Biz İsrail'in son katliamını tartışmak üzere olağan yahut olağanüstü bir Arap Birliği toplantısı falan istemiyoruz. Böyle bir toplantının bu adamları sanki meseleyle ilgileniyorlarmış yahut bir şey yapmaya çalışıyorlarmış gibi göstermekten başka ne gibi bir anlamı olabilir ki?! Güvenlik Konseyi'nin gece boyunca ve katliamdan belirli saatler sonrasında toplantı yapması ama bu satırların yazıldığı ana dek hala Arap Birliği Konseyi'nin henüz toplanmamış olması utanç kaynağı değil midir?!

İsrail şu günlerde en kötü zamanlarını yaşıyor. Bunun nedeni Arapların askeri yahut diplomatik çabaları değil! Arapları, uluslararası kanun ve teamülleri önemsemediği için... Tüm bunların ötesinde de Amerika'nın ve batının daima sağlanan himayesi dolayısıyla... İşte İsrail'in bu gururu, kendisine böyle ahmakça bir adım atmasını sağlamış; yol kesici korsanlar gibi davranmalarına yol açmıştır.

İsrail Başbakanı Benyamin Netenyahu, diğer bütün İsraili yetkililer gibi yalan söyleme konusunda profesyonel hale gelmiştir. "Askerlerinin, aktivistlere savunma bağlamında ateş açtığını" öne

sürmesiyle İsrail'in yalanları zirvesine ulaşmıştır. Bu ne biçim bir nefsi müdafaa! Silahsız insanların önü helikopterlerle kesiliyor, komandolar gemiye iniyor ve insanların üstüne gerçek mermilerle ateş açılıyor!

Nihayetinde bu gemi, bomba ve füze taşıyamıyordu. Gemi sırtında tek bir silahlı bile yoktu. Sadece İsrail'in Gazze savaşı sırasında fosfor bombaları ve füzeler kullanarak sakat bıraktığı aciz insanlar için taşınan elektrikli sandalyeler vardı. Hastalara giden ilaçlar ve yıkılmış evlerin onarımı için inşaat malzemesi vardı. İsrail'in, Gazze halkını kolera ve tifo hastalıklarıyla mücadele edemesinler diye bölgeye geçmesine izin vermediği su arıtma maddeleri vardı.

Yapı ve çimento malzemelerinin Gazze'ye girişine izin verilmesi için Amerika iki yıldırı İsrail'i ikna etmek amacıyla baskılar yapıyor, ricalarda bulunuyordu. Gazze'de ise 60 bin insan ortalıkla taşıyor, yıkılmış evlerinin arasında bekliyorlardı.

Kaderin cilvesine bakın ki, İsrail tarafından bu filoyu provakasyon ve propaganda amacıyla kullanmakla suçlanan organizatörler bu yolu ilk olarak yetmiş yıl önce ilk kez kullananlardı. 40'lı yıllarda Holokost'tan kurtulan Yahudi göçmenleri gemilere doldurmuş, Filistinlilerin ayaklanmasından korkarak kendilerini Yahudileri engellemek isteyen İngiliz güçlerini zor durumda bırakmaya çalışmışlardı.

Bundan daha tehlikelisi, adı geçen gemileri organize eden Siyonist Yahudi liderler -ki bunların sonuncusu 4500 yahudinin 1947 yılında gemilerle taşınmasıydı- deniz kuşatması uygulayan İngiliz güçleri ile kasıtlı olarak çatışmışlardı. Yahudi liderler İngiliz gaz bombalarının kundaktaki bir bebeğin öldüğünü iddia ederek dünya kamuoyunu harekete geçirmeye çalışmış ve Filistin'de Yahudi Devleti'nin kurulması için destek kazanmaya çalışmışlardı.

Nitekim o sıralarda BM heyeti “toprak bölünmesi” meselesini görüşüyordu. Tüm bu baskılar BM kararının çıkarılmasını sağladı. Daha sonra söz konusu çocuğun İngiliz “Daily Mill” gazetesinin iddia ettiği gibi İngilizlerin gaz bombalarıyla değil, çatışmadan birkaç gün önce öldüğü ortaya çıkmıştı.

İsrail, yolcu gemisine açık denizde ve uluslararası sularda baskın yaparak ve yolcuları kaçırıp tutuklayarak uluslararası hukuku delmiş; 50 civarında yolcuyu öldürüp yaralamıştır. Bu gemilerden birisi ise NATO üyesi olan Türkiye'nin bayrağını taşımaktadır.

Burada öne çıkan soru ABM'nin ve NATO'nun tepkisinin ne olacağıdır? Öyle ya eğer Ahmedinecad'ın İran'ı bir Amerikan yahut bir İngiliz gemisine hatta bir hollanda gemisine uluslararası sularda engelleme yapsaydı, yolculara ateş açsaydı, kaptanını yaralaysaydı ve gemiyi bir İran limanına çekseydi nasıl tepki gösterilirdi!

Bu sorunun cevabı oldukça açık ve nettir! Böyle bir olay, donanmalar, savaş gemileri ve nükleer denizaltılar gönderilmeyi gerektiren bir savaş ilanı olarak değerlendirilecekti. Böyle bir durumda derhal ve acil bir Güvenlik Konseyi kararı ile en iyi ihtimalle İran'ı dara düşürecek ekonomik yaptırımlar uygulanacaktır.

Peki İsraililer açık denizde bir gemiye saldırdıklarında ne tür bir tepkiyle karşılaşmayı bekliyorlar? Gemi yolcuları kendilerini gülle mi karşılayacaktı! Dans ederek, şarkılar söyleyerek hoş geldin mi diyeceklerdir? Kurban mı keseceklerdi?

İsrail, milyonuncu kez her türlü uluslararası sözleşmeyi tehdit eden asi bir devlet olduğunu vurguladı. Bu noktada tüm bu uygulamaların ve katliamın nedeninin İsrail'de iktidarda bulunan radikal sağcı hükümetten kaynaklandığını söylemek hata olur. Çünkü bundan önceki

“Kadima” hükümeti de Gazze Şeridi'ne saldırı sırasında savaş suçları işlemiş, beyaz fosfor bombaları kullanılmış, üçte biri çocuklardan oluşan 1500 masum sivil hayatını kaybetmiştir.

Bunların hepsi savaş suçlusudur! Dolayısıyla derhal bir uluslararası soruşturma başlatılmalıdır! Bu son katliamın tüm ayrıntıları ve başta Netanyahu olmak üzere suçta bulaşanlar derhal ortaya çıkarılmalıdır! Netanyahu bu katliamın işlenmesi için yeşil ışık yaktığını itiraf etmiştir. Genelkurmay Başkanı Gabi Aşkinazi'nin üzerinden emrin uygulandığı ortadadır. Savunma Bakanı Ehud Barak kararın uygulanma sürecini yönetmiştir.

Netanyahu hükümeti, ambargoyu delmek isteyen her yeni gemiyi de özgürlük filosu konusunda olduğu gibi aynı şekilde engelleyeceğini ilan etmiştir. Buna karşılık filoyu organize edenler yeni filolar düzenleyeceklerini açıklayarak İsrail'in gurur ve keyfilğine meydan okumuşlardır. Eski kafilerle yeni kabileler arasındaki fark, yeni gemilerin yolcularının daha fazla hazırlıklı olacağı ve daha fazla şehadete talip olacağı gerçeğidir. Bilakis bunun için birbirleriyle yarışacaklardır. Nitekim İsrail korsanlarından da korkmayacaklardır.

İsrail, stratejik müttefiki olan Türkiye'yi kaybetmiştir. Türkiye'yi dost hanesinden düşman habesine taşımıştır. Kararlı, izzet ve onur sahibi Türk halkı şehitlerini unutamayacaktır. İsrail, İran'ın bölge yükselen gücüyle başı ciddi şekilde derttedir; sürekli zor durumda bıraktığı ve katliamlarıyla güvenliklerini tehdit ettiği batılı müttefiklerini kaybetmek üzeredir.

İsrail'in geride kalan biricilik dostu -üzüntü ve acı içerisinde söylüyoruz- resmi Arap rejimleridir. Yahut hala barış inisiyatifine sıkı sıkıya bağlı duran ve Amerika'nın yöreğinde hareket edenlerdir. Son derece rahat ve doğru bir şekilde şunu söylüyoruz: İsrail'i bu dostlarından ötürü tebrik ediyoruz. Belki kendi milletlerine,

inançlarına, halklarına ve adil davalarına bir faydası olmayan bu dostlar İsrail'e faydalı olurlar!

Dünya Bülteni için çeviren: Furkan Torlak

**'Haydut devlet' İsrail'e ceza kesilmelidir
– Cengiz Çandar**

İsrail'in karadan 70 mil uzaklıkta, 'uluslararası sular'da Türkiye Cumhuriyeti vatandaşlarının kanını döken saldırısına, 'resmi ağızlar'dan ilk tepki 'korsanlık' olarak geldi.

İsrail'in yaptığı 'korsanlık' mı? Şüphe yok.

Nasıl bir devlet İsrail devleti? 'Haydut devlet'.

Amerikan siyasetinin bazı Arap ve İslam ülkeleri için bir vakitler uygun gördüğü 'rogue state' yani 'haydut devlet' tanımlaması bugün İsrail için tümüyle geçerli.

Gazze ablukasını aşmak ve Gazze'ye insani yardım götüren konvoya sabaha karşı 04:30'da 'silahlı baskın'ı hem de 'uluslararası sular'da- gerçekleştiren bir devlet için 'haydut devlet'ten başka hangi sıfat uygun düşer? İsraililer, 'saldırı' konusunda hangi gerekçeye başvurlarsa başvursunlar, 'yatacak yerleri yok'; 33 değişik ülkeden 600 kişilik bir yardım konvoyuna başka hiçbir yöntem yokmuş gibi, sabaha karşı 'silahlı baskın' yapıp, konvoydakilerin onda birini öldürmenin ve yaralamanın sığınacağı hangi kabul edilebilir gerekçe olabilir?

O 600 kişinin ve kanı dökülenlerin 350-400 dolayında olanı Türkiye Cumhuriyeti vatandaşları. Geri kalanlar arasında Kuzey İrlandalı 1976 Nobel Barış Ödülü sahibi Mairead Corrigan-Maguire ve 85 yaşında, Holocaust'ı yaşamış Hedy Epstein da vardı.

İsrail askerleri, 'uluslararası sular'da bu gibi insanlardan oluşan bir insani yardım konvoyuna saldırdılar ve kan döktüler. İsrail'in 'vicdan sahibi', Haaretz köşe yazarı Gideon Levy, saldırıdan önce 'saldırgan askeri birliğin' yapısını 'içerden bilgi' aktarımı ile şöyle yazmıştı: "...Operasyon hazırlıkları da özellikle eğlenceli bir maskaralığa benziyor: Yedi bakan arasında hararetli bir tartışma yaşandı; hapisane hücrelerine sızmakta

uzmanlaşmış komando birliği Masada'nın yanı sıra polisin özel anti-terör birliğinden ve ordudan destek almış donanma komandoları konuşlandırıldı; Aşdod limanında özel bir gözaltı merkezi kuruldu ve geminin ele geçirilip güvertediklerin gözaltına alınmasının yayımlanmasını engelleyeceği düşünülen bir elektronik kalkan oluşturuldu."

Yani, İsrail, 'saldırı'ya her yönüyle hazırlanmış.

Şimdi gelinen nokta, bunun 'hesabını vermesi'nde. 'Haydut devlet' haydutluğunun hesabını vermezse, verdirilmezse, ne uluslararası hukuktan, ne Ortadoğu'da ya da dünyanın herhangi bir köşesinde sorunların 'barışçıl çözümü'nden söz edilemez.

İsrail'in Türkiye'ye yönelik olarak algılanması gereken 'kanlı saldırısı' üzerine ilk Amerikan açıklamasının ne olacağı haliyle merak konusuydu. Beyaz Saray sözcüsü 'Ölenler ve yaralananlar için derin üzüntü duyuyoruz' basmakalıp cümlesiyle yaptığı açıklamanın üstünde durulması gereken bölümü şöyle: "ABD... bu trajediye neden olan koşulları anlamak için çalışmalar yürütmektedir." İsrail kanlı saldırısına 'trajedi' nitelemesini yaptığınız anda, buna 'neden olan koşulları anlamak için' ne kadar çalışsanız, bir sonuca ulaşamazsınız. İsrail'in giderek bir 'haydut devlet'e dönüşmesine yol açan pervasızlığı, adeta koşulsuz 'Amerikan güvenlik şemsiyesi'nin bunca yıldır sürmesinin yol açtığı 'şımarıklığın' doğal sonucudur.

Amerika, 'küresel ve bölgesel çıkarları'na 'en optimal' biçimde uygun düşecek biçimde, iki 'bölgesel müttefiki' Türkiye ile İsrail arasında 'tercih yapmak' ile karşı karşıya bulunmalıdır. Amerika'yı böyle bir 'tercih'e itmek, Türkiye'nin İsrail'e yönelik tepkisinin ölçüsünü, biçimini ve yöntemini de belirlemelidir.

Türkiye'nin silahsız insanları, 35 aydır gayri ahlaki bir abluka altında tutulan ve Uluslararası Af Örgütü'nün son raporuna

göre her beş kişiden dördünün ‘insani yardıma ihtiyacı olduğunun’ belirlendiği Gazze’ye ‘insani yardım’ götürürken, İsrail’in ‘silahlı baskını’na uğramışlardır. Bir ülke, bir diğer ülkenin vatandaşlarını bu şekilde katlediyorsa, uluslararası ilişkilerde bu, genel olarak, ‘savaş ilanı’ bile sayılabilir. Elbette, Türkiye, İsrail’e karşı savaş ilan edecek değil. Ancak, bir savaş halinin altında ne tür önlemler, nasıl bir karşılık söz konusu olursa; İsrail’e o ağırlıkta bir tepki verilmelidir. ‘Haydut devlet’in cezası ağır olmak durumundadır.

Doğu Akdeniz’deki ‘saldırı’nın iki yönü var:

1. Türkiye-İsrail ilişkilerini ilgilendiren ‘ikili yönü’;
2. Uluslararası boyutu yani ‘çoklu’ yönü. Türkiye ile İsrail ilişkileri, mevcut İsrail hükümeti işbaşında kaldığı sürece ve Türkiye’den ‘özür dilenmedikçe’ ve can kayıplarının ‘hesabı verilmedikçe’ tamir edilemez şekilde bozulmuştur ve düzelemez. 72 milyonluk büyük bir bölge ülkesi ve uluslararası ilişkilerde ‘yükselen güç’ olarak Türkiye, kendisini hedef almış olan böyle bir saldırganlığı geçiştiremez; geçiştirirse, günümüz dünyasında sahip olduğu yer koruyamaz, almaz istediği yeri alamaz.

Uluslararası boyutu ise, İsrail’in uluslararası hukuku açık niteliğindeki ‘Doğu Akdeniz korsanlığı’ ve Ortadoğu’da bir ‘haydut devlet’e dönüşmesiyle ilgilidir. İsrail, Gazze işgalini kaldıralı yıllar oldu. Gazze üzerinde abluka uygulamasının geçerli hiçbir hukuki gerekçesi olamaz. Bu saldırganlığın asgari fiyatı, ‘uluslararası camia’nın İsrail’in ‘Gazze ablukası’nı kaldırması olmalıdır. ‘Şer’den bir ‘hayır’ doğmalıdır.

Türkiye, ortaya çıkan ‘uluslararası kriz’i, İsrail’e büyük bir öfke ve tepki patlaması yaşayan ‘uluslararası camia’ ile birlikte

ustaca yönetebildiği takdirde, Gazze ablukasının kaldırılmasında rol oynayabilir.

Ortadoğu, bu dünyanın, İsrail adındaki bir ‘haydut devlet’in Türkiye’ye dahi uzanabilen ‘saldırı özgürlüğü’ne izin verilemeyecek kadar hassas ve önemli bir bölgesi. **(Radikal)**

Mavi Marmara ya da tarihi denizden yürütmek – Yusuf Kaplan

Mavi Marmara, herhangi bir gemi değil artık: İstanbul'dan yola çıkan, bütün insanlık limanlarına uğrayan, bütün vicdanları yoklayan, bütün kalpleri harekete geçiren, bütün yüzleri güldüren, bütün gönülleri gönüllülerin gönüllerine, yüreklerine açan aziz ve mukaddes bir varoluş yolculuğunun, Gazzelilerin şahsında aşağılanan insanlığı tutup ayağa kaldıran insanlaşma, insana insan olduğunu hatırlatma yürüyüşünün adıdır Mavi Marmara.

İnsanın insanlığını ayaklar altına alan, gücü kutsayan, elindeki zorba ve smart silahlarla insanlığı sonsuza dek yalana mahkûm edeceğini sanan, insan türünün kökünü kazımakta ustalaşan zorbalara, azmanlara, gözüdünmüşlere, korsanlara, haydutlara insan olmanın, insan haysiyetini, onurunu, şerefini, izzetini korumak, yüceltmek için yola çıkıldığında aşılmaz sanılan duvarların, engellerin, bariyerlerin nasıl aşılabileceğini, Akdeniz'in dalgalı, fırtınalı sularında nasıl muhteşem bir şekilde yol alınabileceğini dünya âleme gösteren bir direnişin, bir dirilişin, bir silkinişin adıdır Mavi Marmara...

Mavi Marmara, herhangi bir gemi değil artık: Zorbaları, haydutları, korsanları, zâlimleri, insafsızları, vicdansızları dize getirmenin adıdır.

Gücü kutsayanların güçlerinin dünyanın dört bir kıtasından, ülkesinden, coğrafyasından, inanç haritasından koşup gelen bir avuç yürekli, fedakâr, cefakâr, vefakâr insanın yıkılmaz sanılan zorba güç söylemlerini nasıl yerle bir ettiklerinin, Akdeniz'in uluslararası sularına nasıl gömdüklerinin adıdır Mavi Marmara...

Yalnızca İsrail'in zorbalıklarını, vicdansızlıklarını, kana susamışlıklarını fâş etmekle kalmadı Mavi Marmara; aynı

zamanda, yalanlara, haksızlıklara, hukuksuzluklara, zorbalıklara dayanarak, masum insan kanına ve canına kıyarak hükmünü icra eden küresel zorbalık düzenini de Akdeniz'in sularına gömdü...

Kimsesiz, masum insanların yardımına koşan silahsız, savunmasız, sadece Gazze'deki kardeşlerinin dertleriyle hemdert olan, halleriyle hemhal olan, yıllardır açık hava hapisanesine çevrilen Gazze'yi bu insanlıkdışı açık hava hapisanesinden özgürlüğüne kavuşturma hayalleriyle Akdeniz'in derin, fırtınalı ve göz gözü görmez sularında yola koyulan bir avuç insanın, insanın ve insanlığın aleyhine duran tarihi yeniden harekete geçirdikleri, insanın ve insanlığın kendi geleceğini zorbaların, korsanların, hegemonların değil bizzat kendilerinin belirleyebileceğini dünya âleme ilan ettikleri tarihî bir yürüyüşün adıdır...

Tarih, karada yapılır sanırdık biz. Ama Mavi Marmara, tarihin bu kez suda yapıldığını, Akdeniz'in sularında tarihin duran tiktaklarının artık tıkr tıkr çalışmaya başladığını gösterdi bize...

Tonlarca merminin, silahın, uçağın, roketin yapamadığını, yüzyıllarca süren hesaplamaların, planlamaların, oyunların hepsini bir anda geçersiz kılacak bir tarihi yürüyüş başlattı insanlığa...

Uydu Arap rejimlerinin yarım asır boyunca yapamadığını "vira bismillah" diyerek yelkenlerini açtığı ândan itibaren yapmayı başardı Mavi Marmara...

Osmanlı'nın Akdeniz'de bitirilmesinden bu yana, İngilizlerin, Fransızların, İtalyanların, Rusların babalarının çiftliği gibi cirit attıkları, Akdeniz'i belki de bir yüzyıl içinde bütün tarihi boyunca tanık olduğundan daha fazla kan gölüne çevirdikleri ve yalnızca kendi siyasî, ekonomik ve küresel çıkarlarını düşünen bu çok uluslu, çok suçlu küresel zorbalara, korsanlara, haydutlara, azman İsrail'in

şahsında öfkesini ve nefretini kusarak tarihi yeniden başlattı: Hem bu zorbarların, haydutların, korsanların nasıl ikiyüzlü bir dünya düzeninin ortasına bağdaş kurduklarını, hem de yorgun Akdeniz'in artık bütün bu zorbalıklara tahammülü kalmadığını bütün dünyanın gözüne soktu Mavi Marmara.

Evet... Tarih, yüzyıl önce, tek taraflı olarak Batılılar lehine durmuştu... Batılılar, kendileri dışındaki herkesin insanlığa kendince yapacağı katkıları dondurmuştu... İşte Mavi Marmara, bu iki yüzlü, zorba, vicdansız, insafsız, çıkarperest, dünyaperest, güçperest küresel düzenini bir anda Akdeniz'in sularına gömmeyi başararak insanın, insanlığın, dolayısıyla adaletin, vicdanın, hakkın yeniden tarihe girmesinin, tarihî bir yürüyüşe soyunmasına imkân tanıyan yolun, yolcunun ve yolculuğun adı ve sembolü oldu.

Bu uzun yolculuğun kaptan köşkünde Bülent Yıldırımlar var... Ölüm anında, saldırı anında, yok edilme anında bile düşmanın hakkını, hukukunu, insanlığını bir an olsun bile unutmayan nice Bülent Yıldırımlar... Yürek, vicdan, cesaret, metanet, aşk ve şaşmaz bir iradeyle yola koyulan aziz ve nezih insanlar...

Tarihi denizden yürüten Mavi Marmara fikrini, adalet, hakkaniyet, ahlâk, estetik ve vicdan ilkeleriyle tarihte derin izler bırakmış Selçuklu'nun, Osmanlı'nın çocukları icat edebilirdi ancak... Bunu da bir yere kaydetmeli muhakkak...(Yenişafak)

İsrail'in denizdeki katliamı - Gilad Atzmon

Ben bu satırları yazarken, İsrail'in denizde yürüttüğü katliamın çapı henüz belli değil Ancak Gazze saatine göre sabah 4 civarından itibaren İsrail ordusuna bağlı yüzlerce komandonun Özgür Gazze uluslararası yardım filosuna baskın düzenlediğini biliyoruz. Arap basınından öğrendiğimize göre en az 16 barış eylemcisi öldürüldü ve 50'den fazla kişi de yaralandı. İsrail'in gerçek doğasını gizlemeye çalışmadığı bir kez daha müthiş derecede açık: Yakıtı psikoz olan ve paranoyanın güdümündeki İnsanlık dışı câni bir topluluk.

İsrail hükümeti, İsrail toplumunu denizde yürütülecek bir katliama günlerce hazırladı. Yardım filosunun silah taşıdığını, gemide teröristlerin olduğunu söyledi. İsrail'in medya vâsıtasıyla ördüğü kirli ağın İsrail kamuoyunu uluslararası sularda ölümcül bir askeri operasyona hazırlama amaçlı olduğu ancak dün gece aklıma geldi. Beni yanlış anlamayın. İsrail'in tam olarak nereye gittiğini ve muhtemel neticelerini ben bildiysem, İsrail kabinesi ve askeri seçkinleri herşeyi tam olarak haydi haydi biliyordur. Dün yaşananlar sadece korsan-terörist saldırı olmaktan ibaret değildir. Olay gece yaşanmış da olsa aslında gün ışığında işlenmiş bir cinayettir.

Dün akşam saat 10 civarında Özgür Gazze'yle temasa geçtim ve bildiğim herşeyi paylaştım. Çoğu yaşlı olan yüzlerce barış eylemcisininin İsrail'in ölüm makinesi karşısında neredeyse hiç şansları olmadığına müdriktim. Erkek ve kız kardeşlerimiz için bütün gece boyunca dua ettim. Sabah saat 5 civarında dünyaya flaş haberler akmaya başladı. İsrail, abluka altındaki Gazzelilere çimento, kağıt ve tıbbi yardım götüren masum bir uluslararası konvoyu uluslararası sularda baskın düzenlemişti. İsraililer, hakiki

mühimmat kullanıyor ve çevredeki herkesi yaralıyorlardı.

Bugün dünyada protesto gösterilerine tanık olacağız, ölümümüze yas tutan pek çok etkinlik göreceğiz. İsrail dostlarının katliam karşıtı poz verişlerine bile şahit olabiliriz. Ancak açıktır ki bu yeterli gelmez.

Dün yaşanan katliam, önceden tasarlanmış bir İsrail operasyonudur. İsrail kan istedi çünkü ardında daha fazla ölüm bıraktığında “caydırıcılık gücünü” artırdığına inanmaktadır. İsrail'in sivillere karşı yüzlerce komandoyu seferber etme kararı, İsrail ordusunun üst düzey komutanları ve kabine tarafından ortaklaşa alınmış bir karardır. Dün şahit olduğumuz şey, sadece bir başarısızlık/iflas değildir. Esasen, insanlıkla bağını çok uzun zaman önce koparmış hastalıklı bir toplumun kurumsal iflasıdır.

Filistinlilerin yıllardan beri abluka altında yaşadıkları sır değil. Fakat artık harekete geçmek, İsrail ve İsrail vatandaşları üzerindeki baskıyı artırmak dünya uluslarının işidir. Dünkü katliam, “demokratik seçimle iş başı yapmış” bir hükümetin tâlimatlarını yerine getiren bir halk ordusu tarafından işlendiği için aksi ispat edilmedikçe bundan böyle her İsraili savaş suçlusunu işlemiş bir şüpheli muamelesi görmelidir.

İsrail'in İrlanda, Türk ve Yunan bayrakları taşıyan deniz taşıtlarına baskın düzenlediği gerçeğinden hareketle hem NATO üyeleri hem de AB üyesi ülkeler, İsraille ilişkileri derhal kesmeli ve hava sahalarını İsrail uçaklarına kapatmalıdırlar.

İsrail nükleer denizaltılarının Körfezde konuşlandığı haberlerinden hareketle, dünya çabucak ve sert bir şekilde tepki vermelidir. İsrail şu an resmen çıldırmış bir halde; ve ölümcül. Yahudi devleti, katliama giden yolda İsrail basınında yürütülen kampanyada gördüğümüz üzere,

insan hayatına kayıtsız olmanın yanısıra ötekilere acı ve yıkım yaşatmaktan bilfiil zevk alma arayışındadır.

Dünya Bülteni için çeviren: Ertuğrul Aydın

İsrail hepimize saldırdı - Jonathan Cook

İsrail'in son 12 saat içerisinde tıpkı 18 ay önce Gazze saldırısı sırasında yaptığı gibi haberleri karartabilmesi hayret vericidir; medya kurumlarımız, Gazze saldırısı sırasında İsraili sözcülerin hiç karşı konulmadan bildiklerini okumalarına seve seve izin vermişlerdi.

İsrail'in yardım filosuna şafak vakti düzenlediği saldırıda kaç kişi hayatını kaybetti? Bilmiyoruz. Peki, kaç kişi yaralandı? Sizin tahmininiz benimkinden daha iyi olabilir. Yardım gönüllüleri silahlı mıydı? İsrail evet diyor. El Kaide ve Hamas'la ortaklıkları var mıydı? İsrail kesinlikle evet diyor. Askerler mâkul bir şekilde mi hareket ettiler? Elbette diyor İsrail, linç girişimiyle yüzyüze geldiler.

Batılı televizyon gazetecilerinin gücün stenografları olup olmadıkları hakkında delile ihtiyaç duysaydık, işte BBC, CNN ve diğerleri. Fazlasıyla ispat ediyorlar. Radyo dalgaları, İsrail propagandasının başı Mark Regev'e çalışıyor.

Gemideki yolcular İsrail tarafından rehin alındı ve haliyle olaylar hakkında alternatif bir değerlendirme sunamıyorlar. Sessizliğe mecbur edileceklerini tahmin edebiliriz ta ki İsrail, haber gündemini belirlediğinden emin olsun.

İsrail'in propaganda batağına saplanmadan evvel birkaç basit gerçeği yineleyelim

1. İsrail askerleri, bu gemiler uluslararası sulardayken uluslararası hukuku ihlal ederek baskın düzenlediler ve sivilleri öldürerek savaş suçu işlediler. İsrail komutanlarının karşıt savına göre askerleri, sivillerin an meselesi olan linç girişimine cevap verdiler. Bu sav, hak ettiği üzere yüksek sesle aşağılanarak reddedilmelidir.
2. Bu gemilerin güvertesine seçkin komando birliği indirilmesini İsrail

hükümeti onayladı. Gemideki sivilleri etkisizleştirmek amacıyla komandoların ellerinde, direniş durumunda kalabalığı dağıtma amaçlı teçhizat değil de otomatik silahlar vardı. Karşılaşma hal ve vaziyeti her ne olursa olsun, İsrail, askerlerini göndermek ve gemideki bir bebek ve Holokost'tan sağ kurtulan bir kişi dâhil sivillerin hayatını pervasızca tehlikeye soktuğundan dolayı sorumlu tutulmalıdır.

3. İsrail'in Gazze sularını kendi sularıymış gibi kontrol hakkı yoktur, dolayısıyla da bu yoldan gelen yardım konvoylarını durdurma hakkı da yoktur. Böyle yaparak, Gazze'nin ve Gazze'nin 1.5 milyon sâkinin kavgacı, savaşa meyilli işgalcisi olduğunu ispatlamaktadır. Ve eğer bu Gazze'nin işgaliyse, o halde uluslararası hukuka göre İsrail, Gazze Şeridi sâkinlerinin refahından sorumludur. Abluka'nın dört yıldan beri Filistinlileri açlıktan kırdığına bakınca, İsrail, insanlığa karşı suç işlemekten dolayı çoktan sanık sandalyesini boylamış olmalıydı.

İsrail, ölümcül saldırılarını artık sadece işgal altındaki Filistinlere değil bizzat uluslararası câmiaya yöneltmiştir.

Liderlerimiz en nihayet harekete geçecekler mi?

Dünya Bülteni için çeviren: M. Alpaslan Balcı

İsrail'in son cinayeti - Cynthia McKinney

İsrail'in işlediği şu son suç beni müthiş öfkelenirdi. Özgür Gazze yolcularının, İsrail'in silahsız insani yardım eylemcilerine karşı gereksiz, anlamsız hareketi yüzünden yitirilen canların yasını tutuyorum. Fakat siyonist finansa bel bağladığından dolayı ve siyonist bağnazların nüfuzu yüzünden -bu bağnazlar nezdinde hiçbir Amerikan silah sistemi, İsrail'in savaş makinesi için çok fazla değildir - inanılmaz derecede yozlaşan ABD siyasi seçkinlerinin İsrail'in eylemlerine yardım ve yataklık etmesi ve kalpleri hissizleşmiş dünya seyircilerinin sessizliği beni daha da öfkeleniriyor.

Özgürlük Filosuna bağlı gemilerden birine sponsor olan Türk insani yardım örgütü İHH bürosunu bir süre önce ziyaret etmiştim. İsrail'in bu anlamsız şiddetinin gerçek boyutlarıyla ilgili haberler akmaya devam diyor. Basındaki ve ABD hükümetindeki İsrail özürçülerinin İsrail yalan makinesini desteklemek için vites yükseltmelerini bekliyorum elbet. İsimlerini kaydedin. Bir de İsrail dışişleri bakanlığının İsrail'i savunmak ve barış eylemcilerine online saldırı düzenlemek için kiraladığı, el bombası niyetine yazıyla söz bombaları fırlatan internete çömmüş tam 12.000 kişi var; sanal dünyada dezenformasyonla meşguller. Özel çıkar basınından ve internetten ne okuduğunuza ve neye inandığınıza dikkat edin. İsrail'in kiraladığı adamların yazdıklarını okuyor olabilirsiniz. Dikkatleri İsrail'in yaptığı şeyden başka yöne çevirmek için televizyonlarda tarihte savaşın acımasız yüzünü gösteren bir sürü film izleyeceğimizi de umuyorum. Bugün, ABD'de Anma Günü, Amerikan iç savaşı sırasındaki fedakarlıkları hatırlamak üzere uzun zaman önce bir kenara konmuş bir gün.

U.S.S. Liberty'de görev yapmış Joe Meadors'u Özgürlük Filosuna katılması için yüreklendirmiş ve desteklemiştim. Maalesef, U.S.S. Liberty'deki masumların açık denizlerdeki kaderi, biraz da bu Amerikan keşif gemisinin 1967'de uluslararası sulardayken uğradığı İsrail saldırısının Kongre ve Başkanlık düzeyinde örtbas edilmesi yüzünden Özgürlük Filosunun da başına geldi. İsrail'i insanlığa karşı işlediği suçlardan, soykırımdan ve barışa karşı suçlardan sorumlu tutma çabalarının hepsinin başarısızlığı da cabası. Belçika ve İspanya, İsrail'in itirazından sonra evrensel yargılama yetkisini düzenleyen kanunlarını değiştirdiler. Koltuk kapmaca oynayan İsrail liderlik çetesinin bütün üyeleri, savaş suçlusudur. Gazzeli çocuklara renkli kalem almaya kalktım diye İsrail'de hapsedildiğimde İsrail'i başarısız devlet olarak anmıştım. Eğer İsrail, silahsız, insani yardım gönüllülerini katletmesini gerektirecek denli onların tehdidi altındaysa, o halde İsrail başarısız bir devlettir. İsrail, başarısız bir nükleer devlettir.

Obama'nın İsrail'in ırkçı Güney Afrika'ya nükleer silah teklif ettiği haberlerinin ifşa olduğu bir haftada İsrail "füze savunma" sistemine 205 milyon dolarlık yardım kararının vicdana sığan bir tarafı yoktur. Güney Afrika, 1975 yılında İsrail'in Güney Afrika'ya "üç farklı çapta" nükleer silah teklif edebildiğini ifşa eden ve İsrail eski başbakanı Şimon Peres'in imzasını taşıyan bir belgeyi geçen hafta yayınlamıştı. Belgeyi Güney Afrika adına imzalayan kişi ise o zamanın savunma bakanı P.W. Botha. İsrail'in kana susamışlığına Amerika'nın boyun eğişinin ölümcül derecede ciddi olması ve ölümcül sonuçlara gebe olması bir yana, bu bilgi, parmağıyla İran'a işaret eden tüm bir Obama yönetimini maalesef gülünç gösterdi.

İsrail bu ayın başlarında OECD üyeliğine kabul edilerek dünya çapındaki Boykot,

Tecrit ve Müeyyide hareketi gücendirildi. İsrail, uluslararası câmiayı bir kez daha – kanlı sonuçlarıyla – aşağıladı çünkü bunu yapabilecek durumdadır.

Filistin için Bertrand Russell Mahkemesi'nde hizmet ettiğimden dolayı gururluyum. Bir sonraki oturumu Londra'da yapılacak; İsrail'in Filistine karşı işlediği suçlarda kurumsal suç ortaklığını inceleyeceğiz. Mahkeme 5-7 Kasım tarihinde yapılacak. Takvime notunuzu alın.

Son olarak, bir arkadaşım mesaj gönderdi ve İsraililerin akıllarını oynattığını söyledi. Maalesef İsraililer geçmişe bakarak herşeyi yapabileceklerine hükmedebilirler – Gazzeli çocukları sevdim diye beni hapsedebilir ve benzer şeyi yapmaya kalkan eylemcileri öldürebilirler – çünkü biliyorlar ki işin sonunda paçayı yırtabileceklerdir. Bunun yerine şunu söylemek istiyorum: Eğer ki İsraililerin paçayı yırtmasına bir kez daha izin verir ve hiçbir şey yapmazsak, aklını oynatan da nefsinin, ruhunu, şeref ve haysiyetini kaybeden de bizleriz demektir.

Amerikan halkını bu gidişatı değiştirmeye çağırıyorum

Bu 2010 yılı Anma Günü'nde, Gazze yolundaki Özgürlük Filosu'nda yitirilen hayatların yasını tutarken bir yandan da öylesine afallamış bir haldeyim ve öylesine kızgınım ki tahayyülü bile zor.

Yazar hakkında: 2008 yılı Amerikan başkanlık seçimlerinde Yeşiller'in başkan adayı olmuştur.

Dünya Bülteni için çeviren: M. Alpaslan Balcı

Propaganda çarkı dönüyor – Fatmanur Altun

İsrail tüm dünyayı hayrete düşürmek pahasına Gazze'ye yardım götürün konvoya saldırdı. Kesin rakamlara ulaşmak henüz mümkün olmamakla birlikte onlarca ölü ve yaralı olduğu, ölenlerin büyük kısmının Türk vatandaşı olduğu biliniyor. Saldırının üzerinden yalnızca saatler geçmesine rağmen İsrail propaganda makinesi çoktan harekete geçti bile.

İsrail, öncelikle tam bir perdeleme ve karartma uygulayarak operasyon sırasında gemilerden görüntü alınmasını engelledi. Orada bulunan gönüllülerle iletişim kurulmasına da elinden geldiğince uzun bir süre engel olmaya çalışacak. İsrail ne yaparsa yapsın -bu insanları toplu halde ortadan kaldırmak dışında- gemideki insanların eninde sonunda konuşacaklarını ve İsrail'in cürümlerini tüm dünyaya anlatacaklarını biliyor. O nedenle bu süreyi en iyi şekilde değerlendirmesi gerekiyor. Bu esnada başarmaya çalışacağı şey kendi çektiği görüntüler eşliğinde bu insanların "terörist" olduklarına ve yalnızca Hamas'ın ihtiyacı olan silahları ve füzeleri Gazze'ye sokmaya çalıştıklarına dünya kamuoyunu ikna etmek olacak. Bunun için İran, el-Kaide, Hamas kelimeleri mümkün olduğunca çok zikredilmeye çalışılıyor. İsrail bu noktada başarılı olur ve tansiyonu yüksek tartışmalara sebep olan islamofobik refleksleri harekete geçirebilirse, gemide yaşananların üzerini daha kolay örtebileceğine inanıyor. Zira İsrail, müdahaleye uğrayanların sıradan insanlar hatta barış gönüllüleri değil de terörist olduklarına dünya kamuoyunu ikna edebilir en azından bu konuda hatırı sayılır bir şüphe uyandırabilirse, bu insanların İsrail aleyhinde yapacakları şahitliklerin de pek bir hükmü kalmayacak. Dolayısıyla ölenler yahut yaralananlar için, tıpkı Filistin'de yaptığı gibi, bir bedel ödemesine gerek kalmayacak.

Bu amaca ulaşmak için propaganda mekanizmaları en ince ayrıntıyı dahi ihmal etmeyecek bir titizlikle çalışmaya başladı. İsrail tarafından servis edilen görüntüler bu ince işçiliğin delilleriyle dolu. Yakın plandan çekilmiş görüntülerde yerlere saçılmış rengârenk misketler, demir ve plastik su boruları dikkat çekiyor. Herhalde İsrail, görüntülerdeki cam misketlerin Gazze'li çocuklara oynamaları için götürülen oyuncaklar değil de, Hamas'ın yapmayı planladığı misket bombaları için hammadde olduğuna inanmamızı bekliyor. Yahut yerdeki su borusunun law silahı yapımında kullanılacak bir malzeme olduğunu düşünmemizi istiyor. Yine İsrail ordusu tarafından basına verilen uydu görüntülerinde helikopterden gemiye inen İsrail askerinin gemidekiler tarafından nasıl etkisiz hale getirildiği gösteriliyor. Ağır silahlarla donatılmış bir helikopterden inen silahlı İsrail askerlerinin, silahsız yolcular tarafından durdurulmaya çalışılması onlarca insanın öldürülmesinin gerekçesi olabilir mi gibi. Düşünebiliyor musunuz? Evinizi gece yarısı silahlı adamlar basıyor, elinize geçirdiğiniz bir sopayla kendinizi ve ailenizi savunmaya çalışıyorsunuz. Ne çare ki, silahlı kişiler karınızı ve çocuklarınızı öldürüyorlar. Sonra da sizin onlara sopa ile vurduğunuz görüntüleri mahkemede aleyhinize delil olarak kullanmak istiyorlar. Karınızın ve çocuklarınızın öldürüldüğü görüntüler ise maalesef yok. Çünkü onlar kayıt altına alınamıyor.

Bir diğer propaganda görüntüsü ise Mavi Marmara gemisini medeni bir biçimde uyanan iki askerin görüntüleri. Ne zaman, nerede çekildiği bile belli olmayan bu görüntülerde Mavi Marmara gemisi İngilizce olarak nazik bir biçimde uyarılıyor ve İsrail'in en başından beri belirttiği şekilde gemilerin Aşdod limanına çekilmesi isteniyor. İlgi çekici olan Aşdod limanında yardımların dağıtılmasına gemideki gönüllülerin nezaret edebileceği şeklinde bir cümlenin bu esnada sarf ediliyor olması. Oysa başından beri, söz

konusu yardımların deniz yolu ile doğrudan Gazze'ye ulaştırılmak istenmesi, yardımların İsrail resmi kanalları tarafından tam olarak dağıtılmamasından kaynaklanıyor. Yardımların büyük kısmına İsrail tarafından el konulduğu ve el konulmayanların ne zaman bölgeye ulaştırılacağı belli olmadığı biliniyor. Zira İsrail'in Gazze'ye uyguladığı boykot, bölgeye pek çok temel ihtiyaç maddesinin girişine olanak vermiyor. İlaçlardan, çeşitli gıda maddelerine ve inşaat malzemelerine, hatta kitaplara kadar sınırlama getiren çok katı bir boykot uygulaması söz konusu.

Bir diğer dikkat çekici manevra da, İsrail'in, vatandaşlarını Türkiye'ye seyahat etmemeleri konusunda uyarması oldu. Bu uyarı, Türkiye'de bulunan İsrail vatandaşlarının ve Musevilerin güvende olmadıkları mesajının dünya kamuoyuna verilmesinden başka bir amaca hizmet etmiyor. Bu mesajla, en başta belirtilen İslamofobik reflekslerin harekete geçirilmesinin yanı sıra hatırı sayılır bir anti-semitizm propagandası da devreye sokulmuş oluyor.

İsrail'in propaganda çarkı saatler hatta günler geçtikte hızlanarak dönmeye devam edeceğe benziyor. Ne var ki İsrail yaptığı bu insanlık dışı son eylemle Pandora'nın kutusunu açtığı farkında bile değil. İsrail'in bu kez gözdağı vermeye ve cezalandırmaya çalıştığı grup seslerini bir türlü dünyaya duyuramayan ve kendilerini savunmak isterken terörist damgası yiyen masum Filistin halkı değil. Bu kez İsrail'in karşısında otuzu aşkın ülkeden gelen, çeşitli sivil toplum kuruluşları ve medya organlarında çalışan hatta milletvekillerinden oluşan son derece yüksek çeşitlilikte bir grup vardı. Basit bir halka ilişkiler stratejisi olarak görülseydi bile İsrail'in bu insanlara dokunmaması çok faydasına olurdu. Oysa İsrail zincirleri boşalmış bir savaş makinesi olduğunu bir kez daha kanıtlarcasına bu insanların tepelerine şafaktan önce inmeyi ve ortalığı kan gölüne çevirmeyi seçti.

Artık olan oldu. Bundan sonra İsrail kendisini haklı çıkarmak için her türlü kirli oyunu ve propaganda silahını sahneye sürecektir. Bunun karşısında ancak İsrail'in niyetini okuyabilen sağduyulu ve ferasetli eylemlerle durulabilir. Aksi halde İsrail'in değirmenine su taşımak işten bile değil.
(Dünya Bülteni)

Siyonist kudurganlık – Hasan Celal Güzel

Abdülhamid Han, Siyonizm'in kurucusu Teodor Herzl'in Filistin'deki iskân taleplerini reddederken, 108 yıl sonra 31 Mayıs 2010 tarihinde Siyonist Yahudi askerlerinin savunmasız Türk yardım gemilerine saldıracaklarını ve silâhsız sivilleri alçakça öldüreceklerini bilemezdi. Lâkin, bu 19. asrın diplomatik dehası büyük hakan, Siyonist ideolojinin ne derece tehlikeli ve saldırgan olduğunu çok iyi biliyordu. Türk Milleti ve Türk Devletleri, Yahudilere karşı hep hoşgörülü olmuş ve onları daima himaye etmiştir. Bizim şimdi de Yahudilere ve İsrail Devleti'ne karşı hiçbir düşmanlığımız düşünülemez. Ancak, terörü devlet politikası olarak benimseyen, Filistin halkına karşı soykırım uygulayarak her türlü zulmü reva gören ve nihayet Gazze'ye insanî yardım götürmek isteyen savunmasız sivil yardım gönüllülerini alçakça şehit eden Siyonist İsrail Hükûmeti'ni lânetliyoruz. Bu eylemi yapanlar meşrû bir hükûmetin mensupları olamazlar. Ancak acımasız bir terör örgütünün haysiyetsiz militanları olabilirler.

Bu arada, gemiye yapılan saldırıdan hemen önce İskenderun'da PKK'nın roket atar ile Mehmetçikleri şehit etmesinin ardında da Mossad parmağı aranmalıdır. Kürt kardeşlerimiz, Siyonist uşaklığı yapan PKK'nın ne kadar alçak ve hain bir örgüt olduğunu görmektedir.

İsrail Hükûmeti'nin Türk yardım gemilerine saldırmaması, tek kelimeyle korsanlıktır. Korsanı Somali açıklarında aramaya lüzum yoktur. Korsan Gazze açıklarında kol gezmektedir. İsrail'in, uluslararası sularda Türk yardım gemilerine saldırmaya hiçbir hukukî hakkı yoktur. İsrail Hükûmeti, bir suç örgütü gibi davranmıştır.

İsrail Hükûmeti yetkililerinin yaptıkları açıklamalarda, gemide İsrail askerlerine karşı kullanılan iki silâh tespit edildiğinin

ileri sürülmesi, tam bir komedidir. İsrail komandoları gemiye saldırmışlar ve gemideki sivil kişileri ateş altına alarak, en az 10 kişinin ölümüne ve 50 civarında kişinin de yaralanmasına sebep olmuşlardır. Bu alçakça cinayetlerin taammüden işlendiği açıkça anlaşılmaktadır. Bu saldırı, Türkiye'ye karşı yapılmış bir saldırıdır. Gemiler Türk bandıralıdır ve Türk bayrağı taşımaktadır. Yardım gemisini uluslararası bir insan hakları teşkilâtı olan İHH'nın düzenlemesi, organizasyonda Türk Hükûmeti'nin dahlinin bulunmaması ve yaklaşık 50 ülkeden çok sayıda yardım gönüllüsünün mevcudiyeti, saldırının Türkiye'ye tevcih edildiği gerçeğini değiştiremez. İsrail Hükûmeti'nin, Davos'ta Başbakan Erdoğan'ın haklı çıkışından sonra Türkiye'ye karşı hasmâne tavır aldığı ve bunu her fırsatta ortaya koyduğu bilinmektedir. Lâkin, bu olumsuz tavrın asıl sebebi, İsrail'in, son dönemde Türkiye'nin uluslararası alanda artan popülaritesini ve yükselen itibarını hazmedemeyişidir.

Bu saldırıyla İsrail, horozun ibiğini kanatmak istemiştir.

Başbakan'ın Güney Amerika ziyaretinde bulunmasına rağmen Türkiye, bu hainane saldırı karşısında gereken tepkileri göstermekten geri durmamıştır. Hem vuran hem ağlayan klâsik siyonist politikasına rağmen, Dışişleri Bakanlığımız tarafından soğukkanlı bir değerlendirme yapılmış; İsrail Büyükelçisi Bakanlığa çağrılmış; İsrail ile aramızdaki üç askerî tatbikat ile bir spor karşılaşması iptal edilmiş; İsrail'deki Büyükelçimiz geri çağırılmış ve BM Güvenlik Konseyi toplantıya davet edilmiştir. Bu arada, ABD'den lâf olsun diye yapılan sudan bir açıklama ve AB'den sert bir tepki gelmiştir. Yunanistan dahil diğer ülkelerden de tepki gösterilmiştir. Ne yazık ki, Arap ülkelerinin reaksiyonları gene çok cılız kalmıştır. Yapılabilecek diğer eylemleri şu şekilde

sıralayabiliriz.

Bütün Türk vatandaşlarını, şehitler ve elleri kelepçeli olarak götürülen yaralılar da dahil, en kısa zamanda geri almak.

Gemilerin yükleriyle beraber geri alınmasını sağlamak.

AB'yi ve NATO'yu toplantıya çağırarak.

Yardım gemisine iştirakçi gönderen diğer ülkelerle işbirliği yapmak.

Mısır'ın Gazze ablukasını kaldırmasına çalışmak.

Gazze açıklarına Türk muhripleri gönderilmesi.

Uçaklarımızın uluslararası hava sahasında uçurulması.

Bu konuda bir kriz yönetimi kurulmalı ve Türkiye'nin avantajlı durumu korunmalıdır.

Kriz esnasında İsrail halkını ve İsrail devletini karşımıza almamalı, krizden İsrail Hükûmeti'ni sorumlu tutmalıyız. Kriz neticesinde İsrail'in iç politikasında da değişmeler ortaya çıkabilecektir.

Yahudi asıllı T.C. vatandaşlarına karşı en ufak sitem dahi yöneltilmemelidir. İsraili diplomatlar, teknisyenler, sporcular ve turistler bize emanettir. Onlara karşı en ufak bir târizde dahi bulunmamaya itina etmeliyiz.

Türkiye, bu haksız saldırıyı avantaja çevirebilecek ve bunu yaparken de millî gururundan tâviz vermeyecek güçtedir.

(Radikal)

Akdeniz'deki korsanlar - Neve Gordon

Arkadaşım Gazze yolundaki yardım filosuna karşı yapılan ve dokuz kişinin hayatını kaybettiği, pek çok kişinin de yaralandığı saldırıyla ilgili İsrail medyasında yer alan haberleri tüm gün boyunca dinledikten sonra “bizi niçin kurabiye ve portakal suyuyla karşılamadılar?” diye şaka yollu sordu. İsrail donanması, uluslararası sularda seyretmekte olan insâni yardım yüklü gemiye Akdeniz'deki bir korsan grubu gibi saldırdı ama İsraili yetkililer ve yorumcular, yolcuların kollarını açıp onları niçin ağırlamadığına büsbütün şaşırıyorlar. Haber sitelerindeki okuyucu yorumlarına göz gezdirince, İsrail'deki Yahudilerin pek çoğunun da şaşırıldığı görülüyor.

Dışişleri Bakanı Avigdor Lieberman günün ilerleyen saatlerinde bir basın toplantısı düzenleyerek ilham verici iki bildiride bulundu. Birincisi, hiçbir ülkenin yabancı bir varlığa kendi egemen sınırlarını çiğnetmeyeceği idi. İşte bu iddia, İsrail'in Gazze politikasıyla ilgili temel yalanı ifşa etmektedir.

İsrail Gazze'den çekilip çekilmeyeceğine dair nihâi kararı 2005 yılı Ağustos ayında verdi. Eğer çekildiyse ve Gazze İsrail'in iddia ettiği üzere özerk bir bölgeyse o halde insâni yardım gemilerinin Gazze limanına yanaşmaları İsrail egemenliğinin ihlali değildir. Ve eğer ki İsrail, yardım filosunun Gazze karasularına girişini kendi egemen sınırlarının bir ihlali olarak görüyorsa bu kez de İsrail Gazze'deki egemenliğinden hiçbir zaman vazgeçmediğini kabul etmek durumundadır. Başka bir ifadeyle, Lieberman'ın beyânatı, uluslararası sahada eşsiz bir yaratığa şekil vermiştir: Egemen olmayan egemen. İsrail hükümeti, işine geldiğinde Gazze'de egemenlik davasından vazgeçtiğini ileri sürmekte fakat işine gelmediğinde de egemenlik

taslamaktadır. Lieberman, egemenliğin sorumluluğu davet ettiğini aklında tutmalıdır. Dolayısıyla, eğer İsrail dün sabah kendi sınırlarını savunuyorduysa, o halde egemen olarak, Gazze Şeridi'ndeki Filistin halkının hem geçimliğinden hem de güvenliğinden sorumludur.

Lieberman'ın ikinci bildirisi, “İsrail ordusunun dünyadaki en ahlaklı ordu” olduğuydu. Gemideki yolculara başka hiçbir asker böylesi bağışlayıcı yaklaşmazdı dedi. Lieberman, İsrail askerlerinin uluslararası hukuka göre korsan gibi hareket ettiğini göz ardı ediyor zira uluslararası sularda seyreden silahsız bir insâni yardım gemisini kaçırmak, tanım gereği korsanlıktır (...)

Kaynak: The Nation

Dünya Bülteni için çeviren: M. Alpaslan Balcı

İkinci Gazze Savaşı: İsrail denizde de kaybetti – Bradley Burston

Hepimiz ilk Gazze Savaşı hakkında dürüst bir görüşe sahip olmaktan kaçınmakta kararlıydık. Şimdi, uluslararası sularda insani yardım için çalışan yetkililer ve gönüllülerden oluşan uluslararası bir grubun üzerine ateş açarak savaşıyoruz ve ikinci kez kaybediyoruz. Sonuçta bu ikinci Gazze Savaşı ilkinin göre İsrail için daha acı verici olacaktır ve daha pahalıya patlayacaktır.

Türk polisi, İsrail Büyükelçisi Gabby Levy'yi Ankara'daki konutu önünde 31 Mayıs 2010'da yapılan Filistin'e destek gösterisinde koruyor.

2008'de Gazze'de savaşa giderken İsrail ordusu ve siyasi liderleri Hamas'a bir ders vermeyi umut ediyorlardı. Bunu başardılar. Hamas, İsrail'e karşı savaşmanın en iyi yolunun İsrail'in doğası gereği alışıktığı şeyleri yapmasına izin vermek olduğunu öğrendi: Yaygara koparmak, büyük askerî hatalar yapmak, taş duvarlar örmek ve burnundan solumak.

Hamas ve eksiksiz, İran ve Hizbullah, Hamas'ın yönettiği Gazze'ye İsrail'in kendi koyduğu ambargonun Yahudi devletine karşı kullanılabilir en sofistike ve en güçlü silah olduğunu çabucak öğrendiler.

Burada İsrail'de, hâlâ öğrenmemiz gereken bir ders var: Artık İsrail'i desteklemiyoruz. Artık kuşatmayı destekliyoruz. Kuşatmanın kendisi İsrail'in Vietnam'ına dönüşüyor.

Elbette, bunun olabileceğini biliyorduk. Pazar günü, ordu sözcüsü, Gazze'ye giden yardım filosunu İsrail'e yönelik bir saldırı olarak tabir edince, 1991 Körfez Savaşı'nda İsrail Silahlı Kuvvetleri'nin baş sözcüsü olan Milletvekili Nahman Shai, kamuoyuna en kötü kâbusunun İsrail birliklerinin yardım filosuna baskın yapıp barış gönüllülerine, yardım yetkililerine ve

Nobel ödülü kazanmış insanlara karşı ateş açabileceği bir operasyon olduğunu söyledi.

Daha önce İsrail Silahlı Kuvvetleri Basın Sözcülüğü bürosunu yönetmiş olan Likud Milletvekili Miri Regev bu sabah erken saatlerde, yapılacak en iyi şeyin medyada yer alan olumsuz raporlarla başa çıkmak olduğunu ve böylece yardım gemilerinin geri gideceğini söyledi.

Ancak, gemiler gitmeyecekler. Gemilerden birine, yedi yıl önce Gazze'de İsrail Silahlı Kuvvetleri'nin buldozerine engel olmaya çalışırken hayatını kaybeden Rachel Corrie'nin adı verildi. Rachel Corrie'nin adı ve hayat öyküsü o günden beri Filistin taraftarı gönüllülük için yol gösterici bir güç oldu.

Belki de en kaygı verici şey, hayati bir öneme haiz bölgesel bir güç olan ve yeterince dikkate alınsaydı Birinci Gazze Savaşı'nın yönünü değiştirmekte bize yardım edebilecek Ankara ile ilişkilerimizin yavaş yavaş akıldışı bir yöne sapmasıdır.

Kabine Bakanı Benjamin Ben-Eliezer "Bunun çok büyük bir olay olacağını" özellikle de İsrail'in Müslüman dünyayla bağlarında çok hassas bir yeri olan "Türklerle" yaşanacağını söyledi.

Tekrar tekrar Gazze halkıyla savaşta olmadığımızı söylüyoruz. Bunu tekrar tekrar söylüyoruz, çünkü buna inanmaya bizatihi kendimiz ihtiyaç duyuyoruz ve çünkü derinlerde bir yerde, buna inanmıyoruz.

Bir zamanlar kendimizi sadece savaş zamanlarında tanıyabileceğimiz söylenirdi. Artık böyle değil. Artık hiçbir şey bilmiyoruz. Bununla birlikte diğer bir sorun da Hamas ve İran ile görüşmelerden kaçınmak ile ilgili: Onlar bizi bizden çok daha iyi tanıyorlar.

Lübnan Savaşı hakkındaki şarkının ("Lo Yachol La'atzor Et Zeh") da dediği gibi bizler, kendimizi sarahat içinde görmekten ve kendimizi durdurmaktan aciziz.

İran gibi Hamas da bir anlık sakinlik için geleceği ipotek altına almaya hazır olan İsrail iç politikasının zehrinden haberdar oldu ve bundan faydalandı.

İran ve Hamas, bizatihi kendi kendimizin imajını korumadaki çaresizliğimizi, asıl itibarıyla düşmanlarımıza, özellikle de İsrail'e yönelik öfkeyi sağlamlaştıran ve tünel vergileriyle Gazze'deki kuşatmanın zenginleştirdiği Hamas'a rahat sağlayan ve yardım eden ıslah etme politikalarından kaçınacağımızı biliyorlardı.

Sağdaki birçok insan için, şunu söylemek gerekir ki, ciddi sıkıntılar kapıda beklerken onlar sessiz bir şekilde neşelenecekler. "Biz size söylemiştik" şeklinde böbürlenmeler başlayacak: "Ne yaparsak yapalım, dünya bizden nefret ediyor. Dolayısıyla bizler de inşaatlara ve sınırlarımıza devam edebiliriz."

Hamas, İran, İsrail ve diasporadaki aşırı sağ, bunun Binyamin Netanyahu için inanılmaz önemli bir sınav olduğunu biliyor. Dünyanın ilgisini İran'a ve İran'ın İsrail halkına yönelik oluşturduğu tehdide yönlendirmeye meraklı Binyamin Netanyahu'nun artık dünyanın İsrail'e ve Gazze halkına yönelik oluşturduğu tehdide odaklandığını fark etmesi gerekiyor. **(Zaman)**

Suçlar, yalanlar ve hatalar - Richard Falk

Gazzelilere insani yardım taşıyan silahsız gemilere karşı İsrail'in güç kullanması, özünde hukuk dışıdır; aynı zamanda orantısız ve aşırıdır. Bu gemiler, 2007 yılının ortalarından itibaren sivil nüfusun tamamında mağduriyete yol açan hukuk dışı ve katı kuşatmadan mağdur olan 1,5 milyon Gazzeliyi az da olsa rahatlatacak 10.000 ton gıda, tıbbî malzeme ve inşaat malzemeleri taşıyordu. Kuşatma, 2006 yılında yapılan özgür ve adil seçimlerde Hamas'a beklenmeyen bir zafer kazandıran Gazze halkına karşı besbelli öç almak için uygulanan toplu cezalandırmanın arsız bir örneğidir. Hukuki açıdan kuşatma, İsrail'in suç arz eden hukuk dışı bir uygulamasıdır. İsrail bu uygulamasıyla 4. Cenevre Sözleşmesi'nin 33. maddesinin toplu cezalandırmaya dair kesin yasaklamasını ihlal etmiştir.

KINAMAK İŞİN EN KOLAY KISMI

Barış konvoyu Gazzelilere ihtiyaç duydukları ürün ve malzemeleri götürmeyi amaçladı; aynı zamanda bu barış konvoyundaki 50 farklı ülkeden 700 idealist barış gönüllüsü hayatlarını tehlikeye attıklarının farkında olmadan, uluslararası dayanışmayı göstermek istediler. Bu barış gönüllülerinin bazılarının hayatını kaybetmesi, bazılarının yaralı olması ve bazılarının ise İsrail hapisanelerinde dayak yiyerek alıkonulması trajiktir ve aynı zamanda bu, Tel Aviv'in siyasi liderlerinin uluslararası hukuk ya da temel ahlakın kurallarına uymakta isteksiz olduklarını da göstermektedir. İsrail'in saldırıdan sonra yaralıların isimlerini ailelerine ve diplomatik temsilciliklere bildirmeyi acımasız bir şekilde reddetmesi de söz konusu isteksizliği desteklemektedir. İsrail, nezarete aldığı insanları tecrit etmiş ve onları olanlardan habersiz bırakmıştır. Aynı zamanda İsrail yetkilileri, olayların çarpıtılmış yorumlarıyla medyayı istila

etmiş ve İsrail savunma güçlerinin şiddetine maruz kalan kurbanların yaşadıklarını anlatmalarını tamamıyla engellemiştir. Ağır silahlar kullanan saldırganlara karşı kendilerini savunmak için hareket ettikleri gibi manasız iddiaları ve gülünç çarpıtmaları gerçeklermiş gibi haberlerde yayınlamak utanmazca bir iştir. Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'nin 31 Mayıs tarihli başkanlık açıklamasında saldırı oybirliği ile kınanmıştır ve tarafsız bir soruşturmanın yapılmasına karar verilmiştir; daha da önemlisi, ABD dışındaki diğer tüm Konsey üyeleri, kuşatmanın bir an önce sonlandırılmasını istemiştir. Dünya kamuoyunun kesin talebi ve barış konvoyunun amacı olan insani yardımı başarabilecek yeterince gücün olup olmadığını sadece zaman gösterecektir.

İsrail'in saldırısını ve sonrasında yaptıklarını kınamak değerlendirmenin kolay kısmı. Daha zor olanı ise İsrail'in siyasi liderlerinin böylesine bir muhalefet ve kamuoyu öfkesini tahrik etmeden basitçe kuşatmayı kaldırmak yerine neden bu kadar yankı uyandıran bir insani yardıma yönelik kaba kuvvet uygulamaya karar verdiklerini anlamaktır. İsrail, konvoyun kıyıya yanaşmasını bekleyebilir, sonra da kendi gemileriyle konvoyu İsrail ya da Gazze limanına kadar eşlik edebilirdi ve gönüllülerle de insani bir şekilde ilgilenebilirdi. Bunun yerine, İsrail, kasti bir şekilde Türk bayrağı olan öncü gemi Mavi Marmara'ya çıktı ve saldırdı. İsrail, baştan sona hayret verici bir umursamazlıkla kendi ulusal çıkarlarını göz ardı ederek kendi kendisinin en kötü düşmanymışçasına hareket etti. Neden İsrail bölgede önemli bir ülke olan, güçlü işbirliği ve dostluk ilişkilerine sahip olduğu Türkiye'de kendisine yönelik öfkeyi kıskırtmak istesin ki? Benzer bir şekilde, İsrail bu hareketiyle neden İsrail'in koruyucusu olarak addedilen ABD ve AB ülkelerinin geniş çaplı uluslararası, özellikle de İslam ülkelerinin düşmanlığı karşısında İsrail'i korumalarının

anlaşılmasının fazlasıyla zor bir hal almasına izin versin? Ve bunların ötesinde, neden İsrail, uzun süredir mağdur olan iki halk arasındaki siyasi çatışma çözümlenmemişken yüksek moral sağlamak için mücadele sürüyorken Filistinlilerin eline böylesine bir halkla ilişkiler zaferi versin?

Bu soruların hiçbirinin net bir cevabı yok. Geniş çevrelerce takdir edilen Filistinli gazeteci Amira Hass, bu saldırının İsrail siyasi liderlerinin sağduyularını kaybettiklerini açığa çıkardığını, bunun da liderlerin siyasi gerçekliği kavrayışlarının sağlıklı olduğunu gösterdiğini ve dolayısıyla İsrail'in açıklanamayan bir halde bizatihi kendi çıkarlarına karşı hareket ettiğini söyledi. Bu insanı korkutan bir yorum; çünkü bu yorumda, İsrail'in hukuk dışı ve umursamaz eylemleriyle tüm Ortadoğu'yu tehdit edebilecek bir delifişek olduğu ve herhangi bir noktada tüm bölgeyi yıkıcı bir savaşa sürükleyebileceği ileri sürülüyor. Söz konusu yorum, İsrail'in İran'a yönelik askerî tavrının görüldüğünden daha da karanlık olduğunu belirtiyor. Diğer açıklamalar ise İsrail'in tavırlarının hiçbir zaman Birleşmiş Milletler'in otoritesine ve uluslararası hukuka saygı etrafında şekillenmeyeceğini ve İsrail'in dışarıdan gelen eleştirileri göz ardı edip bu eleştirilerin kaynağına hınçla saldıracığını Filistinlilere ve muhtemel diğer hasımlara iletmenin yollarını arıyor. Richard Goldstone'un, İsrail'in 27 Aralık 2008'den 18 Ocak 2009'a kadar üç hafta süreyle savunmasız Gazze'ye tek taraflı olarak yaptığı toplu saldırının (Dökme Kurşun Operasyonu) ciddi delillerini de içeren eleştirel raporundan sonra kendisine yönlendirilen öfke, önemli açılardan Mavi Marmara saldırısının ölçüsüzlüğü hakkında önceden haber veriyordu.

İsrail'in işlediği acımasız suçlar için jeopolitik bir bedel ödeyip ödemeyeceğinin şu an için ortada emaresi yok. Görünen o ki; Tel Aviv, BM ve dünyanın birçok ülkesinden ensesine bir şaplak yiyip uzun

süredir yaptığı gibi hayatta kalabilir. Baş koruyucusu ABD şimdiden hizaya girdi ve aynen İsrail'in yaptığı gibi Goldstone Raporu'nu kabul etmeyerek İsrail'in davranışını kınamayı reddetti, dolayısıyla hukukun üstünlüğü ilkesine sözde verdiği desteği de bırakmış oldu. Bu bağlamda, İsrail'in barış konvoyuna yaptığı saldırı yüzünden yükselen hiçbir öfke İsrail'in herhangi bir hareketinin benzer şekilde uluslararası ceza hukukunu çiğnediğinde cezalandırılmasını sağlamayacaktır. Belki de en uzun süre tesir edecek uluslararası etki öngörülebilir bir gelecekte Türkiye ile ilişkilerinin gerilmesi olacaktır ve bu, elbette bölgesel dengeleri değiştirecektir.

YUMUŞAK BİR GÜÇ ORTAYA ÇIKIYOR

Filistinlileri göz önünde bulundurursak şu ana kadar göze çarpan en önemli şey, dünyanın her tarafında tabanda neler olduğudur. Bir süredir belirgin olan şey, Filistinlilerin ve Filistin'e destek verenlerin İsrail işgaline silahlarla direnmek yerine ulusal kaderlerini tayin etmek ve işgali sonlandırmak olan temel amaçlarını çeşitli yumuşak güç kullanımlarının farklı araçlarıyla gözetiyor olmalarıdır. Bir nevi 2006'daki Lübnan Savaşı'ndan ve kesinlikle 2008-09'daki Dökme Kurşun Operasyonu'ndan bu yana, İsraililer Filistinlilere karşı verdikleri 'meşruiyet savaşı'nı kaybediyorlar. 'Meşruiyet savaşı' küresel alanda sürdürülüyor ve bu savaşta 'Özgürlük Filosu'nun da yaşadığı korkunç deneyimde olduğu gibi boykot, tasfiye ve yaptırım gibi şeyler önemli rol oynuyor. 1990'ların başında Güney Afrika'da ırkçı rejimin çökmesine neden olan ırkçılık karşıtı kampanyanın da benzer bir kampanya olduğunu hatırlamamız gerekiyor. Bu hattaki düşünce tarzı BM Güvenlik Konseyi'nde Türk Dışişleri Bakanı'nın yaptığı konuşmada desteklendi. Davutoğlu, "Bir ulus hukuksuzluğun ve suçun yolunu izlerse 'uluslararası toplumun saygıdeğer bir üyesi olma meşruiyetini' kaybedecektir." dedi. Davutoğlu, bu

sözleriyle tüm dünya medyasında ilgi uyandırdı.

'Meşruiyet savaşı'nın gelgitlerinin farkına varmak çoğu zaman güçtür. Tarihçiler, Hindistan'daki savaşın Gandhi'nin liderliğinde ve bağımsızlık yolunda 2. Dünya Savaşı'nın da etkisiyle neredeyse 30 yıl sürmüş olmasına rağmen İngiltere'nin savaşı asıl, İngiliz askerlerinin Amritsar'da 1919 yılında Hintli sivilleri öldürmesi sonucunda kaybettiğini savunurlar. Benzer bir şekilde bazıları da Güney Afrika'nın 'meşruiyet savaşı'nı polisin 1960 yılında Sharpesville'de silahsız göstericileri vurduktan sonra kaybettiği ve bunun da nihayetinde 1994'te ırkçılığın çöküşüne neden olduğu konusunda ısrar ederler. İronik bir şekilde, İsrail'in tarihsel hafızası, İngiliz donanmasının 1947 yılında Yahudi soykırımından hayatta kalanları ve toplu göç edenleri taşıyan gemiyi alıkoyduğunu ve bunun da İngiliz sömürge yönetiminin Filistin'deki mandasının bir yıl sonra çökmesini tetiklediğini hatırlamalıdır. Elbette geçmişe bakarak Mavi Marmara olayının benzer bir devrilme noktası yaratıp yaratmayacağını söyleyemeyiz. Bunun Filistin'in bağımsızlığına ve Siyonizm'in çöküşüne yol açabilmesi için yıllar hatta on yıllar gerekebilir. Şimdi farkına varmamız gereken şey, Filistinlilerin dünya kamuoyunun çeşitli sektörlerinden inanılmaz destek almış olmasıdır ve bu da Filistinlileri uzun süredir esarete mahkûm eden güç dengelerini değiştirmek için kitlesel yumuşak güç kullanımını harekete geçirmenin potansiyelini taşır. İnsan, Akdeniz'de 31 Mayıs sabahının erken saatlerinde yaşanan bu korkunç katliamdan sonra sadece, katliamın iki halkın da özgürce seçeceği nihai barış ve adaleti sağlayabilecek bir kitlesel popüler hareketi hızlandırmaya vesile olmasını dileyebilir.

(Zaman)

Önce İsrail'in kafa yapısı değişmeli – Ilan Pappé

Gazze filosuna düzenlenen ve dünyayı şoke ederken İsrail kamuoyunca katıksız bir nefsi müdafaa eylemi olarak selamlanıyor gibi görünen acımasız saldırının arkasında, İsrail'in siyasi ve askeri sistemlerinin tepesinde oturan iki adam, yani Savunma Bakanı Ehud Barak ve Başbakan Binyamin Netanyahu var. Birinin İsrail siyasetinin sol, diğerrinin de sağ kanadından gelmesine rağmen, genelde Gazze'ye özelde de filoya bakışları aynı tarih ve dünya görüşünden besleniyor.

Barak bir zamanlar Netanyahu'nun İsrail SAS'ındaki subayıydı. Daha açık bir ifadeyle, ikili geçen hafta Türk gemisine saldırması için gönderilene benzer bir birlikte hizmet etmişti. Onların Gazze'deki gerçekliği algılama biçimi İsrail'in siyasi ve askeri seçkinlerinin önde gelen üyelerince de paylaşıyor ve ülke içindeki Yahudi seçmenler tarafından da destekleniyor.

Hamis siyasi bir tehdit

Ve bu algılama gerçeği basitleştiriyor. Arap dünyasında demokratik yollardan seçilmiş tek hükümet olsa da, Hamas'ın hem siyasi hem de askeri bir güç olarak devreden çıkarılması gerekiyor. Bunun tek sebebi, Hamas'ın İsrail içlerine (ve çoğunlukla İsrail'in Batı Şeria'daki Hamas eylemcilerini öldürmesine misilleme olarak) ilkel füzeler atarak İsrail'in Batı Şeria ve Gazze'deki 40 yıllık işgaline karşı mücadeleyi sürdürmesi değil. Bu düşünce daha çok, Hamas'ın, İsrail'in Filistinlilere dayatmak istediği 'barış' türüne siyasi muhalefetinden kaynaklanıyor.

İsrail'in siyasi seçkinlerine göre, Filistinlilere Gazze'yle Batı Şeria'nın bazı bölgelerinde sınırlı kontrol ve egemenlik sunan bu mecburi barış müzekerelere edilemez. Filistinlilerin, İsrail'in sıkı kontrolü ve denetimi altındaki üç bantustan

dahilindeki bir yapının karşılığında, kendi kaderlerini belirlemekten ve özgürlük mücadelesinden vazgeçmeleri isteniyor.

Dolayısıyla, İsrail'deki resmi düşünceye göre Hamas bu tür bir barışın dayatılmasının önünde duran zorlu bir engel. Ve bu nedenle de açıklanan strateji basit: Dünyanın en yoğun nüfuslu bölgesindeki 1.5 milyon Filistinli'nin aç bırakılarak ve boğularak boyun eğmeye zorlanması.

2006'da dayatılan ablukanın, Gazzelilerin mevcut Filistin hükümetini İsrail'in diktasını kabul edecek, ya da en azından Batı Şeria'daki daha etkisiz Filistin Yönetimi'nin parçası olacak bir hükümetle değiştirmesini sağlaması planlanıyordu. Hamas bu arada İsrail askeri Gilad Şalit'i kaçırdı ve abluka ağırlaştı. Abluka çerçevesinde, yokluğunda hayatta kalmanın zorlaştığı en temel maddeler de yasaklandı. Gıda, ilaç, çimento ve petrol bulunmadığından, Gazze halkı uluslararası kurumların felaket diye tanımladığı ve suç unsuru teşkil ettiğini dile getirdiği koşullarda yaşıyor.

Esir askerin kurtarılması için, tıpkı filo vakasında olduğu gibi alternatif yollar vardı; sözgelimi İsrail'in elinde tuttuğu binlerce siyasi tutuklunun Şalit'le takas edilmesi gibi. Bu tutukluların birçoğu çocuk ve epey fazlası da mahkemeye çıkarılmadan tutuluyor. İsraililer böyle bir takas için müzakereleri ağırdan aldı ve yakın gelecekte sonuç elde edilmesi de muhtemel değil.

Fakat Barak, Netanhyahu ve onların etrafındakiler Gazze ablukasının Hamas'ın pozisyonunda hiçbir değişiklik yaratmayacağını gayet iyi biliyor. Fakat bu strateji açıklananın aksine başarılı olmayı amaçlamıyor veya en azından, Kudüs'te hiç kimse faydasız ve boşuna olmaya devam etmesinden endişelenmiyor.

İsrail'in uluslararası itibarının maruz kaldığı sert düşüşün liderlerini yeni bir düşünce tarzına sevk etmesi beklenirdi. Fakat son birkaç günde filo saldırısına verilen tepkiler, resmi pozisyonda elle tutulur bir değişikliğe dair hiçbir umut olmadığını açıkça gösteriyor. Ablukayı sürdürme yönündeki sıkı bağlılık ve Akdeniz'deki korsanlığı hayata geçiren askerlerin kahramanca karşılanması, aynı politikanın uzun süre daha devam edeceğinin göstergesi.

Bu şaşırtıcı değil. Barak-Netanyahu-[Dışişleri Bakanı] Avigdor Lieberman hükümeti Filistin ve İsrail'deki gerçekliğe yanıt vermenin başka yolunu bilmiyor. Bu politikacılar açısından mümkün olan tek rota, iradelerini dayatmak için acımasız güce başvurmak ve Gazze'deki yarı aç insanlarla onların yardımına koşanları terörist olarak şeytanlaştırırken, yaşananları nefsi müdafaa olarak tarif eden ateşli propaganda makinası. Ne bu kararlılığın ölüm ve acı gibi konkuç sonuçlar vermesiyle, ne de uluslararası kınamalarla ilgileniyorlar.

Açıklananın aksine, gerçek strateji mevcut şartları sürdürmek. Uluslararası toplum ilgisiz, Arap dünyası aciz ve Gazze kuşatılmış halde kaldıkça, İsrail hem hâlâ büyüyen bir ekonomiye, hem de ordunun hayatındaki hâkimiyetini, süren ihtilafı ve Filistinlilerin bastırılmasını İsrail'deki yaşamın istisnai geçmişi, bugünü ve geleceği olarak görmeye devam edecek seçmenlere sahip olabilir. ABD Başkan Yardımcısı Joe Biden, yerleşim politikasını dondurmaya çalışmak üzere İsrail'e geldiği gün Kudüs'ün tartışmalı Ramat Şlomo bölgesinde 1600 yeni ev inşa edileceğinin ilanıya küçük düşürülmüştü. Fakat Biden'ın İsrail'in son eylemine verdiği koşulsuz destek, liderleri ve seçmenlerini haklı çıkmış gibi hissettiriyor.

Ancak İsrail'in Gazze'deki gibi suç teşkil eden politikalarına verilen Amerikan desteğinin ve zayıf Avrupa yanıtının,

Gazze'nin uzatmalı bir ablukaya tabi tutulmasının ve boğulmasının ana sebebi olduğunu varsaymak da hatalı. Dünya çapından okurlara izah edilmesi en zor olan şey belki de, bu algıların ve yaklaşımların İsraililerin ruhuna ve kafa yapısında ne kadar derinden kök saldığı. Ve sözgelimi Britanya'da bu tür olaylara verilen tepkilerle, olayların İsrail Yahudi toplumunda tetiklediği duyguların birbirlerine ne kadar taban tabana zıt olduğunu idrak edebilmek gerçekten de zor.

En iyisi tek devlet

Uluslararası tepkiler, Filistinlilerin daha çok ödün vermesinin ve İsraili siyasi seçkinlerle diyalogu sürdürmesinin sahada yeni bir gerçeklik yaratacağı varsayımına dayanıyor. Batı'daki resmi söylem, eğer bütün taraflar son bir çaba gösterirse çok mantıklı ve ulaşılabilir bir çözümün, yani iki devletli çözümün, hemen köşeyi dönünce karşımıza çıkabileceği yönünde.

Bu iyimser senaryo gerçeklikten tümüyle uzak. Bu çözümün İsrail açısından kabul edilebilir olan tek versiyonu, hem Ramallah'taki evcilleştirilmiş Filistin Yönetimi'nin, hem de Gazze'deki daha iddialı Hamas'ın hiçbir zaman kabul etmeyeceği bir versiyon. Filistinlileri mücadelelerine son vermeleri karşılığında devletsiz bölgelere hapsedecek bir teklif bu.

Dolayısıyla alternatif bir çözümü (yani benim de desteklediğim gibi herkes için tek bir demokratik devleti) tartışmaya başlamadan veya akla yatkın olacak bir iki devletli anlaşmayı araştırmadan önce, İsrail'in resmi düzeydeki ve halk düzeyindeki kafayapısının temelden dönüştürülmesi gerekiyor. Bu kafayapısı, parçalanmış İsrail-Filistin toprağında barışçıl uzlaşımın önündeki asıl bariyerdir. (İsraili tarihçi, Britanya'daki Exeter Üniversitesi'ndeki Filistin Çalışmaları için

Avrupa Merkezi'nin yöneticisi, 6 Haziran
2010) (**Radikal**)

İsrail daha ne kadar cezasız kalacak? - Allan Gresh

Saldırının ardından Avrupa devletlerinin ve Fransa hükümetinin içinde yer aldığı birçok güç bu saldırıyı mahkum etti. Dışişleri Bakanı Bernard Kouchner de "Hiçbir şey mahkum ettiğimiz bu şiddeti meşru gösteremez" açıklamasını yaptı. Birçok ülke, İsveç, İspanya, Türkiye ve Fransa İsrail büyükelçilerini çağırdı. Yunanistan, İsrail ile birlikte gerçekleştireceği hava manevralarını ve İsrail hava kuvvetleri komutanının ziyaretini iptal etti.

Bu askerî operasyonun öncesinde, Bernard-Henri Lévy ne İsrail'i mahkum eden bir söz etti ne de ölenler için bir üzüntü sözü sarf etti. Şimdi ortada olan soru, İsrail hükümetinin bunun karşılığında ne bedel ödeyeceğidir. Çünkü zaten yıllardan beri BM onlarca çözüm metni oluşturmaktadır. Avrupa Birliği de, İsrail'i, mesela Gazze'deki ablukayı kaldırarak, uluslararası hukuka ya da başka bir deyişle insancıl hukuka uygun davranmaya davet eden onlarca metni oyladı. Bu metinler hiçbir zaman hiçbir etki uyandırmadı. Tam aksine, Avrupa Birliği ile ABD İsrail'i mükâfatlandırdı.

Geçen hafta İsrail'in OECD'ye üyeliğinin kabul edilmesi, bunun kutlanması için Netanyahu'nun Fransa ziyareti de bu durumun bir kanıtıdır. France-Palestine Solidarité [Fransa-Filistin dayanışması] (AFPS) örgütünün bir metninde de belirttiği gibi "İsrail OECD'de? Bu barışa vurulmuş kötü bir darbe!" Bu üyeliğe kabul kararı, Batı Şeria'nın ve Golan Tepeleri'nin İsrail "sınırları" içinde bulunduğu kabulü anlamına da gelmektedir. İsrail'in bu karardan birkaç gün sonra bir barış filosuna saldırması bu devletin her türlü eylemi kendisine hak gördüğünü teyit etmektedir.

2008 Aralık ayında olan da buydu. AB-İsrail ikili ilişkilerinin yükseltilmesi kararı

da İsrail'e, o güne kadar sadece büyük güçlere ait olan bir ayrıcalığın verilmesiydi. İsrail tankları birkaç gün sonra Gazze topraklarına, işlediği "savaş suçları" hatta "insanlığa karşı suçlar"dan dolayı hiçbir şekilde cezalandırılmaksızın saldırıya girişti.

BM işgal altındaki topraklar özel temsilcisi Richard Falk, Le Monde Diplomatique dergisine şu başlıkta bir metin hazırlamıştı: "Gazze'ye karşı saldırının sorumlularının zorunlu suçlanması". Birkaç ay sonra BM komisyonu kendi sonuçlarını aktaran Güney Afrikalı yargıç Richard Goldstone başkanlığında toplanmıştı. Bu kararlar, her ne kadar Hamas'ı da kapsasa da, İsrail açısından ağır kararlardı. Metin, ateşkesi bozanın İsrail ordusu olduğunu ve İsrail ordusunun işlediği suçları gün yüzüne çıkarıyordu. Bu metin bize daha önce yayınlanmış olan Amnesty International ve Human Rights Watch tarafından yayınlananlarla birçok bağlantıya sahiptir.

Acaba İsrail'in yaptıklarının cezasız kalması durumu sürecek mi, yoksa bazı hükümetler İsrail'e, hükümetine (ve halkına) bu politikanın bir bedelinin, baskının ve işgalin bedelinin olduğunu kavratmak için müeyyide uygulamak amacıyla bazı tedbirler almaya cesaret edebilecekler mi?

Fransa, Avrupalı ortaklarının katılımını beklemeksizin hemen şu 3 tedbiri de alabilir:

Öncelikle, sadece Avrupa Birliği'nin hukukuna ve kararlarına uyararak, Fransa'ya ihraç edilen İsrail mallarının kökenini izleyip, işgal altındaki topraklardaki Yahudi yerleşimlerinden gelen malların ülkeye girişini (sadece yüksek vergiler getirmekle yetinmeyip) yasaklayabilir.

Daha sonra, işgal altındaki topraklara Yahudi yerleşimcilerin yerleştirilmesinin kabul edilemez olduğunu belirtip bu kişilerin Fransa'ya girmek istediklerinde

vize almalarını zorunlu kılabilir. Bu, ülkemize gelmek isteyenlerin adreslerini takipten hareketle kolayca uygulanabilir bir tedbir olacaktır.

Nihayet Fransa, İsrail'de askerlik görevi yapan (Yahudi) Fransız vatandaşlarının işgal altındaki topraklarda hizmet etmelerini yasaklayabilir. Fransız vatandaşlarının bir işgal ordusunun eylemlerine katılımları yasal takibe alınabilir.

Dışişleri Bakanı Bernard Kouchner, gemilerde öldürülenler arasında Fransız vatandaşlarının bulunmadığını bildirdi. Peki, bu cinayeti işleyenler arasında Fransız vatandaşlarının olup olmadığını biliyor mu? (**Zaman**)

Türkiye ve Brezilya "iki şey arasında bağ kurarak" Gazze ablukasını kaldırabilirler - Robert Naiman

Son birkaç hafta içerisinde, Türkiye ve Brezilya uluslararası diplomasının Büyük Masası'nda dirsekleriyle kendilerine yer açtılar: Birincisi, ABD, İran'la çatışmayı diplomatik yollarla çözsün diye nükleer takas anlaşmasını müzakere etmeleriyle oldu. İkincisi – bu Türkiye ile ilgilidir – Türkiye, Gazze Özgürlük Filosu'nun Gazze'nin sivil nüfusu üzerindeki İsrail-Mısır-ABD ablukasını kırma çabasına destek verdi (...)

Eğer Türkiye ve Brezilya Büyük Masa'da muteber bir pay sahibi olacaksa, ABD'ye karşı sert politik taktikler izlemeliler: ABD onların kaygılarını gözdardı etmeyi sürdürdüğü takdirde, eğer dilerlerse, ABD'nin elde etmek istediği şeylere ulaşmasını engelleyecek güce sahip olduklarını göstermeye devam etmelidirler.

Şimdiye kadar en kalın kafalıya bile mâlum olmuş olmalıdır ki Gazze ablukası ve ABD'nin İran'a yeni müeyyide isteği arasında pratikte bir bağ vardır. İsrail filoya saldırmamış ve can kayıpları yaşanmamış olsaydı, Amerika bu hafta Güvenlik Konseyi'nde İran'a karşı yeni müeyyideler için bastırıyor olacaktı. Güvenlik Konseyi bunun yerine İsrail'in Türklere saldırısını ve Gazze ablukasını konuştu ve Türkiye, her iki soruya da tatminkâr bir cevap alana dek Güvenlik Konseyi'ne tekrar geri geleceğini söyledi; ve Türkiye – Gazze ablukasının sona ermesi dâhil – şikayetlerinin giderilmesiyle ilgili olarak tatmin olana dek İran'a müeyyidelerle ilgilenmediğini güçlü bir şekilde ima etti.

Amerika, yeni müeyyide kararının alabildiğince çabuk çıkmasına yüksek öncelik atfediyor. Bu politika, Amerikalıların çoğunluğunun çıkarına mı değil mi orası ayrı bir konu ama şimdilik

Obama yönetiminin bu politikaya şu an bağlı kaldığını farzedelim.

ABD'nin yeni müeyyide kararına yönelik gayretlerini engelleyebilecek bir konumda olan herkes, uygulamada, ABD üzerinde şu an muazzam bir kaldıraç gücüne sahiptir. Hassaten Türkiye eğer İran'a yönelik BM müeyyide kararını engeller veya ertelerse, o takdirde Türkiye ablukayı da sona erdirebilir çünkü ABD desteği olmaksızın abluka da olmaz.

Herkesin bildiği üzere, “hey millet, bundan böyle bu iki şeyi birbirine bağladım” diye basın toplantısı düzenlemeden veya basın açıklaması yapmadan iki şeyi birbirine bağlayabilirsiniz. Esasen, insanlar sizi iki şeyi birbirine bağlamakla suçladığında, bunu havalı bir şekilde inkar da edebilirsiniz. Tek yapmanız gereken, sanki bu iki şey birbirine bağlıymış gibi hareket etmek, muhataplarınızın gerekli sonucu çıkarmalarını sağlamaktır: Siz istediğinizi alana kadar başkaları da istediklerini alamayacaktır.

Amerikalı yetkililer, Güvenlik Konseyi'nin yeni müeyyide kararıyla ilgili olarak dün 21 Haziran'a kadar bir mühlet belirlediler. Güvenlik Konseyi eylemine mühlet belirleme işi elbette ki ABD'ye bağlı değil ama bu mühlet, Türkiye ve Brezilya'ya bir açılım sunuyor.

Türk ve Brezilyalı diplomatların şunu söylediğini farzedin: Gazze ablukasının kaldırılması amacıyla Güvenlik Konseyi'nden 20 Hazirana kadar sonuç alıcı eylem bekliyoruz. Amerikalı diplomatların mesajı alacaklarını düşünüyor musunuz? Ben düşünüyorum.

Ancak bu, Türkiye ve Brezilya'nın zımni tehdide arka çıkacak kapasitede olup olmadıkları sorusuna cevap bulmayı da zorunlu kılar: Türkiye ve Brezilya, müeyyide kararının çıkmasını geciktirebilir

mi? Amerika, ABD'nin diplomasi yolunu takip etmesini istediklerinden dolayı ABD'nin yeni müeyyide kararına karşı çıkan Türkiye ve Brezilya'nın desteği olmaksızın müeyyide yolunda ilerlemeye hazır olduğuna işaret etti çünkü ABD, takas anlaşmasına ve Türkiye-Brezilya'nın çatışmadaki aracılık rolüne yüz vermiyor.

Tarihi olarak ABD, oybirliğine yüksek prim verir. Fakat ABD bugün oybirliğini denize atmaya hazır, ki anlamlı bir durumdur, o halde ABD'nin bu istikamette ilerlemeye hazır olduğunu ve Güvenlik Konseyi'nin onbeş üyesinden asgari dokuzunun oyunu alarak Konsey'den geçecek bir kararla iktifa edeceğini farzedelim.

Daimi beş üyenin desteklediği bir kararı geciktirmek için – bu arada, Rusya ve Çin'in destek vereceği öyle yüzde 100 belli değil– Türkiye ve Brezilya, hayır oyuyla tehdit etmeye veya çekimser oy kullanmaya istekli beş Güvenlik Konseyi üyesine ihtiyaç duyacaktır. Lübnan, bu hafta öncesinde bile “elde birdi” ve evet oyu vermeyecek görünüyordu. Bu durumda evet oyu vermemekle tehdit edecek tıkayıcı bir koalisyon oluşturmak için sayacağımız yedi ülkeden en az dördüne ihtiyaç duyulacaktır: Avusturya, Japonya, Bosna-Hersek, Uganda, Meksika, Gabon ve Nijerya.

Türkiye ve Brezilya, yeni müeyyidelere Pazartesi günü öncesinde de karşı çıkmışlardı ve şimdi desteklemeleri için de hiçbir neden yok velev ki Gazze ablukası hemen kaldırılmalı. Fakat Amerikan çabasına karşı diğer ülkeleri toplamak, vakanın doğrudan marifetlerine ilave olarak – yani ABD takas anlaşması temelinde diplomasi üzere hareket edene dek BM Güvenlik Konseyi yeni bir müeyyide kararını değerlendirmeye almamalıdır – Türkiye ve Brezilya her hâlükarda bir siyasi mesele olarak Güvenlik Konseyi'nin İran hakkında yeni bir karardan önce, evvela bir Gazze

ablukası sorununu çözmesi gerektiğini savunmalıdır zira Gazze meselesi objektif olarak daha âcildir ve dünyanın dikkati bu meseleye odaklanmıştır; ayrıca Obama yönetimi, Güvenlik Konseyi'nden İran hakkında yeni bir kararı geçirirse, uluslararası câmia'nın Obama yönetimi üzerindeki kaldıraç gücü bir hayli azalacaktır.

Dünyanın ilgi ve dikkatinin Gazze'ye odaklandığı bir zamanda Güvenlik Konseyi'nin yedi üyesini bu sav etrafında örgütlemek, yedi üyeyi sırf takas anlaşması temelinde Amerika'ya karşı örgütlemekten daha kolay olmalıdır. Gazze meselesinin ileri sürülmesiyle, müttefik toplama şansı da artmalıdır. Bosna, çoğunluğu müslüman bir ülkedir; Nijerya'nın yarısı müslüman. İsrail'in Gazze politikaları hakkında bir referandumsa bu, Bosna ve Nijerya en azından çekimser oyla tehdit edebilirler. Meksika sağcı bir hükümete sahip fakat diğer Meksika hükümetleri gibi uluslararası sorunlarda o da ilerlemecidir. Meksika bu hafta ambargonun kalkmasını talep etti ve Brezilya ile iyi ilişkileri vardır. Bu yüzden Meksika da en azından çekimser oyla tehdit edebilir. Diğer dört üyeden üçü işte bunlar.

Buradaki amaç, oylamayı kazanmak değildir. ABD, dokuz oydan emin olmadığı takdirde oylama yapılması için büyük bir ihtimalle bastırmayacaktır. Buradaki amaç, ABD'yi Türkiye ve Brezilya ile müzakereye zorlayarak bir oylamayı bloke etmektir.

Tüm bunların altında iğrenç ve kaçınılmaz bir gerçek de var. Muazzam güç dengesizliklerinden dolayı ABD, Güvenlik Konseyi'ndeki küçük ülkelere istediğini yaptırmaktadır. Amerikalı diplomatların İran'la ilgili kaygılarını, küçük ülkelerin diplomatlarıyla kapalı kapılar ardında konuşmak için çokça zaman harcamaları muhtemel mi? Hayır, kapalı kapılar ardında “bu bizim için çok önemli, bu meselede bize karşı çıkarsanız sizi böcek

gibi ezeriz. İran'a karşı müeyyideler konusunda bize karşı gelerseniz, Amerikan yardımını unutun veya IMF yahut Dünya Bankası kredilerini, uluslararası pazarları, mallarınızın Amerikan pazarına girmesini unutun” anlamına gelen şeyler söylemeleri çok daha yüksek ihtimaldir.

Dünya Bülteni için çeviren: Ertuğrul Aydın

Yani eğer ki Türkiye ve Brezilya ciddiyseler, yangına karşı suyla mücadele etmeye hazır olmalıydılar. Eğer Amerika oyları sağlama alacak gibi olursa, Türkiye ve Brezilya – ve onların dostları – tehditlere karşı koymaya hazır olmalılar. Latin Amerika ülkeleri yakın zamanlarda bu konuda tecrübe kazandılar. ABD ve IMF tehditlerine karşı birbirlerini korudular.

Dedem, Büyük Buhran sırasında Şikago'nun fakir halkı için savunma avukatlığı yapıyordu. Ona bir kez şunu sormuştum: Hiç, bir hâkime rüşvet verdiğin oldu mu? Şöyle cevap verdi: Benim zamanında Şikago'da bir hâkime rüşvet vermeyen avukata iyi avukat denmezdi. Çünkü rüşveti devletin vereceği kesindi. Şayet sen rüşvet vermezsen, müvekkilinin adil bir yargılamadan geçme şansı esasen sıfırdı. Fakat hâkime sen rüşvet verirsen, devlet rüşvet verirse ve iki rüşvet kabaca birbirine eşit olursa, müvekkilin için adil bir yargılama şansın olurdu.

Beğenin ya da beğenmeyin, Güvenlik Konseyi'ndeki durum bugün Büyük Buhran Şikagosu'ndan çok da farklı değil. Eğer Türkiye ve Brezilya – ve dostları – ABD'nin tehditlerini dengeleyebilirse, işte o zaman savları adil bir şekilde dinlenebilecektir.

Brezilya Başkanı Lula, South of the Border adlı filmde Oliver Stone'a Brezilya'nın eşit muamele görmek istediğini söylüyor. Eski bir sendika lideri olarak Lula bilir: Güç, talep olmaksızın hiçbir şeyi ihsan etmez.

Kaynak: Just Foreign Policy

İsrail baskını bölgesel gerilimi azdırıyor ve barış sürecini tehdit ediyor – Nathan J. Brown, Michele Dunne, Marina Ottaway

İsrail'in Gazze'ye giden insani yardım filosuna şafak vaktinde düzenlediği baskın, uluslararası liderlerin kınamasına yol açtı ve dünyanın pek çok yerinde protesto gösterilerini ateşledi. Haberlere göre en az dokuz kişi hayatını kaybetti. İsrail başbakanı Benjamin Netanyahu, Salı günü Başkan Obama'yla Washington'da yapacağı görüşmeyi iptal etti ve Kanada'dan İsrail'e döndü.

Carnegie Vakfı'ndan Nathan J. Brown, Michele Dunne, Marina Ottaway bu krizin barış süreci, Türkiye'nin İsrail ve ABD'yle ilişkileri ve Gazze'deki durum hakkında ne anlama geldiğini değerlendiriyor.

Nathan Brown

Obama yönetimi işe başlarken Gazze'de imkansız bir durum vardı: Siyasi bölünme, diplomatik çıkmaz ve insani kriz.

İmkansız bir durumla yüzyüze gelen yönetim, zor görünenin üstesinden gelmeye karar verdi: İki devletli çözüme odaklı bir İsrail-Filistin diplomasisi. Ancak Gazze'yi göz ardı etmek büyük bir hata olmuş olabilir.

Beyaz Saray, bu olay öncesinde, küçük ama gerçek bir kazanım üzerine odaklanmıştı: İsrail ve Filistinliler arasında dolaylı görüşmelerin başlaması. Bu süreç henüz başlamış ve Netanyahu ile Abbas'ın gelecek iki hafta içerisinde Washington'a seyahat etmeleri planlanmışken, Gazze'deki son olaylar Obama diplomasisi için ancak bu kadar zamansız olurdu. Baskının serpintileri, Gazze çevresindeki İsrail ve Mısır ablukasını muhtemelen yeniden şekillendirecek (uluslararası dahlin artması veya bölgeye daha fazla malzeme girişine izin verilmesi için tazyik doğabilir), İsrail-Türkiye ilişkilerinde kriz

yaratacak, BM Güvenlik Konseyini tepki vermeye mecbur edecek ve Gazze meselesinin bir an önce ele alınması için Avrupa hükümetlerinin ısrarcı olmalarına yol açacaktır.

Uluslararası câmia İsrail'e karşı saf oluştururken, İsrail'in baskın yüzünden müeyyide gibi somut neticelerle karşılaşması muhtemel değil. Fakat bugünün olayları, İsrail'in uluslararası câmia'daki pek çok aktörle ilişkisini yaralayacak ve İsrail diplomasisini gelecek aylarda zora sokacaktır.

Bu olayın, şu an kendi seyrinde olan dolaylı görüşmeleri nasıl etkileyeceğini söylemek ise güç bir iştir. Görüşmelerde büyük ilerleme sağlanmasını çok az kişi umuyordu. Dolayısıyla, kesintiye uğrayacak olanın hakkıyla yaşayabilir bir barış süreci olup olmadığı belli değildir. Ancak dolaylı görüşmelerin geleceği ne olursa olsun, Washington, İsrail ve Filistin liderleri arasında er geç doğrudan görüşmelere başlama ümidiyle dolaylı görüşmelerin başlamasına siyasi sermaye ve uluslararası sermaye yatırmıştı.

Obama yönetimi, İsrail-Filistin çatışmasında iki devletli çözüme odaklandı ve iki tarafı ileriye doğru taşımak için kayda değer bir ilgi sergiledi. Fakat ABD, Gazze'deki durumu veya el Fetih-Hamas ilişkilerini iyileştirmek için aynı ilgiyi göstermiş değil. Filistinlilerin bölünmesine ve Gazze'deki krize bir çözüm bulmaksızın barış sürecinde gerçek bir devinim olması ihtimal dâhilinde değildir.

Michele Dunne

İsrail'in ölümle sonuçlanan baskınının nihâi sonuçlarını anlatmak için vakit çok erken. Olaylar, önümüzdeki birkaç gün içerisinde hızla ortaya çıkacak ve kilit oyuncular tepki verirken neticeleri de belirginleşecektir. Bu acıklı olay, tanınmış bir hükümetin olmadığı Gazze'deki durumun sürdürülebilir olmadığını ve bir

tür uzlaşmaya veya en azından Batı Şeria ile Gazze'yi uluslararası tanınmışlığı haiz bir liderlik altında yeniden birleştirecek bir güç paylaşımı projesine ihtiyaç olduğunu göstermiştir.

İsrail-Filistin dolaylı görüşmeleri üzerindeki etkisine gelince, hasar tespiti esastır. İsrail Başbakanı Netanyahu ve Savunma Bakanı Ehud Barak hızla hareket etmeli, güvenilirlikleri ve uluslararası saygınlıkları üzerinde oluşan hasarı azaltmak için can kayıplarına ve güç kullanım düzeyine yoğunlaşmalıdırlar. Netanyahu'nun Beyaz Saray ziyaretinin iptal edilmesi, bu yönde atılmış ilk adımdır. Durumu Washington'dan idare etmek imkansız olacaktı ki Netanyahu, meseleyi ele almak için İsrail'e dönme gereği hissetti.

Bu olay, Netanyahu'nun ABD için sağlam bir ortak olup olamayacağı ve İsrail-Filistin meselesinde ilerleme sağlanmasına yardım edip edemeyeceği gibi sorulara yol açacaktır – ve bu bir ilk değildir. Başkan yardımcısı Joe Biden'ın Mart ayında İsrail'i ziyareti sırasında Doğu Kudüs'te büyük yerleşim projelerinin onaylanması, Netanyahu'nun kendi hükümeti üzerindeki kontrolü hakkında sorulara yol açmıştı ve bu çok daha ciddi olay bir kez daha aynı şeye yol açıyor.

İsrail'in diğer oyuncularla – özellikle Türkiye ve Avrupa Birliği'yle – ilişkilerinin yara alması muhtemeldir. Ülkeler, gemiye yapılan baskın hakkında bir açıklama talep ediyorlar ve Türkiye, İsrail saldırısını görüşmek amacıyla BM Güvenlik Konseyini Pazartesi günü acil toplantıya çağırdı. ABD, nasıl tepki verilmesi gerektiğiyle ilgili olarak zorlu seçeneklerle yüz yüze geldi.

Bu olayın Mahmud Abbas'ın gelecek hafta Washington'a düzenleyeceği planlı ziyareti nasıl etkileyeceği belli değil. Filistinlilerin öfke dolu oldukları açıktır ve Abbas, dolaylı görüşmeleri sonlandırması ve

Beyaz Saray ziyaretini iptal etmesi için baskıyla karşılaşacaktır. Böyle yapıp yapmaması, kısmen de ABD ve İsrail'in tepkilerinin öfkenin bir kısmını dindirmeye yeterli gelip gelmeyeceğine ve diplomatik krizi asgariye indirip indirmeyeceğine bağlıdır.

Marina Ottaway

İsrail'in Gazze yolundaki filoyu durdurma kararı, yakın gelecekte ABD'yi aşırı derecede zor bir duruma/açmaza itiyor.

İsrail yalnızca Türkiye ve Arap dünyasında değil çoğu Avrupa ülkesinde de güçlü bir şekilde kınandı. Beyaz Saray'ın ilk tepkisi ise hepten yetersizdi ve Başkan Obama, tercihini kuvvetli bir tepkiden yana kullanma ihtiyacı duyacaktır. Obama, İsrail'i kibarca azarlama geleneğini sürdürmek adına bölgedeki itibarını feda edip etmeyeceğine veya eski tas eski hamam politikalarından uzaklaşarak İsrail'in eylemini kınayıp kınamayacağına karar vermelidir.

Bu olay, ABD'nin nasıl bir tepki vereceğine bağlı olmaksızın, barış müzakerelerini yakın gelecekte daha da zorlaştıracak. Fakat bugünün olaylarının uzun vadeli sonuçları çok daha önemlidir. Tahmin edilebilir Arap tepkisine ilave olarak, bâriz iki şey daha var. Birincisi, Avrupa ülkelerinden, normalde beklenenden daha sert tepki geldi. Bu durum, ABD'nin Avrupa'yla Irak savaşı sırasında gerilen ama Obama yönetimi sırasında şifa bulan ilişkilerini yeniden gerileme teslim etme potansiyeli taşımaktadır. ABD dış politikası için iyi değildir bu ancak Avrupa-ABD arasında ortaya çıkabilecek gerilimler er geç dönecek ve diplomatik bağlar normale dönecektir.

İkincisi, en nazık konu, bu olayın Türkiye-ABD ilişkilerini nasıl etkileyeceğidir. Türkiye, birkaç yıldan beri ABD ve Avrupa'dan uzaklaşıyor. Ankara, Avrupa

ve NATO'nun çevre ülkesi olmayı seçmeyip kendi bölgesinin merkezinde olmayı tercih ediyor; Ortadoğu'ya batının gözlüğünden değil de kendi çıkarlarını merkeze alarak bakıyor. Uygulamada, Türkiye bunları “komşularla sıfır sorun” gerektiren çıkarlar olarak tanımlamıştır.

Bu politika, ABD veya İsrail'e karşı yöneltildiği halde ciddi gerilimlere yol açtı çünkü Türkiye, İran'la veya Filistin'de Hamas'la sorun yaşamak istemiyor. Bugün yaşanan olaylar, Türkiye kendisini bu krizde doğrudan muhatap olarak hissettiğinden dolayı durumu daha da kötüleştirecektir. İsraililerin saldırdığı gemi, Türkiye'den hareket etti ve Türkiye, gemi ayrılmadan evvel silah aramasının eksiksiz bir şekilde yapıldığını iddia ediyor. Dolayısıyla Türkiye, İsrail'in yönelttiği gemide silah bulunduğu suçlamasını Türkiye'ye yapılmış bir suçlama olarak algılıyor. Ayrıca kurbanların pek çoğu anlaşıldığı kadarıyla Türk vatandaşıydı. Türkiye-İsrail ilişkileri belirli bir dönemden geçerek kötüleşti ve kısa bir zaman zarfında iyileşmesine şu an imkan yok.

Türkiye-ABD ilişkileri de kritik bir aralıkta çünkü Türkiye ve Brezilya'nın İran'la müzakere ettiği takas anlaşmasını Washington'ın düşünmeden reddetmesi Türkiye'yi rencide etti. ABD, Türkiye'ye Amerika'nın İsrail'in hareketlerine göz yumduğu hükmünü verdirtecek şekilde tepki verirse, ilişkiler daha da kötüleşecektir. Washington, vereceği tepkinin uzun vadeli sonuçlarını dikkatlice düşünmelidir.

Kaynak: Carnegie Vakfı

Dünya Bülteni için çeviren: M. Alpaslan Balcı

İsrail stratejik külfet haline geldi - Anthony Cordesman

Amerika'nın İsrail'le bağları, esasen stratejik Amerikan çıkarlarına dayalı değildir. En iyi zamanlarda, barış yolunu izleyen bir İsrail hükümeti bazı istihbari bilgiler sağlar, askeri teknolojide ufak tefek bazı ilerlemeler kaydeder ve Ürdün gibi Arap devletlerine yardım edebilen potansiyel bir istikrar sağlayıcı askeri güç kaynağı olur. O zamanlarda bile, İsrail'in Arap devletlerinden birine yapacağı askeri bir müdahale, onun faydalı olduğu kadar istikrarsızlaştırıcı olduğunu da hemen ispatlar. Gerçek şu ki Amerika'nın İsrail'e taahhüt vermesinin ardındaki gerçek saikler, kaynağını daha ziyâde ahlâk ve âdab'ta (etik) bulur. Holokost'un dehşetine, batının anti-semitizm tarihine ve ABD'nin II. Dünya Savaşına girmeden önce Alman ve Avrupalı Yahudilere yardım etmede düştüğü acziyete gösterilen tepkilerdir. İsrail'in ABD'yle âdeta aynı değerleri paylaşan bir demokrasi olduğu gerçeğinin ürünleridir.

ABD'nin İsrail'e karşı yükümlülüğü sona erdirilecek türden değildir. ABD, İsrail'i devlet olarak tanıdığı andan beri bunu defalarca açık etti ve taahhütlerinin ölçeğini 1967'den beri sürekli olarak artırdı. ABD, İsrail'e dev ekonomik yardımlar yaptı ve İsrail'in komşuları üzerinde askeri üstünlüğü muhafaza etmesi için yeterli askeri yardımı da halen sürdürmektedir. ABD, herhangi bir Arap-İsrail barış çabasına vereceği desteğin, İsrail'in güvenliğini koruyacak şıklara dayalı olması gerektiğini açık açık anlatmıştır ve Amerika'nın “genişletilmiş bölgesel caydırıcılık” üzerinde duracağını açıklaması, İsrail'i ve de komşularını İran nükleer tehdidine karşı muhafaza edecek Amerikan taahhütünün şifreleridir.

Aynı zamanda, Amerika'nın ahlâki taahhütünün derinliği, İsrail hükümetinin İsrail'i bir değer olarak kalması gerektiği yerde gereksiz yere stratejik bir yük haline

getiren eylemlerini haklı kılmaz veya başlatmaz. İsrail hükümeti komşularıyla arasında barışı tesis etmenin derdini inandırıcı şekilde gütmeyince, ABD'nin destek vermeyi sürdürmesi gerektiği anlamına gelmez. Batı Şeria'da İsrail yerleşimlerini desteklemede ABD'nin en ufak bir çıkarı olduğu veya Kudüs konusunda bu şehri karma değil de bir Yahudi şehri yapacak sert bir tutum takınması anlamına gelmez. İsrail bir dizi stratejik yanlışlar yaparken - İsrail-Hizbullah çatışması sırasında Lübnan'ın bombalanması, kilit amaçlarına çok uzun zaman önce ulaştığı halde Gazze üzerindeki saldırıyı tırmandırması, Amerika'nın İsrail-Filistin barış görüşmelerini rayına oturtmaya çalıştığı hayâti bir anda Doğu Kudüs'te inşaat programlarını genişleteceğini ilan ederek Amerikan başkanını mahcup etmesi veya Gazze'ye giden “barış filosunu” durdurmak uğruna berbat şekilde kötü yönetilmiş bir çaba içerisinde bir Türk gemisini ele geçirmek için komandolarını göndermek gibi - Amerika'nın pasif durması gerektiği anlamına da gelmez.

İsrail hükümetinin, İsrail'in Amerika'ya karşı, Amerika'nın da İsrail'e karşı mükellefiyetleri olduğunu farketme vakit gelmiştir; Amerika'nın sabrının sınırlarını nereye kadar test edebileceği ve Amerikan Yahudilerinin desteğini kendi çıkarına nereye kadar kullanabileceği hususlarında dikkatli olması gerektiğini fark etme vakti de gelmiştir. Tek bir hareketle İsrail güvenliğine darbe indirmek değildir bu; İsrail'in karmaşık ve talepkâr bir dünyada üçüncül derecede bir stratejik Amerikan çıkarı olduğu gerçeğine yeterli inceliği göstermesi gerektiğinin farkına varması anlamını taşır.

İsrail hükümeti, ABD-İsrail stratejik ilişkilerinin uzun vadeli doğasının, İsrail'in açık ve faal bir şekilde, Filistinlilerle kendi stratejik çıkarlarına da uygun türde bir barış arayışında olmasına bağlı olduğunu bilerek hareket etmelidir. İsraililer,

ABD'nin yerleşimlerin genişletilmesine ve kalıcılığına, Filistinlileri Kudüs'ten çıkarma gayretlerine karşı olduğunu anlamalıdır. İsrail hükümetleri, İsrail askeri hareketlerini insâni meseleleri daha baştan dikkatlice gözetken, İsrail'in ancak gerektiği kadar güç kullanacağı şekilde planlamalıdır ve güç kullanımının siyasi-stratejik etkilerini sınırlayacak muharebe sonrası eylem planları hazırlamalıdır. Ve İsrail, Amerika'nın hem Bush hem de Obama yönetimlerinin yaktığı bâriz “kırmızı ışığı” dikkate alarak İran'a karşı yüksek risk içeren bir saldırıdan sakınmalıdır. İsrail, hareketlerinin Amerika'nın Arap ve müslüman dünyadaki stratejik çıkarlarını doğrudan etkilediği gerçeğine hassasiyet sergilemeli ve Amerika'nın İsrail stratejik kaygılarına gösterdiği hassasiyet kadar İsrail'de Amerika'nın stratejik kaygılarına hassasiyet göstermelidir.

Dünyanın en sorunlu kesiminde ABD'nin gereksiz sorunlara ihtiyacı yok özellikle de İsrail'in hareketleri, İsrail'in kendi stratejik çıkarlarına hizmet etmeyen bir hal almışken. Bilhassa da bu İsrail hükümeti ABD-İsrail bağlarının gücünce anlamalı ki İzak Rabin gibi liderlerin örnek olduğu üzere stratejik realizme dönüş vakti gelmiştir. Gazze açıklarında bu hafta yaşananların hiçbirinden İsrail komandoları veya İsrail silahlı kuvvetleri suçlanamaz. İsrail başbakanı ve savunma bakanı durumu tam olarak biliyorlardı ve biliyorlardı ki bu filo, mümkün olabilecek en olumsuz şekilde dünya medyasının dikkatini çekmek için siyasi bir kışkırtma olarak bile bile tasarlanmıştı.[İsrail başbakanı ve savunma bakanı] olan bitenlerden kişisel olarak sorumludurlar ve gelecekte çok daha dikkat ve pragmatizm sergilemeye ihtiyaçları var.

Kaynak: Center for Strategic and International Studies (CSIS)

Dünya Bülteni için çeviren: Ertuğrul Aydın

İsrail'in vahşi yanlışlarının en sonuncusu - Stephen Walt

İsrail ordusunun, Gazze'ye ilaç, gıda ve inşaat malzemesi gibi insani yardım ulaştırmaya teşebbüs eden altı sivil araçtan oluşma Özgür Gazze Filosuna haksız saldırısını artık hepiniz duymuş olmalısınız. Gazze nüfusu 2006 yılında beri İsrail'in felç edici kuşatması altında. Gazzeli seçmenler, Bush yönetiminin ısrarıyla yapılan özgür seçimlerde korkusuzluk sergileyip Hamas'a oy verdiklerinde İsrail ablukası başladı; Bush yönetimi, sonuçlardan memnun kalmadığı için bu kez yeni hükümeti tanımayı reddetti.

Geçen Salı gecesi, İsrail donanmasına bağlı kuvvetler ve komandolar, uluslararası sularda bulunan silahsız gemilerden birine saldırarak en az on barış eylemcisini öldürdü ve çok sayıda kişiyi de yaraladı. İsrail ordu sözcüsü, İsrail'in gemiye çıkıp el koyma çabalarına yolcuların direnmesinden dolayı güç kullanmakta haklı olduğunu iddia etti. Diğer İsraili yetkililer, kırk ülkenin vatandaşlarından oluşan ve aralarında bir Nobel Barış ödüllüsü, eski bir Amerikan büyükelçisi ve de Holokost'tan sağ kurtulan bir kişinin de olduğu eylemcileri Hamas'la hatta el Kaide'yle bağlantıları olan terörist sempatzanı olarak resmetmeye uğraştılar.

Haberleri duyduğumda ilk sorum şu oldu: "İsrail liderleri ne düşünmüş olabilirler? İnsâni bir misyona uluslararası sularda öldürücü bir saldırı düzenlemenin kendilerine ne gibi bir fayda sağlamasını umuyorlar? İsrail hükümeti ve onun sertlik yanlısı destekçileri, İsrail'i sözümona "gayri meşru kılma" çabalarından sık sık şikayet ederler fakat İsrail'in dünyadaki itibarını dibe vurduran işte tam da böylesi hareketlerdir.

Bu son hoppalık, binlerce Lübnanlı'nın yaralandığı ve milyarlarca dolarlık zarara yol açan 2006 Lübnan saldırısı veya çoğu

çocuk 1.300 Gazzeli'nin öldüğü 2008-2009 katliamı kadar kalın kafalıdır. Bu hareketlerin hiçbiri de stratejik bir kazanım getirmedi ve hepsi de İsrail'in stratejik düşüncesinde 1967'den beri şahit olduğumuz sürekli bir kötüleşmenin mevcut delillerine ilave delillerdir.

İkinci sorum: "Obama yönetimi bu meselede biraz metânet sergileyip İsrail budalaca ve tehlikeli bir şekilde hareket ettiğinde ABD başkanlarının yaptığı samimiyetsiz beyanâtların ötesine geçecek mi? Başkan Obama, bizim hârîka Amerikan değerlerimiz hakkında konuşmayı seviyor ve Obama'nın parlak yeni Ulusal Güvenlik Stratejisi "bu değerleri sadece kolay olduğunda değil zor olduğunda da yukarıda tutmalıyız" diyor. Aynı belge, "kural

temelli uluslararası düzenden" de bahsetmekte ve "Amerika'nın hukukun üstünlüğüne bağlılığı, 21. yüzyılın sorunlarına göğüs gerebilecek bir uluslararası düzeni inşa gayretimizin de esasıdır" demektedir. Güzel, eğer bu doğruysa, Obama'nın söyledikleriyle neyi kastettiğini ispatlayabileceği nefis bir fırsat var. Bir insâni yardım misyonuna saldırmak, Amerikan değerleriyle bağdaşmaz isterse o yardım misyonu, ablukaya meydan okumak gibi kışkırtıcı bir harekete girişmiş olsun. Ayrıca, saldırının uluslararası sularda yaşanmış olması, uluslararası hukukun doğrudan ihlalidir. Ara seçimler yaklaşırken ilkeli bir duruş sergilemek, Amerikan yönetimi için siyaseten zordur elbet fakat değerlerimiz ve hukukun üstünlüğüne bağlılığımız, bir başkanın oy uğruna feda edeceği şeylerse, o halde pek de kıymetli değiller demektir.

Daha önemlisi, İsrail'in bu yanlış yola sapmış kavgacı hareketi, Amerikan çıkarlarına çok daha büyük bir tehdit teşkil etmektedir. İsrail'e yardım malzemesinin ve diplomatik korumanın büyük bir kısmını ABD sağladığından dolayı ve başkandan en alt düzeydekine kadar

siyasetçilerin ABD-İsrail arasındaki “sarsılmaz bağlara” gönderme yapmalarından dolayı dünyadaki herkes doğal olarak biz ve İsrail’in çoğu eylemi arasında ilişki kuruyor. Dolayısıyla İsrail böylesi saçma ve tuhaf şeyler yaptığında yalnızca kendi imajını lekelemekle kalmayıp Amerika’nın da kötü durmasına yol açıyor. Bu hâdise, Ortadoğu ülkeleriyle ilişkilerimize zarar verecek, “Siyonist-Haçlı İttifakı” hakkındaki cihatçı anlatılara yeni inanılabilirlik katacak ve de İran meselesinin ele alınışını zorlaştıracaktır. Hâdiseyi hafifsersek, dünyadaki dostlarımız nezdindeki ahlâki itibarımıza da mâl olacaktır. İsrail’le özel ilişkilerimizin tam bir külfet olduğunun – sanki daha fazlasına ihtiyacımız varmış gibi - yalnızca fazladan yeni bir delildir bu.

Kısacası, Obama yönetimi bu budalaca harekete ne kadar kızdığını göstermediği takdirde, ABD’nin tepkisi gerçekten dişli olmadığı takdirde, diğer devletler haklı olarak Washington’ı onarılmaz şekilde zayıf ve ikiye bölümlü bulacaklardır. Obama’nın “Yeni Bir Başlangıç” başlıklı Kahire konuşmasının, Boş Söylemlerin Şeref Listesinde seçkin bir yere sahip olacağı kesindir.

ABD nasıl tepki verebilir/di? İsrail’in hareketini yalın bir İngilizceyle ve hiç kaçamak yapmadan kınayabiliriz. İsrail’in hareketini kınayan bir BM Güvenlik Konseyi karar taslağının hazırlanmasına ve Konsey’den geçirilmesine yardım edebilir ve neler olduğunu tespit için uluslararası bir komisyon kurulması çağrısı yapabiliriz. Ve şayet Amerikan istihbaratı filoyu izlemişse – ki izlemiş olmalıdır – topladığımız bilgileri komisyonun erişimine açmalıyız. İsrail’e askeri yardım paketlerini iptal edebilir veya bazı maddelerini askıya alabiliriz. Gazze ablukasının kanun dışı, gayri insâni olduğunu, amaca zarar verdiğini yüksek sesle ve açık açık ifade edebilir, ablukayı

derhal kaldırmaları için İsrail ve Mısır’a baskı uygulayabiliriz.

Fakat saydığımız güçlü tedbirler bile altta yatan problemi yani bizzat çatışmayı çözmeyecektir. Söz konusu olan her iki tarafı bir anlaşmaya zorlamak olduğunda, bu yönetimden çok fazla şey beklememeyi öğrendim zira Obama iyi oyundan bahsediyor ama her iki taraf üzerinde anlamlı bir baskı kurmuyor. Bu son olay Obama’yı Beyaz Saray’a gelir gelmez İsrail-Filistin meselesini listenin başına almada haklı olduğuna ama geçen yaz (2009) ve sonra geçen ilkbahar’da Netanyahu ayak direttiğinde ona teslim olmakla hata ettiğine ikna etmiş olabilir. O ricâtların neticeleri, işgal altındaki topraklarda durum daha da kötüleşirken kıymetli bir zamanın yitip gitmesi oldu.

Obama, iki devletli bir çözüm lehine zaman hızla azaldığından dolayı bu fırsatı ele geçirmeli, farklı bir yaklaşıma niçin ihtiyaç duyulduğunu, bu çatışmayı nihayete erdirmenin ABD ulusal güvenliği adına niçin bir öncelik olduğunu Amerikan halkına izah etmek için bu fırsattan istifade etmelidir. Her iki taraf üzerinde Amerikan baskısı kurmanın hem İsrail hem de ABD çıkarlarına nasıl hizmet ettiğini de açıklamalıdır. Bunu yapmak için kendisine yardım edecek yeni yüzlere ihtiyacı olacak zira şu an kullanmakta olduğu ekip bir yıldan fazla bir zamanı hiçbir kazanım elde etmeden harcadı (Eğer ekonomi takımı da böyle azimli olsaydı, ekonomimiz sarmal çize çize uçurumdan aşağı hala yuvarlanıyor olurdu). Dolaylı görüşmelerin yeniden başlatılmasının bir değeri yok çünkü o görüşmeler, önceki yüz-yüze görüşmelerin bir adım gerisinde kalıyor ve başarısız olması da muhtemeldir.

Üçüncüsü, bizzat İsrail’le ve özellikle de onun şu anki hükümetiyle ilgili. Nükleer silahları, güçlü bir ordusu, gitgide daha müreffeh bir ekonomisi ve hayli ileri bir teknolojisi olan ama bir milyondan fazla insanı Gazze’de kuşatma altında tutan, Batı

Şeria'daki milyonlarca insanın siyasi haklarını inkar eden, liderleri sadece iyi silahlanmış ordulara karşı değil masum sivillere, uluslararası barış eylemcilerine karşı da ölümcül güç kullanma konusunda vicdan azabı duymayan ve bu arada kendilerini masum kurbanlar olarak takdim eden bir ülke hakkında nasıl düşünmemiz bekleniyor? Siyonist rüyada bir şeyler fena halde yanlış gitti.

Dördüncüsü, bu hâdise, ABD'deki "İsrail yanlısı câmianın" turnusol testidir. İsrail'in bu gibi aptalca şeyleri yapmayı sürdürmesinin nedenlerinden biri de sertlik yanlısı sempatizanları eliyle fiillerinin neticelerinden uzak tutulmasıdır. AIPAC sözcüleri, gazetecileri ve üstatları baskını eğip büken e-posta bombardımanına tâbi tutmaya başladılar bile. Diğer özürçülerin de İsrail'in eylemini "meşru müdaafa" gibi ilkeli bir hareketmiş gibi savunan op-ed makaleler ve blog yazıları döneceğini umabiliriz. Eğer Obama yönetimi önerdiğim yollardan birinde ilerlemeye çalışırsa, İsrail lobisindeki en güçlü örgütlerin sert muhalefetini hesaba katabilir.

Peter Beinart'ın *New York Review of Books*'ta yayınlanan son makalesi özellikle de sorusu dikkat çekicidir: "AIPAC ve Başkanlar Konferansı İsrail liderleri ne yapmalı veya ne söylemeli ki onlar da "hayır" diye çılglık koparsınlar? Bunu kendi kendilerine sormalılar...eğer çizgi hala aşılmamışsa, çizgi nerede?"

Gelecek birkaç gün içerisinde siyasetçilerin ve uzmanların bu meselede nasıl saf tuttuğunu gözleyin. İsrail'in "çizgiyi aştığını" ve eleştiriye – hatta belki müeyyideyi - hak ettiğini hangileri düşünüyor? İsrail'in yaptıklarının isabetli olduğunu düşünenler hangileri? İroniktir, İsrail'in dostları birinci gruptakilerdir çünkü vakit çok geç olmadan ülkeyi kurtarmaya çalışıyorlar. İkinci gruptakiler ise İsrail'i uluslararası tecride – hatta belki

de daha kötüsüne - doğru yokuş aşağı süren hamaset erbâbidir.

Kaynak: Foreign Policy

Dünya Bülteni için çeviren: M. Alpaslan Balcı

**Gazze filosuna baskın ve sonrası -
Bülent Alırıza, Stephen Flanagan ve
Haim Malka**

İsrail komandoları 31 Mayıs 2010 tarihinde Türk gemisi Mavi Marmara'ya uluslararası sularda baskın düzenledi. En az dokuz yolcu hayatını kaybetti ve Hamas kontrolündeki Gazze'ye uygulanan İsrail ablukasını yarma arayışındaki yüzlerce yolcu gözaltına alındı. Baskın ve sonrası, Türkiye-İsrail ilişkilerini ciddi şekilde tehdit ediyor, ABD'nin her iki müttefiğiyle ilişkilerini karmaşıklaştırıyor ve de Washington'ın İsrail-Filistin Otoritesi arasındaki dolaylı görüşmeleri ilerletme çabasını baltalıyor. Bu olay Obama yönetiminin, çabaları İran'a karşı yeni bir BM Güvenlik Konseyi kararına odaklamaya çalıştığı bir zamanda önüne bir dizi karmaşık diplomatik sorun koydu.

Soru 1: Türkiye, filonun örgütlenmesinde niçin ana bir rol oynadı?

Cevap 1: (Bülent Alırıza) Türkiye, şu anki hükümet döneminde diplomatik profilini yükseltmekte ve nüfuzunu sınırları ötesindeki bölgelerde bilhassa da Ortadoğu'da artırmaktadır. Başbakan Tayyip Erdoğan ve Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu'nun yön verdiği bu sürekli itki, Filistinliler lehine güçlü bir kamuoyu desteğini ve Aralık 2008'de Gazze'ye düzenlediği saldırıdan dolayı İsrail'e karşı güçlü bir kamuoyu eleştirisini de içermektedir. Türkiye, İsrail'in Gazze ablukasını kınarken hassaten bağırılmaktadır; ve yardım gemilerinin bâriz meydan okuyuşunun İsrail'in bu ablukaya son vermesine yardım edeceğini açıkça ümit etmiştir.

Soru 2: ABD bu krize nasıl tepki verdi?

Cevap 2: (Stephen Flanagan) Obama yönetimi, iki müttefik arasında artan gerilimi yatıştırmak ve her ikisiyle de iyi ikili ilişkileri muhafaza etmek amacıyla

İsrail ve Türkiye'yle geniş istişareler yürüttü. Bununla birlikte, ABD'nin başlangıçta yaptığı yorumlar öylesine ince ayrımlar güdüyordu ki Türkiye'yi kızdırdı. Amerikalı diplomatlar, Türkiye ve diğerlerinin BM Güvenlik Konseyi'nde yalnızca İsrail'i suçlayan bir karar çıkartma çabalarını engellediler, sivil ölümlere ve yaralanmalara yol açan eylemlerin kınanmasını onayladılar. Türkiye ve BM İnsan Hakları Konseyi, uluslararası bağımsız bir soruşturma açılması çağrısı yaparken Dışişleri Bakanı Hillary Clinton, İsrail'in yürüteceği bir tahkikatı Amerika'nın desteklediğini fakat “güvenilir bir soruşturma yürütülmesini sağlamak için farklı yollara da açık olduğunu” belirtti. ABD, olayla ilgili tartışmaların Türkiye'nin çağrısıyla NATO'nun olağanüstü oturumuna taşınmasına da izin verdi.

Soru 3: Gazze filosu vakası, ABD'nin İsrail-Filistin müzakerelerini hareketlendirme çabalarını nasıl etkileyecek?

Cevap 3: (Haim Malka) Bu kriz, Obama yönetiminin Batı Seria'da mütevazı kazanımları vurgulamaya baktığı ve İsrail-Filistin görüşmelerini yeniden başlatmaya çalıştığı bir zamanda dikkatleri Gazze'ye çevirdi. Gazze, manşetleri işgal ederken, yaşayabilir hiçbir İsrail-Filistin anlaşmasının Gazze'yi dışarıda bırakamayacağı gerçeğini gözardı etmek zordur. Obama yönetimi, İsrail-Mısır kuşatmasını desteklemeye devam mı edeceğini yoksa Dışişleri Bakanı Hillary Clinton'ın “sürdürülemez” diye tanımladığı durumdan bir çıkış yolu mu sunacağını kararlaştırmak zorunda kalacaktır.

Bu kararın hem Filistin iç siyaseti hem de İsrail-Filistin dinamikleri üzerinde kaydadeğer sonuçları olacaktır. Abluka yumuşatıldığında Hamas kesinlikle zafer ilan edecek ve Gazze'nin yeniden inşasından kendisinin sorumlu olduğunu beyan edecektir. Fakat ambargonun yumuşatılması, yönetim için tutarlı bir

strateji açıklaması ve daha önce kaçındığı zorlu seçimler yapması için Hamas üzerindeki baskıyı da artırabilir. Şıklardan her biri, İsrail, Batı Şeria'daki Filistin Otoritesi ve ABD adına önemli riskler içermektedir.

Soru 4: Türkiye-İsrail krizi ne kadar ciddi?

Cevap 4: (Bülent Rıza) Erdoğan'ın “hiçbir şey eskisi gibi olmayacak” ifadesi, bu krizin Türkiye-İsrail ilişkilerindeki vehametinin altını çizmiştir. Türk gemisine uluslararası sularda yapılan saldırı ve bir dizi Türk vatandaşının hayatını kaybetmesi, Türk kamuoyunu alevlendirdi ve İsrail'in kurulmasının hemen ardından Türkiye'nin İsrail'i tanıdığı 1948'e kadar geri uzanan ilişkiler en ciddi meydan okumayla karşı karşıya. İlişkilerin yeniden ayarlanması, Türk büyükelçisinin çekilmesiyle başladı ve Türkiye, Arap dünyasına yakınlaşırken, mevcut savunma anlaşmalarının iptaliyle neticelenebilir.

(Haim Malka)Türkiye-İsrail ilişkileri, 2008 Gazze Savaşı'ndan bu yana yaşam desteği altında. O tarihten beri üst düzey birkaç siyasi görüşme yapıldı ve askeri alımlar hâriç ikili gündem daraldı. Türkiye, İsrail'i stratejik bir değer olarak görmüyor artık ve 2010 yılı, Türkiye'nin Ermeni soykırım meselesinde Amerikan Kongresi'nde İsrail'in yardımını dilemediği ilk yılı. Diplomatik bağlar yol boyunca onarılsa bile, Türk yönetimi, İsrail'in en büyük düşmanları İran ve Hamas'la sarmaş dolaş. Türkiye, potansiyel bir aracı olmaktan ziyâde İsrail-Filistin çatışmasına taraf oldu. Farklılaşan çıkarlara bakınca, Türk yönetiminin dolaylı olarak desteklediği Gazze filosu vakası, Türk-İsrail ilişkilerinin uzun ve acılı kopuşunu yoğunlaştıracaktır.

Soru 5: Bu olay ABD-Türkiye ilişkilerini nasıl etkileyecek?

Cevap 5 (Bülent Alırıza ve Stephen Flanagan) İki müttefik, 2009 Nisan'ında Ankara'ya yaptığı ziyaret sırasında Başkan Obama'nın teklif ettiği ve 2009 Aralık ayında Washington'a yaptığı ziyarette Başbakan Erdoğan'ın kabul ettiği “Model Ortaklığın” gelişimine önyak oluyorlar. Ancak Ermeni soykırımının tanınmasına Kongre'de verilen destek ve İran nükleer programının üstesinden en iyi nasıl gelineceği üzerindeki farklılıklar ilişkileri kasti. Obama yönetiminin Türk gemisine saldıran İsrail'i açıkça kınamaktan sakınmasına, olay hakkında uluslararası soruşturma açılmasına karşı çıkmasına ve Gazze ablukasının kaldırılması çağrılarında destek verememesine bakınca, ABD-Türkiye ilişkilerinin içine işleyecek gerçek bir Türkiye-İsrail gerilimi tehlikesi var.

Kaynak: CSIS

Dünya Bülteni için çeviren: Ertuğrul Aydın

Mavi Marmara'nın rotası uluslararası ilişkileri değiştirebilecek mi? – Levent Köker

*Birdenbire seni andım
yahudi
karla kaplı o karanlık ormanların ardında
dahav sis içindeydi
belki de hâlâ sıcak
belki de hâlâ tüten
fırınlar sis içinde
ürperdim bakamadım o kanlı kampa
çevirdim gözlerimi sıcak mavi sularına
güneşli kıyıların
dahav'ın öbür yüzü filistin"*

Evet, Dahav'ın öbür yüzü Filistin, öbür yüzü Gazze. Hasan Hüseyin bu dizeleri yazalı neredeyse kırk yıl olacak ve maalesef mes'elenin özünde değişen bir şey yok: İsrail, başta Gazze olmak üzere, yer yer bir Nazi kampına döndürdüğü bölgede, bırakın hukuku, insanî hiçbir değer tanımayan davranışlarına devam ediyor. Mavi Marmara'ya yönelen vahşi saldırı, son örnek. Devamı gelecek mi? Yoksa bu, İsrail saldırısının gerçekten son örneği mi olacak?

Başbakan Erdoğan, Latin Amerika gezisi sırasında verdiği demeçte de, AK Parti grubunda yaptığı konuşmada da çok önemli noktaların altını çizdi ve çok doğru bir yaklaşım sergiledi. Kısaca hatırlayalım: (1) Mavi Marmara'nın önderlik ettiği Gazze'ye insanî yardım girişimi, devletlerden tümüyle bağımsız bir sivil inisiyatifi niteliğindedir. Bunun anlamı, yaklaşık 32 ülkenin yurttaşlarının gönüllü inisiyatifi niteliğindeki bu insanî yardım girişiminin, günümüz dünyasında giderek önem kazanmakta olan ulus-ötesi yurttaş eylemlerinin önemli bir örneğini oluşturmasıdır. (2) Türkiye Devleti, diğer her devlet gibi, bu girişimin içinde yer alan yurttaşlarının güvenliğini korumakla yükümlüdür ve İsrail'in uluslararası hukuka da insanî değerlere de tümüyle aykırı saldırısının müeyyidesiz kalmaması için uğraşacaktır. (3) Türkiye bunu, tek

başına ve tek yanlı değil, uluslararası camia ile birlikte ve uluslararası hukukun imkânları içinde kalarak gerçekleştirmek istemektedir. Nitekim ilk önemli netice de alınmış ve BM Güvenlik Konseyi'nden İsrail'e yönelik sert ve ağır bir kınama gerçekleşmiştir. Bunun devam etmesi ve İsrail'in uluslararası camia tarafından dışlanması gerekmektedir. Bu yöndeki işaretler de giderek artmaktadır. (4) Başbakan'ın konuşmalarında çok doğru bir biçimde saldırganlığın baş sorumlusu olarak İsrail hükûmetini göstermiş olduğunu da unutmamalıyız. Bu, olayın sıcaklığı içinde, haklı heyecanların yol açabileceği ölçüsüz tepkilere karşı duruş anlamında kuşkusuz önemlidir. Buna ek olarak, hükûmet ile devletin ve İsrail yurttaşlarının bütünü biribirinden ayıran bu yaklaşım, İsrail halkına bu hükûmetten kurtulmaları yönünde bir çağrı yapılmasına da imkân vermektedir.

Başbakan'ın açıklamalarında öne çıkan bu noktalar, uluslararası ilişkilerde daha genel bir düzeyde yaşanmakta olan değişim hakkında da bir fikir vermektedir. Burada, öncelikle Gazze'ye insanî yardım girişiminin ulus-ötesi bir yurttaş inisiyatifi niteliğinde olması dikkat çekicidir. Uzunca bir süredir her biri kendi egemenlik yetkilerine sâhip varlıklar olarak kabûl edilen ulus-devletlerin devlet olarak kurdukları ilişkilerden oluşan uluslararası ilişkilerde bir süredir devlet-dışı gönüllü yurttaş örgütleri ve inisiyatifleri de etkili olmaktadır. Bu anlamıyla ulus-ötesi yurttaş girişimlerinin uluslararası ilişkilerde etkili olması, bu girişimlerin dar ve potansiyel olarak çatışmacı ulusal çıkar temeline dayanan uluslararası ilişkilerin mahiyetini olumlu yönde değiştireceği kuşkusuzdur. Mavi Marmara hâdisesi, daha şimdiden, bu yönde önemli bir örnek oluşturmuş ve örneğin İsrail'in kendisini (ulusal varlığını ve çıkarlarını) korumak için bu "müdahale" gerçekleştirdiği türünden bir tür ulusal nefis-i müdafaa gerekçesini boşa çıkarmıştır.

İNSANİ DEĞERLER TEMELİNDE BİRLEŞMEYE ÇAĞRI OLDU

Mavi Marmara hâdisesinin ortaya koyduğu bir diğer önemli nokta, bu ulus-ötesi yurttaş inisiyatifinin maruz kaldığı haksız saldırganlığın hak ettiği biçimde cezalandırılması için, başta BM Güvenlik Konseyi olmak üzere bütün devletlerin ve uluslararası örgütlerin ittifak içine girmiş olmalarıdır. Bir anlamda İsrail'i tüm dünyada yalnızlaştıracak olan bu gelişme, aslında, olayın somut gerçekliğini aşan bir biçimde, uluslararası camianın insanî değerler temelinde bir araya gelebileceğini de göstermektedir. Bu, gerçekten önemli bir noktadır ve dünya devletlerinin İsrail saldırganlığına karşı böyle bir ittifak içine girmeleri gerçekleşebilirse, belki de ilk defa ulusal çıkar kavramını aşan bir beraberlik ortaya çıkmış olacaktır. Bugüne kadar karşılıklı ilişkileri kendi "ulusal" çıkarlarına göre, barışçı veya çatışmacı biçimlerde kurulmuş olan devletler, şimdi, ulusal çıkar kavramını aşan bir küresel yurttaş inisiyatifinin önderlik ettiği gelişmelerin neticesinde, sadece insanî değerler adına bir araya gelmiş olacaklardır.

Bu noktada, İsrail'in bu son saldırganlığına yönelik olarak uluslararası hukuk temelli değerlendirmelere de bir göz atmak yerinde olacaktır. Mavi Marmara'ya yönelik saldırı ile ilgili olarak, hatırlanacağı üzere, bu saldırının İsrail karasuları dışında, açık denizde gerçekleştiği ve İsrail'in böyle bir saldırı için uluslararası hukukun kabûl edebileceği hiçbir gerekçesinin bulunmadığı söylendi. Bilgili ve âkil adamlar, silâh veya uyuşturucu taşınması, köle ticareti yapılması gibi istisnâî hâller dışında, açık denizde seyreden gemilere bu biçimde saldırı ve müdahale yapılamayacağını vurgulayarak, İsrail'in eyleminin ne denli hukuksuz olduğunu tespit etmiş oldular. İsrail de kendisini, meşrû müdafaa teziyle savunmaya çalıştı, muhtemelen bundan sonraki süreçte de aynı tezi işlemeye

devam edecek. Burada dikkat çekmesi gereken konu, olayın değerlendirilmesinde müracaat edilen uluslararası hukuk kurallarının, ulus-devlet birimine göre ve ulus-devletlerin çıkarları temelinde şekillenmiş olmasıdır.

Uluslararası hukuk, ulus-devletlerin çıkarlarına göre oluşmuş bulunan kural ve mekanizmaların ötesine geçen bir insanî hukuk düzenini de oluşturmaya çabalamaktadır ama bu çaba, ulus-devletlerin kendi çıkarlarını gözetken akıl ve davranış tarzından kaynaklanan engellere takılmaktadır. Mavi Marmara hâdisesiyle ilgili olarak, bu bağlamda, şöyle bir soru da akla gelmelidir: Acaba Mavi Marmara İsrail karasuları dışında değil de içinde olsaydı, İsrail'in saldırısı haklı, daha doğrusu hukuka uygun görülebilir miydi? Burada temel mes'ele, İsrail tarafından haksız bir ablukaya maruz bırakılmış olan Gazze'ye tamamen insanî amaçlarla yardım götürülmesinin yine İsrail tarafından engellenmesidir. İsrail'in Gazze ablukası ne denli haksız ve insafsızsa, Gazze'ye insanî yardım girişimlerini engellemesi de o denli haksız ve insafsız olacaktır, bu engelleme uluslararası hukuka uygun şartlarda yapılmış olsa bile.

Dolayısıyla Mavi Marmara hâdisesi, uluslararası hukukun da, ulusal çıkar temelinde dayanmaktan kurtulup, ulus-ötesi yurttaş inisiyatiflerinin etkisi altında değişmek zorunda olduğunu göstermiştir. Dünya devletlerini insanî değerler temelinde birleşerek tavır almaya yöneltebilecek olan Mavi Marmara, acaba bu son örnekte görüldüğü türden barbarlıklardan da kurtulmamız için yeni bir uluslararası ilişkiler rotası da çizebilecek midir? Mavi Marmara'yı oluşturan dünya yurttaşlarının inisiyatifi, en azından bu potansiyelin mevcudiyetini kanıtlamışlardır. Şimdi mes'ele bu potansiyelin gerçek olması için uygun politikalar üretmektir. **(Zaman)**

Cevap bekleyen bazı sorular – Fehmi Hüveydi

Gazze'ye ulaşmaya çalışan 'Özgürlük' kafilesine yönelik İsrail saldırısı, uzun bir soru listesi yöneltmeyi gerektiriyor.

Bu sorulardan bazıları şunlar: İsrail'in ABD'nin onayı veya yeşil ışığı olmaksızın uluslararası sularda bu çirkin suçu işlemesi mümkün olur muydu? Acaba bu suçu işlemesinin Arap dünyasındaki 'ılımlı' dostlarıyla ilişkilerini etkileyebileceğini düşünseydi ablukayı kırmaya çalışan Gazze'yle dayanışma içindeki aktivistleri öldürüp esir alabilir miydi? İşlediği suçlardan dolayı uluslararası mahkemelerde yargılabileceğini düşünseydi uluslararası hukuka ve örflere meydan okuyarak 40 ülkeden gelen aktivistlere savaş ilan eder miydi?

İsrail'in işlediği büyük hatalar arasında 'içinde Batıların da bulunduğu uluslararası kampanyanın aktivistlerine Araplara yaptığı şekilde muamele etmesi ve Batıların kanının Arapların kanından daha değerli olduğunu idrak etmemesi' olduğunu ifade edebilir miyiz? Başkan Mübarek'in Refah kapısını açma kararını Kahire'nin Gazze'den ablukanın kaldırılması yönündeki uluslararası taleplere karşılık vermesi olarak görebilir miyiz? Mısır, kendi yaptığı hataları sakince düzeltme niyetindeyse bir başka adım daha atıp aralarında Şam ve Suudi Arabistan'dan dönüşleri yolunda tutukladığı 15 İslami Cihat hareketi üyesinin de bulunduğu Filistinli direnişçileri bırakacak mı?

Arap dünyasının gözlerinin Türkiye Başbakanı Recep Tayyip Erdoğan ve Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu'nun sözlerine asılı kalması ve hiç kimsenin Arap Birliği olağanüstü toplantısına umut bağlamaması neyle açıklanabilir? Arap Birliği Genel Sekreteri Amr Musa'nın suçun gerçekleştiği gün Doha'da yaptığı İsrail'le barış yapma umudunun olmadığını

ifade ettiği yönündeki sözlerini nasıl anlamalıyız?

Suudi Arabistan kralının ve diğer Arap liderlerinin barış girişiminin uzun süre masada kalmayacağını açıklamasına rağmen Arap ülkelerinin Beyrut zirvesinde start verilen Arap barış girişimini çekmemesi neyle açıklanabilir? Arap suskunluğu bu liderlerin aslında ortada bir masa olmadığını anladığı anlamına mı geliyor? Türkiye, İsrail'e karşı uyarı ve cezalandırıcı birçok önlem alırken, İsrail'in özür dilemesini ve sorumluları cezalandırılmasını isterken Arap liderlerin kınamalarla yetinmesi, İsrail'le ilişkiler ve çıkarlarla ilgili hiçbir adım atmaması neyle izah edilebilir?

Cezayir'den Moritanya'ya, Yemen ve Sudan'a kadar Arap dünyasını saran gösterilerde 'büyük kardeş' Mısır'ın tek bir bayrağını görmezken Türk bayraklarının dalgalanışı nasıl okunabilir? Başkan Mübarek, bu suçun işlendiği gün Afrika-Fransa zirvesinde bu konuyu görmezlikten gelerek ve hiç işaret etmeyip cumhurbaşkanlığının çıkardığı bildiriyle yetinerek hata mı etti?

Türkiye Başbakanı saldırıyı 'alçakça bir eylem ve devlet terörü suçu' olarak nitelerken, Brezilya devlet başkanı İsrail'in yaptığını 'iğrenç bir katliam' olarak görürken Mısır cumhurbaşkanlığı bildirisinin yaşananları 'ölçsüz güç kullanımı' olarak nitelemesi nasıl açıklanabilir? Mısır cumhurbaşkanlığı bildirisine Filistin bölünmüşlüğü'nün sıkıştırılmasının hikmeti nedir? Acaba Mısır'ın elinin ablukaya ortak olmaktan kurtarılması girişimi bağlamında Filistin uzlaşısının ablukanın kaldırılmasının yolu olduğuna mı işaret ediliyor ve top Filistin bölünmüşlüğü sahasına mı atılıyor?

Mısır'ın yapacağı maksimum şeyin İsrail elçisini protestosunu sunmak için çağırması olduğu doğru mu? Mısır televizyonu, İsrail suçunun yankılarını görmezlikten gelirken

ve gün boyu ülkenin dört bir yanındaki şûra meclisi seçimleri oylamasını takip etmekle meşgul olurken bu tutumlar 'öncelikle Mısır' söyleminin hayata geçirilmesi mi? Bütün bu sorular sorma amaçlı değil. Bir kısmı kınamak için. Bazılarının yanıtları biliniyor zaten. Bazı sorunların yanıtları ise şaşırtıcı veya aşağılayıcı. Ağızda çok su oldu. Kalp de doldu. Katlanma gücünün üstünde artık. Mısır gazetesi El Şuruk, Mısırlı yazar, 3 Haziran 2010. (**Zaman**)

Öfke ve kızgınlık - Amira Huveydi

İsrail'in Gazze üzerinde üç yıldır uyguladığı kuşatmayı kırmaya teşebbüs eden uluslararası eylemcileri öldürdüğü haberleri Pazartesi günü erken saatlerde Mısır'da hızla yayıldı. Kahire'deki çeşitli eylemciler ve siyasi gruplar sabah saat 6'dan itibaren kaygı ve hüsrân duygusu içerisinde çetin bir soruya cevap bulmak için telefonlaşmaya başladılar: Nasıl protesto edeceğiz?

Fakat cevap – ulus çapında büyük gösteriler – için çok az planlamaya ihtiyaç duyuldu. Çaplı gösteriler, Mısır'ın en büyük ve en örgütlü muhalefet grubu “Müslüman Kardeşler” tarafından düzenlenirken, diğer muhalif gruplar, siyasi eylemciler, insan hakları eylemcileri, aydınlar ve gazeteciler de İsrail'in Gazze'ye giden yardım filosundaki uluslararası eylemcileri öldürmesini faal halde protesto ettiler.

Katliamın ardından düzenlenen her gösteri ve çeşitli siyasi grupların yayınladığı beyanatlardaki ifade tarzı ve talepler, hâkim bir hissiyatı yansıtıyordu: Mısır'la arasındaki 31 yıllık anlaşmaya rağmen İsrail'e karşı tikstinti ve öfke. Baskı uygulayan diğer bir his ve talep, son üç yıldır dile getirildiği – ve de dümdüz reddedildiği üzere – Refah sınır kapısının açılması ve Gazze'ye uygulanan ablukanın sona ermesiydi.

Mısır'da gerilim ve taşan öfke sırasında Kahire'nin Salı günü verdiği sürpriz karar memnuniyetle karşılanan bir gelişme oldu: “İkinci bir emre kadar” insâni yardımların geçişine izin verildi. Eylemciler bunun kalıcı olması için uğraşıyorlar. Mısır'daki Refah sınır kapısının açılmasının ardından İskenderiye Eczacılar Odası – Oda'nın yönetim kurulunda ağırlıklı olarak Müslüman Kardeşler üyeleri var - birkaç saat içinde tıbbi malzeme ve gıda toplamaya başladı ve bu çalışma gece yarısına kadar sürdü. Malzemeler

Çarşamba günü sabahın ilk saatlerinde sınıra ulaştırıldı.

Çarşamba günü el Ahram'a konuşan Oda doktorlarından konvoy refâkatçisi Alâ Abdullah yedi ayrı yardım malzemesi bulunduğunu, konvoyun Süveyş Kanalı'nın İsmailiye bölgesindeki el Selam Köprüsü'nde – Kahire'den 120 km uzaklıktadır - güvenlik güçlerince sabah 9-11:30 arasında iki saat süreyle durdurulduğunu kaydetti. Abdullah'ın anlattığına göre İskenderiye Eczacılar Odası, Kahire merkezli Tabipler Odası'na bağlı Yardım Komitesi'nin talebi üzerine Salı günü derhal harekete geçti. Abdullah'ın belirttiğine göre Arap ve müslüman ülkelere özellikle de işgal altındaki Filistin topraklarına yardım göndermede faal olan Yardım Komitesine (RC) “Gazze'ye herşeyi gönderebileceklerine” dair Mısır yetkilileri tarafından yeşil ışık yakıldı.

İsrail'in 2007 Haziranı'ndan bu yana uyguladığı ablukanın ve Mısır'ın Refah sınır kapısından – Gazze'nin dış dünyaya açılan ve İsrail'in kontrol etmediği tek kapıdır - giriş-çıkışları kısıtlama kararının kuralı, bazı tıbbi ürünlerin resmi Mısır Kızılay'ı aracılığıyla geçişine müsaade etmektir. Yetkililer, Mısır Kızılay'ı aracılığıyla ulaştırılmayan diğer yardım malzemelerinin geçişine nâdiren izin vermiştir.

Gazze ablukasını Mısır-Gazze arasındaki 14 kilometrelik sınırdaki Refah kapısından delme girişimleri daha önce defalarca başarısız olmuştu. Güvenlik güçleri, Kahire'den kalkışla Gazze'ye giden yardım konvoylarını durduracak kadar ileri gidiyorlardı. Kahire'nin gerekçesi, 2006 Filistin Meclis seçimleri Hamas'ı iktidara getirmeden bir yıl önce Refah sınırının, Filistin Otoritesi ve İsrail arasında varılan dolaşım anlaşmasına tâbi olmasıydı.

Fakat anlaşma, yürürlüğe girdikten bir yıl sonra süresini tamamlamış ve

yenilenmemiştir. Hamas 2007 Haziran'ında Gazze'nin dolayısıyla da sınır kapısının diğer tarafının kontrolünü eline aldığı anda Kahire mahcup edici bir durumda kaldı. İsrail, Hamas'ın seçilmesine karşılık olarak Gazze üzerinde Amerika'nın desteğinde sert bir abluka uyguluyordu ve amacı, 2006 yılındaki zaferinden sonra Hamas'ı iktidardan uzaklaştırmaktı. Eğer Mısır, Sudan ve Libya ile olan diğer sınır kapılarını açık tuttuğu gibi Refah sınır kapısını da açık tutsaydı, İsrail ablukası faydasız olacak ve pratikte sona erecekti.

En nihayet Kahire, Tel Aviv'le diplomatik ilişkilerini sürdürmeyi tercih etti ve sınır kapısını her ay sadece birkaç günlüğüne açtı ki o da Gazze'ye ferdi giriş-çıkışlar için. Yardımları İsrail'le paylaştığı Ouja kapısına yönlendirdi. Sonuç olarak Mısır, ulusal ve uluslararası eleştiriler tarafından Gazze'nin 1.5 milyon sâkininin kuşatılmasına katkı sağlamakla sürekli olarak suçlandı. Mısır'a yapılan eleştiriler, 27 Aralık 2008'de başlayan, 1.400 Gazzeli Filistinlinin öldüğü ve Gazze'nin altyapısının yok olduğu 22 günlük saldırı sırasında çığ gibi arttı. Kahire yalnızca yaralı Filistinlilerin geçişine yer yer müsaade etti.

İngiltere'den kalkan Viva Palestine adlı yardım konvoyu geçen Ocak ayında Gazze kuşatmasını Mısır üzerinden kırmaya teşebbüs etti ama Kahire, konvoy yardımlarının Refah kapısından geçişine izin vermediğinden dolayı başarısız oldu.

Tüm bunlar artık değişti mi? Abdullah şöyle diyor: “Eğer yardım malzemelerimizle Refah'a varırsak ki Yardım Komitesi'nin tâlimatları doğrultusunda içlerinde ilk kez gıda maddeleri var, sınır kapısıyla ilgili Mısır politikasının değişip değişmediğini anlayabiliriz.” Aksi takdirde siyasi bir Halkla İlişkiler çalışması olacaktır.

Konvoy Kuzey Sina'da Beluza'da durduruldu ve ilerlemesine izin verilmedi.

Abdullah, yetkililerin izin verdiği, tıbbi malzeme taşıyan önceki iki konvoyla eşlik etmişti. Konvoyun bir saatten fazla durdurulduğu Beluza'dan telefonla görüştüğümüz Abdullah hayal kırıklığı içerisinde “bu konvoyla emsalsiz zorluklar yaşıyor” dedi.

Tabipler Odası'yla birlikte hareket eden bir grup Filistinle dayanışma eylemcisi birkaç gün içerisinde bir diğer konvoyu gönderme planı yapıyorlar. Organizatörlere göre bu konvoyu gönderme kararının ardındaki gâye “Mısır'ın sınırı açma kararının ciddiyetini ve gerçek doğasını test etmek.” İsmi yayımlanmasını istemeyen bir eylemciye göre eğer yetkililer konvoyla olağan tacizleri uyguluyor, yardımın Refah'tan geçmesini engeller ve İsrail tarafındaki Quja'ya yönlendirirlerse “Mısır'da sınırı açma yönünde siyasi irade olmadığı anlamına gelecek bu. Ancak bu durum Mısır'ı utandıracak çünkü dünya, sınırı açma kararının yankılarını izlemekte.”

Konvoy aslında 25 Mayıs tarihinde planlanmıştı; bir grup sol ve Müslüman Kardeşler eylemcileri, tüm yardım konvoylarının Mısır'ın Gazze sınırına hukuki bir şekilde ulaşmasına izin verecek bir mahkeme emri çıkarmasını Devlet Konseyi'nden 27 Mart tarihinde talep ettiklerini bir basın toplantısında duyurmuşlardı.

Konvoy hareketine izin verilmesi için Devlet Konseyinde dava açanlar arasında bulunan köşe yazarı Cemal Fehmi “sınırı açma kararının anlamını gerçekten bilmek zorundayız çünkü ifadeler müphem ve Mısır'ın sınırı hangi tarihte açacağı belli değil. Bunun anlamı, İsrail'in muhtemel baskısıyla karşılaştığı takdirde, Kahire seçimini tersini çevirebilir veya kararını erteleyebilir demektir” diye konuştu.

Protesto gösterilerine gelince, Kahire'de düzenlenen ilk gösteri, Pazartesi saat

13.00'te aralarında çeşitli siyasi grupların ve işçi sendikaları temsilcilerinin, Meclis Üyelerinin bulunduğu yüzlerce kişinin katılımıyla Dışişleri Bakanlığı önünde başladı. Protestocular Mısır-İsrail Barış Antlaşmasına karşı sloganlar attı ve antlaşmanın sona erdirilmesini talep etti. Göstericiler – içlerinden bazıları Filistin bayraklarına sarılmıştı – beş talep dile getirdiler: Kahire'deki İsrail büyükelçiliğinin kapatılması, İsrail büyükelçisinin Mısır'dan sınır dışı edilmesi, Refah sınır kapısının açılması ve Mısır doğalgazının İsrail'e ihracına son verilmesi.

Pazartesi akşamı en az 2.000 Mısırlı, Ramses Caddesi'nde bulunan Fetih Câmii'nde akşam namazı için toplandı. Namazın ardından câmi avlusunda Müslüman Kardeşlerin liderliğinde iki saat süren gösteriler yapıldı. Protestocular İsrail'e karşı sloganlar attı ve “Türkiye!” “Türkiye!” ve “Recep Tayyip Erdoğan” diye tezahüratta bulundular. Binlerce polis çevrede güvenlik önlemi aldı ve protestocuların caddeye doğru yürüyüşünü engelledi.

Yukarı Mısır ve Delta bölgelerinde daha çok Müslüman Kardeşlerin düzenlediği büyük gösteriler yapıldı. En büyüğü, başkent 85 km ötesindeki Fayum'da düzenlendi; yaklaşık 4.000 gösterici şehrin merkez camii Abdullah Vehbi Câmii önünde saatlerce gösteri yaptılar. Salı günü Kifaya Hareketi, Şura Konseyi önünde gösteri düzenledi ve yakıcı güneş altında saatlerce İsrail ve Mısır hükümeti karşıtı sloganlar atıldı. Göstericiler “Söyleyeceğiz, nesil be nesil İsrail'den nefret etmeyi sürdüreceğiz” diye slogan attılar.

Özgür Gazze Filosun'da en az üç Mısırlı bulunuyordu: Müslüman Kardeşler'den Milletvekili Muhammed el Beltagui ve Hazem Faruk ve Katar merkezli Uluslararası Müslüman Alimler Birliği üyesi Tarık Tarvat. Beltagui ve Faruk diğer 500 filo eylemcisinin gözetiminde tutulduğu

Aşdod'dan Tel Aviv'deki Mısır konsolosunun eşliğinde Salı günü Mısır'a döndü.

İki Milletvekili, Dream TV'de Mısır'ın en çok izlenen “10 o'clock” adlı programına konuk oldular ve yaşadıklarını anlattılar. Ertesi gün özel basın kuruluşlarının manşetlerini süslediler ki yeni kazandıkları ulusal kahraman statülerinin beyânıydı.

Meclis'teki muhalefet bloku Pazartesi günü “Nazi Siyonist Suçlarına Karşı Öfke ve Kınama Beyânatı” başlıklı bir açıklamada bulundu. Açıklamada, “İsrail saldırısı, devlet terörizmi icra eden siyonist güçlerin yalnızca iğrenç yüzünü göstermiştir” denildi. Mısır Meclisi'nin yüzde 24'ünü teşkil eden blok, BM'in, BM kuruluş sözleşmesinin 7. Maddesi uyarınca harekete geçmesini ve İsrail'i uluslararası barış ve güvenliğe karşı bir tehdit olarak Güvenlik Konseyi gündemine alması çağrısını da yaptı.

Kaynak: El Ahram

Dünya Bülteni için çeviren: M. Alpaslan Balcı

Türkiye-İsrail gerilimi: Yanlışlar-doğrular – Cengiz Çandar

Kestirmeden söyleyelim:
1. İsrail devletinin askerleri ‘uluslararası sular’da Gazze’ye ‘insani yardım malzemesi’ götüren bir konvoyu saldırmışlardır.

2. İsrail askerleri bu saldırılarıyla ‘silahsız’ dokuz Türkiye Cumhuriyeti vatandaşını öldürmüşlerdir.

Birincisinin ‘uluslararası hukuk’a girebilecek, sığabilecek hiçbir yanı yoktur. İkincisi ise düpedüz ‘cinayet’tir. Bu iki tartışma götürmeyen ‘gerçek’ten hareketle:

1. İsrail devletini temsil eden İsrail hükümeti hesap vermek zorundadır.

2. Bu ‘cinayet’in sorumlularının cezalandırılması gerekmektedir.

Bu çıplak, çırılçıplak gerçeklerden hareket etmeyen, yola çıkmayan hiç kimse; adı ister İsrail saldırısının ‘meşru olduğunu’ söyleyen ABD Başkan Yardımcısı Joseph Biden, ister Fethullah Gülen olsun, ister Türkiye’deki iktidar mücadelesine taraf olan ve iktidarın ayağı sürçsün diye pusuya yatmış siyasi aktörler ve isterse gözleri Tayyip Erdoğan düşmanlığıyla kararmış, körleşmiş ve zıırlıkta sınır tanımayan Türkiye’nin bazı köşe yazarları olsun, ne hukukî, ne siyasi ve ne de ahlâki olarak sağlam bir yerde duramazlar. İsrail, ‘uluslararası sular’da üç yıldır İsrail ablukasını altında açlık sınırına dayanmış olan Gazze’ye yardım taşıyan ve 32 ayrı ülkeden gönüllü taşıyan bir konvoyu saldırmış ve dokuz TC vatandaşını (biri 19 yaşında, aynı zamanda ABD vatandaşı olan bir lise öğrencisi) katletmiştir. Bu gerçeği saptadıktan ve İsrail’in ‘hesap vermesi’ ve ‘faili meçhul olmayan’ bu ‘cinayet’in faillerinin ‘cezalandırılması’ gereğini önce söyleyin; ondan sonra ne diyecekseniz deyin, dinleyelim!

Bu çerçevede, Fethullah Gülen’in Wall Street Journal’a verdiği demeç, ‘talihsiz’ olmuştur. Bir süredir Türkiye’ye yönelik kör bir İsrail yandaşlığı yapan Wall Street Journal’a konuşmuş olduğu için değil, söylediklerinin içeriğinden ötürü. Fethullah Gülen, Gazze’ye yardım için ‘önceden İsrail ile anlaşılmamış olmasını’ eleştiriyor ve ‘otoriteyi hiçe saymanın olumlu sonuç vermeyeceğini’ söylüyor. Bütün ‘sorun’ burada zaten. İsrail, Mavi Marmara ve yardım konvoyunun Aşdod Limanı’na yükünü getirmesine karşı çıkmamıştı. Bu, Gazze’ye insanî yardımın ‘İsrail onayı’na tabi olması ve ‘İsrail’e teslim edilmesi’ demek oluyor ki, böylelikle, İsrail’in Gazze ablukasını ‘meşru görmüş’ oluyorsunuz. İsrail’in 1967-2005 arası ‘işgal altında’ tuttuğu ve daha sonra çekildiği Gazze üzerinde hiçbir ‘hukuki meşruiyeti’ olmadığı gibi, Hamas’a zarar verme bahanesiyle koca bir halka yönelik ‘kollektif cezalandırma’ anlamına gelen ‘abluka’nın da hiçbir ‘hukuki meşruiyeti’ bulunmuyor.

Yardım konvoyu yola çıkarken, ‘İsrail’in Gazze ablukasını delmek ve gayri meşru göstermek’ amacıyla çıktığını zaten ilân etmişti. O yüzden 32 milletten gönüllü gemilere doldu.

İHH’yı ‘İslâmi kimliği’ne gönderme yaparak ‘siyasi eylem’ yapmakla, giderek ‘provokasyon’la suçlamanın hiçbir anlamı yoktur. Gazze’ye yardımı ‘abluka’yı yarmak amacıyla yapmak elbette bir ‘siyasi eylem’dir. ‘Siyasi eylem’ yapmanın nesi yanlış, nesi gayri meşrudur. İsrail’in Gazze’ye uyguladığı abluka ‘siyasi eylem’ değil midir? Üstelik ‘gayri insani’ bir siyasi eylemdir. İHH’ninki ise ‘insani amaçlı’ bir ‘siyasi eylem’dir. Buna karşı çıkmak için gerekçe üretmeye kalkıştığımız takdirde, ister istemez, İsrail’in ‘haksız’ ve ‘saldırgan’ politikasını zımnen onaylamış duruma düşersiniz. Daha da kötüsü İsrail’in ‘haydut devlet’ kimliğiyle ‘uluslararası sular’da, hangi siyasi eğilimden olurlarsa olsunlar,

vatandaşlarımızın ölümüne yol açan ‘korsanlığı’ni ve ‘cinayet işlemesi’ni ‘meşru görmüş ve göstermiş’ olursunuz. Başbakan Tayyip Erdoğan’ın dün Konya’da İsrail’i hedef alan sert konuşmasında Türkiye’deki kimi köşe yazarlarına dönük kükremesi, tam bu açıdan ve bu nedenle doğrudur. Bu bir kısım köşe sahiplerinin bazıları, zahmet edip İsrail basınıni okusalar, belki yüzleri kızarır. İsrail basınıniin hatırı sayılır kalemleri, kendi hükümetlerinin bu saldırgan politikasını yerden yere vuruyorlar.

31 Mayıs İsrail saldırısı nedeniyle, İsrail’in üç yıldır sürdürdüğü ‘Gazze ablukası’ sarsılmıştır. ABD Dışişleri Bakanı Hillary Clinton bile ‘Gazze ablukasınıin sürdürülemez olduğunu’ söylemek zorunda kalmıştır.

İngiliz gazetesi The Guardian’da Seumas Milne imzası altında yer alan köşe yazısının şu satırları, Türkiye’deki bazıları için ibretlik olmalı:

‘Türkiye’nin Başbakanı Recep Tayyip Erdoğan’ın korsanlık ithamını abartılı bulmak için, İsrail’in uluslararası hukuku kabaca ihlâl ettiği bir dizi örneğe bakılırsa, pek neden bulunamaz. Saldırıların uluslararası sularda gerçekleşmiş olması bir yana, Gazze ablukası yasadışı bir işgale destek olmakta ve bir nüfusu temel ihtiyaçlarından kollektif niteliğindeki haydutça politika ile gayrı meşru biçimde mahrum bırakmaktadır.’

Tayyip Erdoğan’ın dünkü Konya konuşması saldırının ardından Türkiye’ye döner dönmez yaptığı konuşma kadar sertti. Yeni bir unsur var mıydı? Vardı. Hamas’ı ‘terör örgütü olmadığını’ söyledi ve ‘direniş örgütü’ diye niteledi. Bu görüşlerini Amerikan yetkililerine de bildirdiğini açıkladı. Bu kadar açık sözlerle ilk kez Hamas’a ilişkin düşüncelerini bildirdi.

Doğru söyledi. Hamas’ın ideolojisini paylaşmayabilirsiniz; mücadele yöntemleri

konusunda hemfikir olmayabilirsiniz. Hatta Hamas’a karşı da olabilirsiniz. Ama bütün bunlar Hamas’ın bir ‘direniş örgütü’ olduğu gerçeğini değiştirmez. Çünkü İsrail, 1967’den beri Filistin topraklarının bir bölümü üzerinde bir ‘işgalci güç’tür, o topraklar üzerindeki insanların da ‘direniş hakkı’ kendiliğinden söz konusudur. Hamas, bu ‘direniş’ örgütleri arasında ‘İslâmi’ karakterde olanıdır. Gerçekten de 31 Mayıs İsrail saldırısından bu yana, dünya dengelerinin en önemli mihenk taşı sayılan Ortadoğu’da yeni bir süreç başlamıştır, bir ‘Milat’ söz konusudur.

İsraili tanınmış köşe yazarı Zvi Barel, dün Haaretz gazetesindeki köşe yazısında şu doğru gözleme yer vermişti: “İsrail yeni bir Türkiye ile yüz yüze gelmiş benziyor. Bu Türkiye, Washington nezdindeki çıkarlarını sağlama almak için İsrail’e yakın durmaya çalışan bir Türkiye değil; politikasını Washington’a doğrudan dikte eden bir Türkiye.” Bu ‘yeni Türkiye’ olgusunu Türklerin kendisi ne kadar fark edebilirlerse, önümüzdeki zorlu dönemi kazasız belâsız atlatabilmemiz o ölçüde mümkün olacaktır. **(Radikal)**

Terörist kime denir? - Roni Margulies

Gemiler basılır, insanlar öldürülürken, propaganda topları yayılım ateşe başlarken, insan bazen ağaçların arasında kayboluyor, ormanın bütünü göremez oluyor.

Şöyle yüksekçe bir tepeye çıkıp şu ormana bir bakalım, hatırlayalım.

Sorun, İsrail'in bir gemiyi basmasıyla ortaya çıkmadı.

Sorun, vicdan sahibi kişilerin Gazze'ye yardım götürmeye çalışmasıyla ortaya çıkmadı.

Hatta sorun İsrail'in Gazze'ye abluka uygulamasıyla da ortaya çıkmadı.

Sorunun temel nedeni, 1948 yılında İsrail'in sadece Yahudileri barındıran ve yerli halkı zor kullanarak dışlayan bir devlet olarak kurulmuş olması. Böyle kurulan bir devlet, varlığını ancak toprağını kaybetmek istemeyen yerli halka karşı durmadan savaşarak sürdürebilir.

Filistin topraklarında 62 yıldır sürmekte olan savaş ve ölümlerin temel nedeni bu. Savaş ve saldırıların nerede, nasıl, kaç kez, hangi koşullarda ve hangi bahaneyle yapıldığı ayrıntıdır.

Temel neden, haksız, adaletsiz, hukuksuz, yerli halkı dışlayan bir devletin kurulmuş olmasıdır.

Gerisi ayrıntıdır, bahanedir. Önce bunu unutmayalım.

Bahaneler çok çeşitli.

Bahaneler sonsuz.

Son dönemin en sevilen bahanesi, Hamas.

Bahane şöyle: “Hamas, İsrail'e intihar bombacıları gönderen terörist bir örgüt. Zavallı İsrail ne yapsın! Gözünü kan bürümüş Müslüman teröristlere karşı kendini korumak zorunda elbet!”

Filistinlilerin düzenli ordusu, hava kuvvetleri yok. Başvurabilecekleri yasal bir merci yok. Dünyanın tüm devletleri aslen İsrail'i destekliyor. Zaman zaman BM Filistinlileri haklı bulup İsrail'i biraz azarlayacak olsa, Amerika bunu engelliyor. Filistin halkı birinci İntifada ile İsrail'i Oslo Barış Görüşmeleri'ne zorladığından bu yana, **daha çok** Filistinli katledildi, Filistin topraklarında **daha çok** Yahudi yerleşimi inşa edildi, Filistinliler **daha çok** ezildi.

Canlı bombalar **çaresizlikten** kaynaklandı. Canlı bombaları, 62 yıllık baskı, kamp hayatının sefaleti, barış umutlarının İsrail tarafından tekrar tekrar boşa çıkarılması doğurdu.

Artık yapacak başka hiçbir şeyi kalmayanlar patlattı bombaları.

Terörizm, insanları bu duruma düşürmenin adıdır. Özgürlük için çaresizce mücadele etmenin değil.

Kaldı ki, Hamas'ın ortaya çıkışı Filistinlilerin ansızın Müslümanlaşması veya teröristleşmesi sonucu olmadı. Hamas, İsrail terörünün sonucu.

İsrail Gazze Şeridi'nden 2005'te çekildi. Tüm dünya Başbakan Şaron'un bu adımını “tarihsel bir uzlaşma”, “barış için bir dönüm noktası” olarak yorumladı.

Bir kez daha gösterilmiş oldu ki, İsrail devleti barıştan yanadır, dolayısıyla savaşın ve şiddetin sorumlusu Filistinlilerdir!

Gösterilmeyen konuların bazıları ise şöyleydi:

» İsraililerin Gazze’de yaşamasının artık illegal olduğu söyleniyordu haberlerde. İsraililerin Gazze’de yaşaması, tüm uluslararası yasalar ve bir dizi BM kararı uyarınca, 43 yıldır illegal.

» Gazze’den çıkan İsraili yerleşimcilerin hepsine İsrail’in başka yerlerinde (Batı Şeria’daki diğer illegal yerleşim bölgeleri dâhil) yer verildi, her aileye 140 bin dolar ile 400 bin dolar arasında tazminat ödendi.

» Gazze’de 2000 ile 2005 arasında 23 bin Filistinlinin evi İsrail ordusu tarafından imha edildi. Tazminat ödenmedi, kimse ilgi göstermedi.

» Gazze’de toplam nüfusun yüzde 1’ini oluşturan İsraili yerleşimciler toplam toprakların dörtte birini işgal ediyordu.

» İsrail’in Gazze’den çekilmesi tiyatrodan ibaretti. Çekilmiş filan değildi. Bölgenin

tüm kara, hava ve deniz sınırları İsrail’in denetimi altında kaldı. Bölgenin tümü, 1,4 milyon Filistinli için dev bir açık hava cezaevi haline geldi. İsrail ordusu bölgenin dışına çıktı, ama Gazze Şeridi çepeçevre elektrikli ve beton duvarlarla, dikenli telle, gözcü kuleleri ve silahlı muhafızlarla çevrili kaldı.

Ve Gazze halkı, bu koşullarda teslimiyeti reddeden, direnişi temsil eden Hamas’ı hükümet olarak seçti.

İsteyen Gazze halkının yanlış yaptığını düşünsün, isteyen Hamas’a “terörist” desin, isteyen insanî yardım götürülenleri eleştirsün.

Özgürlük mücadelelerinin önünde ne salak propagandistler, ne de koca koca ordular durabilmiştir bugüne kadar. **(Taraflar)**